

Giới thiệu Nữ Tiến Sĩ Điên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô

Thể loại: Cầm luyện, mau xuyên, sắc,...

Beta: Không Bằng Cầm Thú

Cảnh báo: Tình tiết truyện chỉ để giải tỏa sở thích và căng thẳng. Phá vỡ nhận thức, cho nên mọi người lưu ý. Tác giả sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm gì cho các bạn nhé.

Tại sao không có một ai đáp lại tình cảm của Dương Lan cô?

Là một tiến sĩ thiên tài vậy thì cô sẽ tự chế tạo một người máy để quyến rũ lũ đàn ông đó!

Mười năm sau, tác phẩm tâm huyết của cô cũng hoàn thành.

Tất cả đàn ông sẽ nhanh chóng quỳ rạp dưới chân cô....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nữ tiến sĩ điên cuồng

"Mình thích bạn, làm bạn trai mình nhé." Một nữ sinh ngượng ngùng cúi đầu nói.

"Không."

Đối phương nói xong liền xoay người bước đi, không hề nhìn thấy tia sáng trong mắt nữ sinh vỡ vụn.

"Tôi thích anh, làm người yêu tôi đi." Cô ăn mặc thật gợi cảm, bày ra vẻ mê hoặc nhất.

"Xin lỗi tiến sĩ, cô không phải mẫu người tôi thích." Hần nhếch khóe môi cười, đưa tay uống hết ly rượu rồi đứng lên.

Bàn tay thon dài của cô siết lại thật chặt, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

"Dù sao đã được cha mẹ xếp đi xem mắt, tôi thấy anh rất thuận mắt, vậy kết hôn đi." Cô khuấy nhẹ ly cà phê, trên gương mặt thanh tú nở một nụ cười nhẹ.

"Xin lỗi, nhưng tôi lại không thấy thuận mắt. Cho nên cô Dương hãy tìm người khác hợp mắt." Hần nho nhả gật đầu chào tạm biệt cô, đôi chân thon dài bước đi không chút lưu luyến.

"Loảng xoảng...choang."

Tất cả chai lọ thủy tinh trên bàn thí nghiệm đều bị Dương Lan gạt bỏ. Tất cả đều thế, xin lỗi cái gì chứ, tại sao không có một người đáp lại tấm lòng của cô chứ?

"Tại sao chứ?!" Kèm theo đó là tiếng bàn tay đập mạnh lên bàn. Ánh mắt âm u nhìn vào mô hình búp bê cô chơi khi còn nhỏ, giống như có tầng giấy mỏng áp chế sự điên cuồng bị thủng, không ngừng tuôn ra những suy nghĩ phản loạn.

"Nếu như mình có thể chế tạo ra một người máy thông minh biết quyến rũ dục vọng và tình yêu của đám đàn ông thì sao?"

Về mặt phần nộ của Dương Lan dần bị suy nghĩ này làm cho hưng phấn, khóe môi không kiềm chế được nở nụ cười điên cuồng, quanh quẩn trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo mãi không tan.

Sau khi đầu nhập tất cả tinh thần vào nghiên cứu, Dương Lan phát hiện ra chuyện này gặp rất nhiều khó khăn, cơ thể người máy không thể linh hoạt như người, trí năng cũng quá kém. Trải qua vô số mẫu thử nghiệm, Dương Lan bắt đầu cảm thấy thất vọng vô cùng.

"Chết tiệt. Máy thử này chả khác nào rỗng rỗng cả!"

Đưa tay xoa xoa trán, cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, bóng tối bao trùm cả căn biệt thự rộng lớn, Dương Lan không chút trở ngại đi ra tới phòng khách, ngã người xuống ghế sofa.

"Mình cần một linh cảm gì đó, chắc chắn sẽ có cách."

Lầm bầm nói xong, Dương Lan quơ lấy điều khiển bật ti vi lên, đã rất khuya rồi nên cũng không có tin tức gì nổi bật, lướt liên tục mấy chục kênh, cô hết kiên nhẫn quăng điều khiển sang một bên.

Ngã đầu nhắm mắt dưỡng thần, tivi vẫn đang phát sóng chương trình đêm khuya.

"...linh hồn... Nhiều người theo những tôn giáo, triết lý nhất định cho linh hồn là phi vật chất, trong khi có người khác lại cho rằng linh hồn có thể có một thành phần vật chất nào đó, và một vài người thậm chí đã cố tìm khối lượng..."

Cô vẫn nhắm mắt lầm bầm theo:

"Linh hồn sao?"

Nếu có thể mình cho người máy ý thức trí thông minh và sinh mệnh?

Cơ thể có thể mô phỏng hình dáng của bất cứ ai?

"Ha ha..."

Đôi mắt đen âm u mở bừng ra, cô đã biết mình nên chế tạo như thế nào rồi.

Mười năm sau.

Khoang dung dịch bạch kim được mở ra, bên trong chứa một lượng lớn dung dịch màu xám, không để Dương Lan chờ đợi lâu, dung dịch màu xám lập tức chảy ra ngoài, ngưng tụ thành hình dáng một con người đang quỳ gối một chân.

"Xin chào chủ nhân." Giọng nói lạnh lẽo không chút nhân khí vang lên.

Dương Lan nheo mắt đánh giá thành quả hơn mười năm của mình.

"Biến thành ta."

Dung dịch quét số liệu trên người, tự động phân tích số đo, cân nặng, đặc điểm... không quá một phút đã tự tan chảy sau đó mô phỏng lại một người hoàn chỉnh giống y chang Dương Lan.

Làn da trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, tròng mắt âm u, ngay cả mái tóc dài ngang lưng không sai lệch dù chỉ một cọng, đặc điểm bí mật trên cơ thể cũng được mô phỏng giống y như đúc.

"Rất tốt." Lúc này khoé môi của Dương Lan mới nở nụ cười, tâm trạng rất tốt, cô vui vẻ nghĩ ra một cái tên.

"Từ nay tên người là Dục Niệm Nó."

Người giống y chang cô cung kính:

"Cám ơn chủ nhân."

Dương Lan ngồi xuống ghế, trong đầu có vô số ý tưởng.

"Giờ người thử quyền rũ người này cho ta."

"Thân phận là em gái của hắn, còn người thật thì đưa tới phòng thí nghiệm của ta nghỉ ngơi một thời gian."

"Vâng. Thưa chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trò chơi quyền rũ bắt đầu

Beta: Không Bằng Cầm Thú

Dục Niệm Nô lập tức biến thành hình dạng của người bình thường bắt cóc em gái của Chu Lâm - Chu Yến về phòng thí nghiệm, sau khi phân tích và quan sát kỹ tính cách của cô ta, Dục Niệm thành công mô phỏng không y chang người thật.

Hiện giờ Chu Yến còn đang học cấp ba, mười sáu tuổi, vì cha mẹ bận rộn công tác ở nước ngoài nên cô bé sống cùng với vợ chồng anh trai là mục tiêu cần quyền rũ Chu Lâm.

Chu Lâm là tổng giám đốc công ty AIT chuyên về phần mềm máy tính, kết hôn năm năm, đã có một con trai ba tuổi, vợ hắn tên là Lạc Ân, con gái chủ tịch tập đoàn Lạc Thương.

Theo thông tin mà Dục Niệm Nô hack trên máy tính, hiện nay công ty AIT của Chu Lâm đang cạnh tranh một hạng mục lớn với đối tác nước ngoài, tham gia cuộc cạnh tranh thị trường này có ba công ty phần mềm máy tính lớn nhất thành phố Hồ Nam. Một là công ty của Chu Lâm, hai là công ty Trịnh Á, ba là công ty AP. Ngày mai chính là ngày phát biểu để chọn lựa ra công ty phần mềm máy tính nào thích hợp nhất để bên nước ngoài ký hợp đồng hợp tác.

Đương nhiên đó chưa phải là thông tin Dục Niệm Nô cảm thấy quan trọng nhất, điều khiến Niệm Nô quan tâm là cuộc đối thoại giao dịch của công ty cạnh tranh AP. Click vào video trên tài liệu mật, âm thanh liền phát ra.

"Tôi nay tôi sẽ dẫn dụ Chu Lâm tới khách sạn Thái Hoa. Cô liệu mà hành động cho tốt."

"Hàng tổng yên tâm. Đây là thuốc mới nhất của bên Dân ca, cho dù người có tinh thần tự chủ cực cao cũng khó lòng chống lại, thậm chí, khi người sử dụng dùng nước lạnh để hạ nhiệt thì càng làm tăng hiệu quả kích dục."

"Ha ha, vậy thì tốt."

Thông qua âm thanh của cuộc đối thoại, Dục Niệm Nô có thể phân tích giọng nam trầm lạnh này là của tổng giám đốc công ty AP.

Một mạng lưới kế hoạch dần hình thành trong đầu não của Dục Niệm Nô. Nhìn lướt đồng hồ điện tử, bây giờ là 18 giờ 47 phút. 19 giờ là thời điểm hẹn gặp.

Tắt máy tính, Dục Niệm Nô thay đổi quần áo ở nhà ra, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc và váy đen dài tới đầu gối. Mở cửa bước ra, Dục Niệm Nô thấy Lạc Ân đang ngồi trên ghế đợi đi giúp việc dọn com lên, đối phương nghe thấy tiếng động cũng quay đầu lại nhìn.

"Tiểu Yến, sắp tới giờ com rồi em định đi đâu?"

Tính cách của Chu Yến rất ít nói, có chút nhút nhát, chỉ khi ở bên người thân mới dạn dĩ một chút, quan hệ chị dâu em chồng vì vậy cũng không có mâu thuẫn hay xô xát gì nhiều.

"Em có hẹn với bạn qua nhà làm bài tập. Tầm 20 giờ em sẽ về."

"Ừ, đi đường cẩn thận."

Lạc Ân gật đầu, hiển nhiên rất tin tưởng vào Chu Yến. Nói xong thì thức ăn cũng đã dọn lên hết, cô ta cũng không để ý đến Niệm Nô nữa, bắt đầu động đũa ăn bữa tối.

Bước ra khỏi cửa Dục Niệm Nô liền leo lên taxi chạy đến công ty AIT của Chu Lâm. Nếu như trực tiếp tới khách sạn Thái Hoa thì làm sao khiến mục tiêu tin tưởng vào kế hoạch đã bày ra chứ.

Thời gian không còn bao nhiêu, Chu Lâm là người rất đúng hẹn, dù taxi đã chạy nhanh hết mức khi Niệm Nô đi vào hỏi thư ký thì Chu Lâm đã rời khỏi công ty được ba phút.

Ba phút.

Vừa đúng thời gian Dục Niệm Nô tính toán, thật ra Niệm Nô không có ý chạm mặt mục tiêu ở đây. Tới công ty tìm anh trai chính là cái cớ để em gái Chu Yến có thể biết anh mình đi đâu.

Bước đầu đã hoàn thành mỹ mãn.

Dục Niệm Nô chào thư ký tiếp tân rồi rời đi.

Lần này xe trực tiếp chạy thẳng tới khách sạn Thái Hoa. Ở đây thông tin khách hàng được bảo mật rất kỹ lưỡng, Dục Niệm Nô chỉ cần cảm điện thoại hack vào trung tâm nhập dữ liệu khách hàng của khách sạn Thái Hoa là biết được số phòng của Chu Lâm. Khách sạn này bố trí theo phong cách Châu Âu hoa lệ, nhà ăn sang trọng ánh hoàng kim, phòng ngủ cũng thoải mái kín đáo, đặc biệt cách âm cực tốt. Dục Niệm Nô đeo túi xách nhỏ đi lên lầu, bây giờ là giờ ăn tối nên có khá nhiều khách nam nữ tới lui.

Dục Niệm Nô có thể nhìn thấy mục tiêu ngồi cách xa cả mười mét, Chu Lâm đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông trung niên ba mươi bảy tuổi và một cô gái hai mươi bốn tuổi xinh đẹp, mặc bộ váy dài hồ lung.

Ngồi xuống một chiếc bàn trống trong góc, Dục Niệm Nô bật ra đa nghe ngóng cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Chu tổng khiêm tốn quá rồi, ai không biết công ty phần mềm AIT của anh là đối tượng công ty bên nước ngoài muốn hợp tác chứ." Giọng nói êm ái của cô gái vang lên. Dục Niệm Nô có thể phân tích trong đó có ba phần nịnh nọt, năm phần ái mộ, hai phần dẫn dụ.

"Cô Thái quá lời rồi. Chưa đến phút cuối thì vẫn không thể biết được ai thắng ai thua, phải không Trương tổng?!" Chưa cần nghe tông giọng thì cũng đã rõ người nói là ai, Dục Niệm Nô phân tích ra tính cách của người này khá là hiện thực và lý trí, không dễ dàng buông xuống đề phòng với bất kỳ ai. Nếu như nói người này yêu Lạc Ân thì cũng chưa chắc, thấy phù hợp có thể sống chung thì đúng hơn.

"Chu tổng luôn cẩn thận như vậy. Thật ra công ty AP đã chịu thua trước kỹ thuật bên công ty của Chu tổng rồi." Giọng nói không trầm lạnh như trong video nhưng Dục Niệm Nô vẫn nhận ra hai tông giọng đều là một người. Theo phân tích thì người này giấu giếm cảm xúc và suy nghĩ trong lòng rất thành thạo, nếu không phải Dục Niệm Nô là người máy thông minh, chắc chắn sẽ không phát hiện ra sự ghen tức trong giọng nói vui cười ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy* Dục Niệm Nô được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trúng mị được

Beta: Không Bằng Cầm Thú

Nói chuyện khách sáo vài câu, cô gái trẻ cầm ly rượu lên mời nói:

"Hôm nay cảm ơn Chu tổng nể mặt tôi đây hỗ trợ."

Người đàn ông trung niên cũng cầm ly rượu vang đỏ sát bên lên nói:

"Uống xong ly rượu này, tôi cũng nhân tiện xin phép Chu tổng đây về trước luôn."

Chu Lâm đương nhiên phải theo lễ cầm ly rượu chưa từng động qua lên, cười nói:

"Tôi nay tôi cũng có hẹn với vợ con ở nhà nên cũng xin phép về trước."

"Chu tổng đúng là người đàn ông của gia đình, thật hâm mộ Chu phu nhân."

Cô gái trẻ nói xong liền uống cạn ly rượu, bên kia Chu Lâm và Trương tổng cũng vừa uống cạn ly.

Ba người đứng lên chào hỏi mấy câu rồi bắt đầu tách ra.

Thấy thời cơ đã đến Dục Niệm Nô liền đứng dậy đi tới, cô gái trẻ đang cố kiểm soát đi chung một đoạn đường với Chu Lâm.

"Anh."

Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Bấy giờ Chu Lâm mới thấy Niệm Nô, hấn bất ngờ trong một cái chớp mắt rồi biến mất, về mặt bình tĩnh nói:

"Em đến đây tìm anh?"

"Đây là em gái của Chu tổng sao? Rất dễ thương." Thái Hoa khôi phục vẻ lo lắng trên mặt nhanh chóng, đầu óc suy nghĩ làm sao cắt đứt cái đuôi đột nhiên mọc ra này.

"Anh, chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau được không?" Dục Niệm Nô cúi đầu, bàn tay nắm dây túi xách siết chặt lại. Đây là biểu hiện khi Chu Yến sợ người lạ.

"Cô Thái, thật sự xin lỗi. Tôi và em gái có việc phải đi trước." Chu Lâm làm sao không hiểu tính tình em gái mình, Chu Yến chắc chắn có việc quan trọng mới không quản tâm lý hay sợ người lạ của mình mà tới đây tìm anh chứ.

"Không được!"

Thái Hoa theo phản xạ suy nghĩ trong đầu bật thốt ra lời từ chối, biết mình đột nhiên phản ứng quá lên như vậy sẽ khiến Chu Lâm hoài nghi nên cô ả lập tức cười nói:

"Nếu như Chu tổng và em gái muốn nói chuyện riêng thì phía trên tầng ba của khách sạn có mở một căn phòng thư giãn. Chương trình này mới được mở ra, còn đang trong quá trình thử nghiệm. Bây giờ Chu tổng có thể nể mặt lên xem thử và cho khách sạn vài nhận xét được không?"

Chu Lâm khẽ nhếch môi nói:

"Vâng cảm ơn cô Thái."

"Chu tổng không cần quá khách sáo." Thái Hoa mỉm cười xinh đẹp đáp lại, nhìn bóng dáng hai người bước vào trong thang máy mới cảm di động trong túi ra.

"Mau bật camera ẩn trong góc phòng thư giãn tầng ba lên."

Cúp điện thoại, Thái Hoa khoăn tay cười lạnh:

"Đã như vậy, có clip nào hot hơn là clip tổng giám đốc Chu Lâm của công ty AIT và em gái mình cùng nhau lên giường đâu."

Bên kia vừa bước vào trong thang máy thì Chu Lâm cảm thấy không khí có chút nóng bức, có điều hắn cũng chỉ nghĩ là trong thang máy nên không khí không thoáng được, bởi vậy chỉ đưa tay nói lỏng cà vạt một chút.

"Anh cảm thấy khó chịu hả?" Dục Niệm Nô tỏ vẻ quan tâm nói. Chắc chắn họ đã bỏ thuốc trong rượu, bây giờ thuốc đã ngấm sâu và phát huy được lực.

"Ừ, có chút nóng." Chu Lâm đưa tay xoa đầu Niệm Nô, cảm thấy tóc em gái rất thoải mái, lạnh lạnh. Bởi vậy hắn cứ xoa nhẹ mái tóc dài của cô.

"Dừng." Thang máy mở ra, Chu Lâm và Niệm Nô bước đi, nhân viên khách sạn đã được thông báo nên tận tình dẫn đường đưa hai người tới cửa phòng, trước khi tiếp tân định rời đi, Dục Niệm Nô nhỏ giọng nói muốn uống nước.

Tiếp tân nhiệt tình nói sẽ nhanh chóng mang lên.

Bước vào phòng Chu Lâm cũng không đóng cửa lại, hắn cảm thấy con nóng mãi không tiêu tan nên quay đầu nói với Niệm Nô:

"Em ngồi chơi một lúc, anh đi vào phòng vệ sinh một chút."

"Vâng." Dục Niệm Nô cười nhẹ nói. Mô phỏng vô cùng tốt một cô bé chỉ khi có người trong nhà mới vui vẻ.

Căn phòng nghỉ dưỡng này rất rộng, Dục Niệm Nô mở ra đa trong mắt lên quét qua toàn bộ căn phòng, có hai máy ghi hình và hai máy nghe lén. Thật sự là kĩ lưỡng, đề đôi phương không kịp trở tay, Niệm Nô quét định phút cuối mới dùng sóng điện phá hủy chúng nó, xem như là nạp năng lượng cho mình.

Trong phòng vệ sinh đột nhiên phát ra tiếng động, Dục Niệm Nô chợt nhớ ra loại thuốc này càng gặp nước lạnh thì hiệu lực càng tăng mạnh, xem ra mục tiêu đã dùng nước lạnh hạ nhiệt.

Chậm rãi bước vào tới gần nhà vệ sinh, Dục Niệm Nô lo lắng nói:

"Anh có sao không?"

Chu Lâm chỉ cảm thấy cơ thể đang bị dục vọng làm mờ đi sự thanh tỉnh, hắn cắn răng không chế bản thân đóng chặt cửa phòng vệ sinh lại, hầu như không thể đáp lại lời của em gái.

Dục Niệm Nô biết nếu bây giờ là Chu Yến chắc chắn sẽ không thể làm ngơ anh trai mình không rõ như vậy, Niệm Nô vội vàng gõ cửa phòng, miệng không ngừng kêu lên:

"Anh! Anh sao vậy?"

Ánh mắt Chu Lâm đã đỏ bừng như huyết đồng, vật giữa chân dựng đứng đau đớn, trong đầu luôn quanh quẩn suy nghĩ chỉ cần mở cửa ra là có thể thoải mái phát tiết. Đường như lý trí cũng dần dần bị đồng hóa, hắn như biến thành một con sói đói nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ nhắn sau cửa kính.

Chỉ cần mở cửa ra...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mất không chế

Beta: Không Bằng Cẩm Thu

Đúng lúc này, phục vụ khách sạn bưng một ly nước trái cây tới, vì cửa phòng không khóa nên phục vụ đi thẳng vào trong.

"Quý khách có chuyện gì sao?"

"Anh mau chóng giúp em được không? Anh em ở trong nhà vệ sinh không biết đã xảy ra chuyện gì rồi." Dục Niệm Nô bất chấp lo lắng sợ người lạ, kéo ống tay áo của người phục vụ.

Phục vụ khách sạn là một thanh niên hai mươi bốn tuổi, vẻ ngoài ưu nhìn, thấy vị khách nữ hoảng sợ như vậy liền vội vã chạy tới cửa phòng vệ sinh, đưa tay vịn tay cầm thì phát hiện đã bị khóa bên trong. May mắn là phục vụ có mang theo chìa khóa đa chức năng, hắn ta lập tức lấy ra mở khóa.

"Cảnh." Cửa vừa mở ra, không để phục vụ có cơ hội nhìn vào bên trong, một bóng dáng lao nhanh như chớp đổ ập lên người hắn ta. Đầu liền va mạnh xuống sàn, con đầu nhúc choáng váng lập tức khiến phục vụ ngất xỉu.

Dục Niệm Nô nhìn tình trạng của mục tiêu, Chu Lâm dường như đã biến thành người khác, khí thế nguy hiểm liên tục tràn ra, Niệm Nô dựa theo tính cách của Chu Yên lùi lại một bước, sau đó lại lo tiến lên hỏi:

"Anh...anh không sao chứ?"

Chu Lâm nheo mắt nhìn phục vụ bị hắn va vào rồi lại nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, giống như con sói đói xem xét con mồi nào ăn ngon hơn. Mùi hương thanh xuân trên người cô gái rất mê hoặc, nhưng ở một góc nhỏ trong cơ thể vẫn luôn không ngừng ngăn cản, cô gái này không thể chạm vào.

Tại sao không thể chạm vào?

Không thể sao?

Cuối cùng dục vọng cũng đè ép lên tầng ngăn cản cuối cùng, Chu Lâm đưa tay kéo Dục Niệm Nô ngã xuống sàn nhà, tuy ánh mắt đã đỏ ngầu nhưng từng hành động của hắn vẫn rất tử tế, như vương giả nhấm nháp thức ăn ngon. Mặc kệ bên tai liên tục truyền tới từng lời nói của cô gái, giờ phút này hắn không phải là anh trai gì của cô.

Bàn tay đẩy áo ngực của cô lên cổ, hắn cúi đầu hít sâu một hơi, làn da trắng nõn mịn màng, nụ hoa hồng nhạt bởi vì lạnh mà nổi lên một tầng da gà, há miệng ngậm lấy một bên liếm liếm, bàn tay thon dài chuyên gõ bàn phím máy tính còn lại xoa bóp núi ngọc còn lại, người dưới thân không ngừng quấy đạp khiến hắn rất phiền lòng, dứt khoát nắm chặt hai cổ tay cô đưa lên đầu, đôi chân hữu lực đè nặng lên đôi chân trắng gầy.

Cảm thấy con mồi không thể nhúc nhích được nữa, Chu Lâm hài lòng cắn mút nhũ hồng, vật cứng rắn cách một lớp quần liên tục thúc mạnh vào giữa hai chân cô.

"Khó chịu quá... thật vương vãi."

Hầm hừ một câu, Chu Lâm kéo mạnh chiếc váy dài xuống, quần lót màu xanh dương ôm gọn nơi bí ẩn lập tức lộ ra trước mắt hắn, bản năng cho hắn biết nơi này rất ngon, rất thoải mái, một tay vẫn giữ chặt hai tay cô, tay kia từ từ lần vô quần lót, ngón tay có chút chai sạn xoa nắn hai múp thịt, người dưới thân run rẩy càng thêm mãnh liệt. Đôi mày tuấn nhã hơi nhăn, Chu Lâm cúi đầu hôn lên bờ môi cô gái, miệng níu nòn:

"Đừng sợ... rất thoải mái mà."

Nói xong, hắn liền cho ngón tay vào u cốc, cảm nhận sự khít khao hút chặt không ngừng truyền tới. Hô hấp nóng bỏng càng thêm dồn dập.

Dục Niệm Nô thấy Chu Lâm cởi khoá quần liền tranh thủ thời cơ đẩy mạnh một cái, bởi vì cái váy dài chỉ bị tuột xuống giữa hai đầu gối nên Niệm Nô chỉ lùi người lại được thôi, bàn tay run rẩy chưa kịp kéo váy lên đã bị mục tiêu nặng nề đè lên một lần nữa.

Giờ phút này Niệm Nô có thể thấy rõ nơi đó hung tợn cỡ nào, không ngờ kiểu người nhã nhặn lý trí như Chu Lâm lại có thể thô to đến vậy, hắn mạnh mẽ kéo rách váy dài của cô, kéo rách luôn chiếc quần mỏng che chắn cuối cùng, dường như kiên nhẫn đã đến giới hạn cuối, hắn dùng hai đầu gối đẩy chân cô dẹt ra, nơi cứng rắn nóng hổi dễ sát nơi ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy* Dục Niệm Nô được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thành công bước hai

Cảm nhận được cơn sát muốn chen vào, Dục Niệm Nô dùng hết sức lực cắn mạnh vào vai của Chu Lâm, dòng máu đỏ tươi lập tức tràn ngập trong khoang miệng, cũng thành công khiến hành động của hắn dừng lại.

Chu Lâm quay đầu, gò má nóng hổi của hắn liền chạm vào mặt cô gái, giọt nước mắt chưa khô cũng thấm ướt gò má hắn luôn. Rõ ràng đây là chuyện

mà theo bản năng mạch máu sẽ rất thoải mái, nhưng trái tim hẳn lại thất lại đau đớn.

Vì sao lại phản kháng quyết liệt như vậy?

Mặc cho cơn đau kịch liệt nơi bả vai, hắn tiếp tục đẩy mạnh vào trong người cô gái, hắn muốn chứng minh bản năng của mình là đúng. Nơi ẩm ướt nhỏ hẹp từ từ căng ra vì bị dị vật nóng thô to chen vào, khoái cảm từ dưới thân truyền vào khiến hắn cực kỳ thoải mái thờ dài, chỉ cần đưa vào hết bên trong, cảm giác sẽ càng thoải mái hơn...

"Bộp!" Một tiếng nặng nề, tiếp theo là một vật nặng ngã xuống, phục vụ khách sạn không biết tình lại từ khi nào, anh ta cầm cây lau nhà đập mạnh vào gáy Chu Lâm.

Nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt của vị khách nữ, phục vụ lo lắng chạy đi lấy áo lông tắm che khuất cho cô.

"Em... có cần tôi giúp gì không?"

Kính hoàng trong đôi mắt vẫn chưa tan đi, Dục Niệm Nô run rẩy co rụt cơ thể trong khăn, dường như không nghe thấy gì mà chỉ lắc đầu nguây nguây.

Đột nhiên bị quần vào hoàn cảnh khó xử như vậy, phục vụ cũng bối rối không biết làm sao, gọi cảnh sát không ổn mà gọi quản lý cũng không xong. Sự việc này nếu bị lọt ra ngoài, không biết cô bé...

"Chu tổng sao lại như vậy?" Một người đàn ông đáng vẻ tinh anh vội vàng đi vào, thấy tình cảnh trước mắt lập tức khóa trái cửa phòng lại.

Phục vụ căng thẳng, đề phòng che chắn trước người Dục Niệm Nô:

"Anh là?"

Người đàn ông vừa bước vào khoảng ba mươi hai tuổi, tự xưng là trợ lý của Chu Lâm, hẳn ta nói:

"Vào lúc 19 giờ 17 phút, giám đốc có gọi cho tôi mau chóng chạy đến khách sạn Thái Hoa có việc gấp. Chu tổng nghi ngờ mình bị bỏ thuốc."

Đưa mắt nhìn Dục Niệm Nô, hắn ta cảm thấy sự việc nghiêm trọng hơn mình nghĩ rồi.

"Chuyện giám đốc của tôi bị hạ thuốc ngay ở khách sạn Thái Hoa, tôi có quyền yêu cầu anh phải giữ bí mật mọi chuyện. Bây giờ phiền anh giúp tôi diu tổng giám đốc xuống bãi đỗ xe, tôi sẽ đưa tổng giám đốc đến bệnh viện kiểm tra xét nghiệm, tình trạng tâm lý của em gái Chu tổng rất không tốt, tôi cũng sẽ đưa cô bé đến bệnh viện Đan Phương điều trị."

Phục vụ khách sạn luống cuống gạt đầu, ngồi xổm xuống chỉnh sửa lại quần áo cho Chu Lâm rồi công người đi ra, trước khi đi còn hơi lo lắng nhìn Dục Niệm Nô ngồi co ro trong khăn.

Trợ lý điều chỉnh tâm lý và vẻ mặt của mình một chút, sau đó ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói:

"Yến Yến, anh là Khang Điền đây. Anh em là bị người ta chuốc thuốc nên đầu óc không thanh tỉnh, em cũng biết vậy mà phải không?"

Dục Niệm Nô vẫn mê mang lắc đầu, tinh thần vẫn đang đắm chìm trong sợ hãi.

Khang Điền đột nhiên đưa tay giữ chặt hai bả vai của Dục Niệm Nô, một lần nữa kiên định lặp lại:

"Yến Yến, em phải nghe rõ từng lời anh nói. Anh của em là bị chuốc thuốc, đầu óc không thanh tỉnh mới làm ra những chuyện khiến em đau lòng. Em biết mà."

Dục Niệm Nô khẽ đưa mắt nhìn Khang Điền, nước mắt lập tức như bị vỡ òa tràn ra, hai tay siết chặt áo sơ mi của hắn khóc không ngừng.

Khang Điền vỗ vỗ lưng Niệm Nô, nhẹ giọng nói:

"Không sao. Không sao đâu."

Đội tiếng khóc của cô nhỏ lại, Khang Điền mới đề nghị:

"Anh đưa em đến bệnh viện nhé."

Dục Niệm Nô lập tức run lên, Chu Yến rất ghét đến bệnh viện, cho nên Niệm Nô lập tức lắc đầu, khóc nức nở.

"Vậy anh đưa em về nhà. Đừng khóc nữa." Khang Điền lập tức trấn an.

Ánh mắt sắc bén nhìn thấy váy và quần lót bị rách trên sàn nhà, hắn ta vội vàng cởi áo khoác ra bọc kín mặt Niệm Nô, tay kia cầm hai thứ đó lên, quần lót thì nhét vào túi quần, váy dài chỉ có thể quần lại cầm trên tay đi xuống.

"Anh bế em xuống lầu."

Nơi này là khách sạn cao cấp nên có thang máy thông suốt xuống bãi đỗ xe luôn, tránh khỏi rất nhiều tai mắt, Khang Điền đi ra khỏi cửa thang máy liền nhìn thấy nhân viên khách sạn đang dìu Chu Lâm đứng chờ một bên. Gật đầu ý bảo cậu ta đi theo mình, Khang Điền bế Niệm Nô đặt lên ghế trước, rồi để Chu Lâm nằm xuống hàng ghế sau, ổn thỏa, hẳn lại nhắc nhở nhân viên khách sạn phải tuyệt đối giữ bí mật mới lái xe chạy đi.

Xe chạy một lúc lâu, Khang Điền thấy người ngồi bên cạnh vẫn không nói gì nên lo lắng kéo một góc áo khoác xuống, không ngờ cô khóc một nên đã ngủ thiếp đi.

Thờ phào một hồi, hẳn ta chuyển tâm lái xe. Rẽ vào nhà Chu Lâm, Khang Điền cẩn thận bế Niệm Nô đi vào, nói với Lạc Ân là Chu Yến gặp chuyện, mong cô có thể quan tâm tới tâm trạng của Chu Yến hơn, nếu Chu Yến có biểu hiện không ổn thì lập tức gọi điện thoại báo cho hẳn biết ngay.

Lạc Ân vội hỏi:

"Chu Lâm anh ấy có chuyện gì không, sao giờ này vẫn chưa thấy về."

Khang Điền thấy biểu hiện không quan tâm lắm đến em chồng của Lạc Ân thì hơi nhú mày, bình thường bởi vì Chu Yến ít nói và sợ người lạ nên toàn ở trong phòng, xem ra tình cảm của hai người cũng không thân thiết.

"Chu tổng không sao, chỉ là gặp chút rắc rối bên phía đối tác nên phải tăng ca."

Về mặt Lạc Ân có chút buồn bã, bây giờ mới nhìn Chu Yến, hỏi han:

"Lúc này Chu Yến bảo qua nhà bạn làm bài tập mà, sao lại gặp chuyện thế này?!"

Khang Điền bế Niệm Nô vào phòng đắp chăn cẩn thận, đi ra cửa mới đáp lại một câu:

"Mong Lạc phu nhân để ý đến em ấy nhiều hơn. Tôi xin phép."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ghen tuông

Khi tiếng cửa phòng khép lại, đôi mắt Dục Niệm Nô liền mở ra, đồng tử đỏ lên rồi trở về màu đen bình thường. Ở khách sạn Niệm Nô đã nghe thấy tiếng gọi di động của mục tiêu, người thông minh như Chu Lâm làm sao không phát hiện ra cơ mình khác thường là do bị tính kế, nếu chỉ là thuốc kích dục bình thường, Chu Lâm đương nhiên có thể nhịn được, nhưng loại thuốc này lại nằm ngoài sự khống chế của hẳn.

Tuy mục tiêu đối xử với em gái Chu Yến rất tốt, nhưng cũng chỉ là tình cảm anh em đơn thuần. Nếu không có đã kích lớn, e rằng không có khả năng khiến mục tiêu thay đổi suy nghĩ, cái Dục Niệm Nô tính chính là khiến mục tiêu cảm thấy có lỗi với Chu Yến. Quan tâm nhiều hơn, bù đắp nhiều hơn, tiếp đó sẽ là theo dõi từng cử chỉ của Niệm Nô, sau khi đã thói quen chú ý và quan tâm một người, tình cảm trong lòng sẽ dần dần thay đổi.

Đương nhiên cho dù không thay đổi, Niệm Nô cũng dùng biện pháp làm tình cảm này biến chất.

Bên kia bệnh viện, Khang Điền vừa cảm báng xét nghiệm của Chu Lâm, vừa gọi điện thoại nói chuyện với ai đó.

"Anh điều tra hành trình của Trương Trình và Thái Hoa cho tôi. Còn nữa, bảo Ai hack vào hệ thống camera của khách sạn Thái Hoa, những gì liên quan đến Chu tổng đều phải xóa sạch và giữ lại một phần gửi qua máy tính cho tôi."

Ừ. Nhớ cẩn thận."

Cúp máy, Khang Điền cười lạnh, công ty AP này đúng là được Chu tổng cho ít nhan sắc thì liền coi mình có bản lĩnh thật.

Nhìn Chu Lâm đang nằm hôn mê trên giường, Khang Điền đột nhiên nhớ tới Chu Yến, không biết cô bé có sao không?

Đợi chờ khoảng một tiếng, Chu Lâm mới nhàn mày tỉnh lại, cả cơ thể đều căng cứng khó chịu.

"Chu tổng anh tỉnh rồi."

Khang Điền đang gõ gõ máy tính sát bên liền đứng dậy đi tới.

"Ừ. Tại sao tôi lại nằm trong bệnh viện?!" Đôi mắt Chu Lâm khẽ đảo quanh phòng bệnh, con mắt mới làm hẳn nhìn không được đưa tay xoa trán.

"Chu tổng không nhớ gì sao?" Khang Điền nhắc nhở.

"Nhớ?" Nheo mắt, vô số hình ảnh điên cuồng tựa như hồng thủy tái hiện lên trong đầu Chu Lâm, sắc mặt hắn liên tục thay đổi, không thể tin, áy náy, phần nộ và cuối cùng là may mắn, may mắn bản thân không..

Nhắm chặt mắt, hai bàn tay thon dài siết chặt lại, đến nỗi khớp xương kêu rắc rắc. Một phút sau, khi mở mắt ra, hắn đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, giọng nói lạnh nhạt như thường ngày.

"Tôi muốn trong vòng mười ngày khiến công ty AP và khách sạn Thái Hoa biến mất khỏi thành phố Hồ Nam."

"Được. Chu tổng." Khang Điền đáp, hắn ta đã đi theo Chu Lâm hơn mười năm, đương nhiên nhận ra sát khí trong giọng nói của tổng giám đốc.

"Em ấy...sao rồi?" Chu Lâm cảm thấy bàn tay dường như còn vương lại xúc cảm mềm mại ẩm ướt, trong mắt xẹt qua tia lo lắng.

"Cảm xúc của Yến Yến không được ổn, tôi đã đưa em ấy về nhà Chu tổng. Giờ có lẽ Yến Yến vẫn còn ngủ."

Nhắc đến Chu Yến, trên mặt Khang Điền cũng hiện lên vẻ lo lắng.

"Đưa tôi về nhà. Tôi muốn gặp em ấy."

"Để tôi đi làm thủ tục xuất viện."

Là trợ lý số một của Chu Lâm, hiệu suất làm việc của Khang Điền rất nhanh chóng, chỉ đi ra ngoài năm phút đã trở lại phòng bệnh đưa Chu Lâm về nhà.

Ngồi gác tay lên cửa xe, Chu Lâm thần thờ nhìn ánh đèn chớp chớp của từng biển hiệu treo trên tường, khung cảnh lướt qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy vào con đường quen thuộc.

Biết tin hắn về, Lạc Ân mặc áo ngủ cười nhẹ đi ra đón.

"Anh đã về."

Chu Lâm "ừ" nhẹ một tiếng, tâm trạng vẫn không thể yên tĩnh như vẻ ngoài biểu hiện.

"Em lên phòng ngủ trước đi, một lát nữa anh lên."

Lạc Ân ngạc nhiên đưa mắt nhìn chồng mình, giác quan cho cô ta biết tâm trạng của Chu Lâm không tốt, đoán đo một chút, Lạc Ân cười dịu dàng:

"Vậy em ở trên phòng đợi anh."

Nói xong, Lạc Ân còn sẵn sóc cầm áo khoác của Chu Lâm rồi mới đi lên lầu, cửa phòng đóng lại, cô ta đưa áo khoác lên mũi ngửi, mùi hương quen thuộc lập tức tràn vào.

Đây là mùi của Chu Yến!

Nhớ lại tình cảnh lúc này, vẻ mặt xinh đẹp của Lạc Ân lạnh xuống, Chu Lâm không về phòng mình, chẳng lẽ...

Đôi mắt Lạc Ân hiện lên sự ghen tuông, lúc nào cũng Chu Yến Chu Yến, nó đâu phải là con nít đâu mà ra vẻ sợ người lạ, nó muốn níu kéo sự chú ý của Chu Lâm thì đúng hơn. Con tức giận trào lên, Lạc Ân nhẹ đẩy cửa ra nhìn xuống dưới, quả nhiên không thấy Chu Lâm, anh ấy chắc chắn lại tới phòng Chu Yến.

Lạc Ân nhẹ nhàng đi xuống phòng, nghiêng tai lắng nghe tiếng động trong phòng Chu Yến.

"Anh có lỗi với em." Chu Lâm đứng đầu giường, nhìn gương mặt ngủ không yên ổn của em gái, trái tim cảm thấy tội lỗi không thể nào gánh nổi, ép đến mức hắn cảm thấy khó thở.

"Anh hứa sẽ không bao giờ làm em tổn thương thêm một lần nào nữa. Anh nguyện dùng cả đời này chuộc lỗi với em." Nói xong câu này, Chu Lâm quỳ gối xuống trước giường của em gái. Bàn tay nắm lấy bàn tay cô xem như sự hứa hẹn.

Ở bên ngoài, vẻ mặt Lạc Ân hiện lên sự không thể tin, sự ghen tuông như muốn đánh sập lý trí, cô ta muốn xông vào chất vấn, cô ta muốn... Thờ ờ một hồi, Lạc Ân trở về phòng đắp chăn ngủ, chỉ cần chờ đến sáng..Chu Yến. Mấy giờ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mệnh lệnh thứ hai của chủ nhân

Lát sau, Chu Lâm cũng về phòng, nhưng không ngủ, hẩn ngồi trên ghế cho đến khi trời sáng rồi mặc quần áo đi làm, trước khi đi Chu Lâm còn dặn đi giúp việc nấu cháo tôm cho Chu Yến, nếu thấy tâm trạng Chu Yến không tốt phải gọi điện tới phòng làm việc của hắn.

Quan tâm còn hơn vợ mình và con trai. Lạc Ân cắn chặt môi nhìn bóng dáng Chu Lâm khuất hẳn sau cánh cửa.

Vuốt ve mái tóc vừa chải chuốt, Lạc Ân gọi đi giúp việc lại:

"Sáng nay bảo bảo muốn ăn cháo măng, bây giờ đi đi ra chợ mua đi, tiền này còn dư thì coi như là tôi thưởng cho đi."

Đi giúp việc cười tươi, vội vàng cầm giỏ đi ra khỏi nhà.

Về hiền lành trên mặt Lạc Ân liền biến mất. Cô ta hung hăng mở cửa phòng của Chu Yến, nhìn gương mặt ngủ ngon kia, con ghen tức càng lên tới đỉnh điểm.

"Bốp!" Tiếng tát thanh thúy vang lên.

Dục Niệm Nô lập tức nhú mày mở to mắt, có chút mờ mịt nhìn Lạc Ân:

"Chị..."

Chưa để Niệm Nô nói xong, một cái tát nữa lại rơi xuống mặt, gò má trắng mịn lập tức sưng đỏ.

"Mày im miệng cho tao. Tao cho mày ăn, cho mày ở để mày dụ dỗ chồng tao à. Con tiện nhân." Giờ phút này, Lạc Ân làm gì còn sót lại chút khí độ của tiểu thư con nhà giàu chứ. Cô ta khó khăn lắm mới giành được Chu Lâm từ tay vô số tình địch, nhưng không ngờ, tình địch mạnh nhất lại là em gái của Chu Lâm.

Nhìn Chu Yến run rẩy lùi vào trong giường, Lạc Ân càng muốn mạnh tay đánh một trận cho thoải mái, lúc nào cũng vậy, nó lúc nào cũng dùng bộ dạng này để gây sự chú ý với Chu Lâm. Lạc Ân đạp chân lên giường đánh đá vào người cô bé liên tiếp, đánh đến khi mệt mỏi cô ta mới dừng chân. Đưa tay nắm tóc mái tóc dài của Chu Yến, Lạc Ân hung dữ nói:

"Mày rút ra khỏi nhà này cho tao!"

Nói xong, cô ta liền đẩy mạnh Chu Yến từ trên giường xuống sàn nhà.

Dục Niệm Nô đau đớn rụt rụt người, sợ hãi nắm tú gỗ đứng dậy chạy ra khỏi phòng, xem chút nữa đã va vào bé trai ba tuổi đang ngơ ngác đứng ở cửa phòng.

Đó là tiểu Bảo, con trai của Chu Lâm và Lạc Ân. Bé con vì đói bụng mà đi ra ngoài phòng khách tìm đi giúp việc, tìm không thấy đi đâu, bé trai lại nghe thấy tiếng mẹ bé trong phòng cô Yến Yến, không ngờ đi tới lại tận mắt chứng kiến cảnh mẹ bé đánh đập tàn nhẫn cô Yến Yến.

Sau khi Dục Niệm Nô chân trần chạy ra khỏi nhà, Lạc Ân liền quay đầu nhìn về phía con trai. Bé con đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng òa khóc.

Lạc Ân phiền lòng, sao tiểu Bảo lại ra đây làm gì cơ chứ?! Cố gắng nặn ra vẻ dịu dàng, cô ta muốn ôm bé an ủi, không ngờ bé con lại hét lên:

"Mẹ là người xấu. Mẹ đánh cô Yến Yến."

Tức thì, vẻ mặt dịu dàng của Lạc Ân liền cứng lại, tại sao ai cũng bình vực con tiện nhân đó hết vậy, Chu Lâm là chồng cô cũng thế, ngay cả đứa con cô ta đứt ruột đẻ ra cũng thế, con giận dữ vừa dụ xuống lập tức tràn lên, Lạc Ân nắm chặt hai tay bé con:

"Câm miệng! Con biết gì mà nói!"

Tiểu Bảo chưa bao giờ nhìn thấy mẹ lại hung dữ với mình như thế, miệng nhỏ liền mếu máo, khóc nức nở không ngừng.

"Mẹ đã bảo con câm miệng lại rồi mà! Im!" Tuy là mẹ, Lạc Ân lại rất khi chăm sóc tiểu Bảo vào ban đêm, mọi thứ đều giao cho đi giúp việc, ban ngày tâm trạng tốt hay lúc có mặt Chu Lâm mới bé ấm vui chơi. Bởi vậy khi nghe tiếng khóc không ngừng của cậu bé, kiên nhẫn của Lạc Ân liền xuống dốc không phanh, không chút suy nghĩ đã đẩy mạnh tiểu Bảo.

Da đầu trẻ em ba tuổi rất non nớt, tiểu Bảo ngã cái "bộp" xuống, đầu đập mạnh xuống sàn đất, đồng tử cậu bé trợn to, cả người bắt đầu run bần bật. Thấy tình trạng của con mình, Lạc Ân mới hoảng sợ, vội vàng chạy tới ôm cậu bé:

"Tiểu Bảo... tiểu Bảo ơi..."

Sự lo lắng khiến cô ta bối rối trong chốc lát, nếu để Chu Lâm biết được anh ấy sẽ hận mình mất. Không! Mình không thể để cho Chu Lâm biết.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt Lạc Ân hiện lên tia âm u, cô ta vừa bế tiểu Bảo vừa chạy tới bàn dài chộp chiếc điện thoại.

"Lâm, anh mau về nhà đi, tiểu Bảo có chuyện rồi." Lạc Ân khóc lóc nói.

Chu Lâm đang ngồi họp lập tức đứng phắt dậy, đưa tay ra hiệu dừng họp rồi vội vã đi ra ngoài.

"Em nói rõ anh nghe, tiểu Bảo bị làm sao?"

"Không thể nào! Làm sao Yến Yến có thể đẩy nó té xuống sàn nhà chứ!"

"Em cũng không rõ, sáng nay Yến Yến giống như bị cái gì kích thích, em lo lắng bước tới hỏi han cũng bị em ấy đánh, Yến Yến đánh em, em có thể chịu được. Vậy mà Yến Yến còn phát điên xô ngã tiểu Bảo rồi chạy ra ngoài. Tiểu Bảo còn nhỏ như vậy, nó có làm ra chuyện gì đâu mà Yến Yến..."

"Được rồi. Anh sẽ về liền." Chu Lâm tin Yến Yến kích động nhưng không tin một cô gái nhút nhát từ nhỏ đến lớn sẽ đánh người, còn xô ngã cháu mình, huống chi người Yến Yến thân cận nhất chính là tiểu Bảo, ngay cả anh còn chưa được em ấy nói chuyện nhiều nữa là.

Chu Lâm nhấn nút, gọi cho Khang Điền.

"Yến Yến chạy ra khỏi nhà rồi.

Ừ. Tình trạng rất kích động.

Hiện giờ tiểu Bảo gặp chuyện nên tôi phải về nhà gấp.

Ừ."

Trong lúc đó, Dục Niệm Nô vừa đi như người mất hồn vừa liên lạc với chủ nhân. Trên người Niệm Nô luôn truyền phát hình ảnh tới phòng thí nghiệm, bởi vậy Dương Lan luôn có thể quan sát hình ảnh Dục Niệm Nô gặp được, từ khi thấy Lạc Ân, tâm trạng của Dương Lan luôn luôn âm trầm.

Lạc Ân từng là học muội của Dương Lan.

Lạc Ân mảy vẫn luôn như vậy, mười năm năm trước mảy kiêu ngạo hạ nhục tao, hiện giờ ngay cả đồ của tao mà cũng dám dẫm đạp. Thù mới hận cũ, tao sẽ cho mảy từ thiên đường xuống địa ngục.

"Quyển rũ chủ tịch tập đoàn Lạc Thương cho ta."

"Vâng, thưa chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kế hoạch quyển rũ mục tiêu thứ hai

Chầm chậm đi vào hẻm nhỏ, Dục Niệm Nô mở ra đa quan sát một vòng, xác định xung quanh không có ai liền tan thành chất lỏng len lỏi vào một căn nhà, phát hiện một căn phòng ngủ trang trí theo kiểu nữ sinh không có ai liền tràn vào. Lẳng đọng rồi biến thành hình dạng búp bê mắt xám, mái tóc bạch kim, đây là con búp bê chủ nhân thích nhất. Là nô lệ hoàn mỹ của chủ nhân, Dục Niệm Nô âm thầm ghi nhớ điều này.

Khởi động máy tính lên, Niệm Nô lập tức lướt mười ngón tay thon dài trên những mặt phím, không quá ba phút, thông tin của chủ tịch tập đoàn Lạc Thương lập tức hiện ra rõ ràng. Lạc Thương năm nay bốn mươi sáu tuổi, là ông trùm thương nghiệp đã hơn hai mươi năm, tuy hiện giờ đang bồi dưỡng người nối nghiệp nhưng dư âm vẫn còn đó, ai cũng phải nể mặt ba phần. Thông qua các scandal và thông tin trên mạng, Dục Niệm Nô đã hình thành trong đầu từng bước, từng bước khiến ông ta sa vào lưới.

Hay không bằng vừa khéo. Theo lịch trình hôm nay của Lạc Thương, Dục Niệm Nô khoanh tròn vào lịch trình ra ngoài đi ăn của ông. Địa điểm là nhà hàng Giang Tây, thời gian 12 giờ 00 phút. Là thương nhân lâu năm, ông rất quan trọng về giờ giấc, sẽ không tới quá sớm hay quá muộn.

Bây giờ là 8 giờ 23 phút.

Đã có hướng đi cụ thể, Dục Niệm Nô lập tức tan chảy thành chất lỏng tràn ra ngoài hẻm nhỏ, sau khi xác định không có ai mới biến trở lại thành Chu Yến.

Tiếp tục chân trần đi trên đường phố, mặc cho vô số ánh mắt quay đầu lại nhìn, một lát sau có một thanh niên về ngoài ăn chơi đi tới.

"Này cô em, sao lại đi một mình buồn chán thế này, có muốn đi với anh không?" Nhếch môi cười đánh giá gương mặt sưng đỏ, mái tóc rối bù, chân dài trắng nõn. Gã đột nhiên nghĩ cô gái này chắc vừa bị đánh ghen đây, nhưng đáng người rất tốt, chỉ cần mặc áo lót và quần lót sexy chắc chắn sẽ vô cùng

mê hồn.

Dục Niệm Nô vẫn lủi thủi đi về phía trước, giống như không nghe thấy lời gã thanh niên nói.

"Này! Đi chơi với anh đi." Gã đột nhiên vươn tay bắt lấy cổ tay gầy yếu của Niệm Nô.

Cơ thể Dục Niệm Nô lập tức run bắn lên, ánh mắt đen láy tràn đầy sợ hãi lúc này mới nhìn thẳng vào gã, Niệm Nô run rẩy nói:

"Bỏ...ra..."

Gã thanh niên nghe không rõ, lập tức áp sát người lại hỏi:

"Em nói gì?"

Hành động này của gã càng khiến cơ thể Niệm Nô run rẩy mạnh mẽ hơn, Niệm Nô thở dốc nói:

"Anh...bỏ bỏ ra..."

Nhìn biểu hiện như con mèo con của cô gái trước mắt, gã thanh niên cười bỉ ổi nói:

"Không bỏ!" Nói xong, gã ôm chặt lấy Niệm Nô về xe của mình, người đi đường thấy vậy cũng chỉ nghĩ hai người là người yêu giận dỗi với nhau nên cô gái mới dấy dụa, đánh khề vậy thôi. Đôi mắt Niệm Nô đỏ ửng, cố gắng hé miệng kêu cứu lại bị gã cúi đầu hôn chặn lại, nhớ lại cơn ác mộng tối qua, nước mắt Niệm Nô từ từ lăn dài, gã thanh niên dường như bị ánh mắt trong suốt kinh hoàng của cô làm khựng lại, trái tim đột nhiên sinh ra một tia thương tiếc. Gã tách môi ra, đưa tay vuốt nhẹ gò má sưng đỏ, có lẽ cô gái này không phải loại hư hỏng như gã đã nghĩ.

"Em rất buồn. Tôi sẽ dẫn em đi uống rượu." Gã đẩy Niệm Nô ngồi xuống ghế bên cạnh rồi đóng cửa lại, bản thân vòng ra bên hông mở cửa bước vào.

Bánh xe lập tức lăn bánh. Đang trong xe hơi nên rất yên tĩnh, tiếng bụng kêu đói của Niệm Nô bởi vậy trở nên rất rõ ràng.

"Đói sao?" Gã thanh niên bật cười, đưa tay niết nhẹ gò má vì xấu hổ mà càng trở nên ửng hồng của Niệm Nô.

"Thích ăn gì, tôi bao."

"Nhưng mà đừng mắc quá." Gã đột nhiên nói một câu như vậy khiến ánh mắt Niệm Nô trợn lên, mím môi ri rí:

"Muốn... muốn..."

"Hả? Em muốn gì, sao nói nhỏ vậy." Gã khoa trương ghé tai lại.

Niệm Nô vừa sợ vừa thẹn, ấp úng mãi mới nói rõ được:

"Muốn ăn cháo tôm ở Giang Tây."

"Chà, người nhỏ nhưng khẩu vị không nhỏ nha, nơi đó mắc lắm, còn phải đặt bàn trước. Vậy đi, không có hàng hiệu thì ăn hàng chợ nhé. Tôi biết có chỗ nấu cháo tôm rất ngon."

Gã nhưn mày xoa cằm nói, một tay vẫn lái vô lăng rất điêu luyện.

"Ừm." Niệm Nô khẽ đáp.

Thấy vẻ yếu xiu của cô gái, không biết sao gã lại thấy đáng yêu, đảo mắt, gã cười cười:

"Anh có người bạn làm việc trong Giang Tây, để anh bảo hắn giúp xem có bàn trống nào không được không?"

Ánh mắt Niệm Nô hiện lên nghi hoặc, giống như đang nói: Rõ ràng lúc này mới nói không được mà.

"Lúc này không được, nhưng Nhị Bá này là ai chứ, anh chỉ cần nói một câu thì cho dù là nhà trắng của tổng thống Mỹ, anh đây cũng vào được."

Niệm Nô cúi đầu chơi chơi ngón tay, không hề để ý ai đó đang bốc phét.

"Xi, biết ngay mà." Nói giỡn một hồi gã cũng lái xe tới nhà hàng Giang Tây, ngồi trong xe, gã cầm điện thoại gọi điện cho người quen.

"Giờ không có bàn trống sao?"

"Thế mấy giờ?"

"11 giờ mới có à. Được. Tao đặt một bàn."

Ok. Cảm ơn mày."

Cúp điện thoại, gã quay sang nói với Niệm Nô:

"Giờ chưa có phòng, anh chờ em đi mua đồ mới, ăn tạm gì lót dạ xong, đến 11 giờ chúng ta lại tới đây ăn cháo tôm."

Niệm Nô hơi run rẩy bàn tay nắm chặt áo sơ mi mặc trên người, gã thanh niên đưa tay vỗ vỗ lên đầu cô nói:

"Chưa làm gì đã sợ. Nhát quá vậy. Anh đây chỉ thích người tình ta nguyện thôi. Lúc đầu còn tưởng cô em ăn chơi dữ lắm, ai ngờ vớ phải kiểu em gái khó chơi rồi. Không phải anh đây nhìn em thấy thuận mắt thì đã trả em về chỗ cũ rồi. Biết chưa?! Vậy nên đừng có sợ hãi gì nữa. Ok baby."

"Cảm ơn anh." Niệm Nô đột nhiên nhìn vào đôi mắt gã nói một câu, tuy sợ người lạ, nhưng theo tính cách của Chu Yên, nếu biết ơn một ai đấy, cô ấy sẽ cố gắng nhìn thẳng vào mắt người đó để cảm ơn. Bởi một người là chị dâu lại không thể dung nạp được mình, một người tuy chỉ là vưon tay khi thuận tiện nhưng vẫn có lòng tốt với cô. So ra, cô đôi khi cảm thấy thật đáng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mua đồ

"A, nhìn vậy mà cũng không nhát lắm, có điều cũng không cần phải cảm ơn đâu, anh đây luôn là người đẹp trai tốt bụng như vậy. Ha ha."

Không biết vì sao khi nhìn vào đôi mắt đen sáng sủa nước ấy, trái tim gã lại đột nhiên đập rộn ràng, cho nên gã cố gắng nói khoa trương lên để che lấp sự bối rối của mình.

"Cái gì thế này. Minh là lưu manh, không phải trẻ trâu mà rung động cái chó má gì." Lầm bầm xong, gã đạp chân ga phóng nhanh như bay.

Ánh mắt Dục Niệm Nô xẹt qua tia sáng đỏ rồi vụt tắt, không phải ai cũng dễ dàng rung động trước một người nào đó, nhất là kiểu hoa tâm ăn chơi như Nhị Bá, vì muốn bước thứ nhất tiến triển một cách tự nhiên, Niệm Nô đã mở chức năng thôi miên cấp thấp với gã. Nếu cần thước đo độ hảo cảm, vậy độ hảo cảm của Nhị Bá với Niệm Nô là 40.

Chạy như điên qua mấy dãy lầu, Nhị Bá mới sực nhớ ra là gã đang muốn chờ cô gái nhỏ đi mua đồ mùa. Mở cửa kính quan sát nơi này một chút, gã nhớ ra bên đường 32 có một cửa hàng bán quần áo rất đẹp, đây là bản lĩnh cơ bản khi đi mua gái cần phải biết.

Bây giờ đã 9 giờ 20 phút.

"Chà hôm nay cửa hàng này có vẻ vắng khách. Tiếc thật, mọi khi tới đây đều được tha hồ ngắm mỹ nữ chân dài, xem ra hôm nay gặp xui rồi." Gã thanh niên móc điều thuốc ra ngậm trong miệng, vẻ mặt hơi nam tính nhăn lại.

"Thôi, đi vô nào." Hít một hơi thuốc, gã kéo tay Niệm Nô đi vào.

"Tôi còn tưởng là ai, thì ra là anh Nhị Bá. Ồ, hôm nay anh đổi khẩu vị rồi sao?" Bà chủ cửa hàng tươi cười trên choker nói, hiển nhiên là rất quen thuộc với gã.

"Mất chọn đồ của bà chủ Thảm đây rất tốt, cô gái này tôi giao lại cho bà chủ." Dù hay chờ mấy em xinh tươi đi mua sắm, nhưng gã không bao giờ kiên nhẫn đi lựa lên lựa xuống với mấy cô em đó. Vô cùng phiền phức.

Ngồi trên ghế dựa phì phèo điều thuốc, đôi mắt của gã cũng hay lướt nhìn về phía bà chủ cửa hàng và Niệm Nô, khi thấy hai người đang lựa đồ lót thì ánh mắt gã sáng lên, cổ họng vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

"Trời đ***, nhìn vậy mà là cúp 72 C." Gã chất lưỡi một tiếng, trong đầu lại tưởng tượng vô số hình ảnh đen tối, nơi giữa chân có xu hướng muốn rục rịch.

"No! No!" Gã gác chân không nhìn về phía Niệm Nô nữa, quay qua nhìn ngắm người đi đường.

Khi kiên nhẫn của Nhị Bá sắp cạn kiệt thì bà chủ cửa hàng mới nói cười dẫn Niệm Nô đi ra.

"Anh Nhị Bá thấy sao?"

Nhìn mặt gã thộn ra thấy rõ, bà chủ vô cùng không phúc hậu cười ra tiếng.

Dục Niệm Nô là kiểu cô gái thanh xuân, da còn rất trắng mịn nên bà chủ cửa hàng đã chọn cho cô một cái áo sơ mi ren trắng trễ vai màu xanh ngọc, váy dài bó sát màu trắng, thắt lưng bản to màu đen, đôi tất dây ba phần màu xanh đen. Chưa kể bà chủ còn cột cao mái tóc đen dài của Niệm Nô, che một tầng kem nền mỏng, thoa thêm lớp son bóng, bờ môi hồng nhạt càng trở nên mọng nước chọc người yêu thương.

"Có chút hối hận khi bảo mình không có hứng thú làm tình với cô gái này." Sau khi hoàn hồn, Nhị Bá lại lầm bầm một câu, thở dài, gãi đứng dậy móc bóp ra nói:

"Tổng cộng hết bao nhiêu?"

Bà chủ cửa hàng lập tức nói:

"Anh Nhị Bá là khách quen nên tôi cũng tính giá gốc, tổng cộng là hai triệu bảy trăm ngàn."

Chép miệng, ánh mắt của Nhị Bá lại phiêu qua người Niệm Nô từ đầu tới chân rồi mới rút ra sáu tờ năm trăm.

"Khỏi thôi, xem như tôi bỏ mất thẩm mỹ của bà chủ."

Nghe gãi nói ngọt như vậy, nụ cười của bà chủ càng tươi như hoa, nhận tiền xong, bà lấy trong ví ra một hộp nhỏ.

"Đây! Khuyến mãi cho anh Nhị Bá, hàng tốt đấy, nếu không phải tôi thấy anh thuận mắt thì cũng không lấy ra đâu."

Cúi đầu nhìn hộp thuốc nhỏ trong tay, Nhị Bá cảm nhận được ánh mắt tò mò của Niệm Nô nhìn qua liên lung tung nhét vào túi quần, lại nắm tay cô kéo ra khỏi cửa hàng.

"Đó là cái gì vậy?" Niệm Nô nhẹ giọng hỏi.

Bước chân của gã liền khựng lại, Nhị Bá nheo mắt quay đầu nhìn cô:

"Lúc đầu còn nhất lăm mà." Tính qua loa cho xong với cô, đột nhiên tâm tư đen tối lại trời dậy, gãi xoa cằm cười bí ối:

"Là thuốc bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lực, một đêm bốn lần."

"Ừm." Dục Niệm Nô cái hiểu cái không gật nhẹ.

"Cái gì mà ừm, sao cô lại tự nhiên như vậy, đáng lý là nên..." Gã đang mong chờ nhìn thấy cô gái nhỏ xấu hổ ngượng ngùng mà.

Có điều Dục Niệm Nô chỉ đáp lại gã bằng ánh mắt nghi hoặc.

Thôi rồi. Cái mặt này rõ ràng là không hiểu một đêm bốn lần có ý gì rồi.

"Aizz! Kệ mẹ nó. Lên xe."

Nhìn vào con số hiển thị trên màn hình, cũng 10 giờ 25 phút. Lừa đồ cả tiếng đồng hồ. Nghĩ cũng đã trễ vậy rồi, lái xe tới Giang Tây luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp Lạc Thương

Sau khi đỗ xe vào bãi xong, Nhị Bá cầm điện thoại gọi cho người quen.

"Tao vừa đi công chuyện.

Ừ, đã tới rồi.

Đù, may vậy.

Cám ơn mày."

Cúp máy, gãi nhếch môi cười với Niệm Nô:

"Vào luôn thôi, có một bàn trống."

Giang Tây được xây dựng theo kiến trúc hiện đại trộn lẫn một chút nét văn hóa cổ đại, mái ngói cong cong, có phòng trúc treo thơ và tranh chữ, có phòng xa hoa lộng lẫy như hoàng cung, khách thích phong cách nào thì đặt phòng trước. Một bữa ăn đơn giản ở đây cũng chỉ bằng tiền triệu. Phòng trống Nhị Bá được người quen để lại là căn phòng kiểu thanh lâu, rèm hồng phát phơ, lư hương lượn lờ, có tấm bình phong chắn gần cửa ra vào để mọi

người không thấy rõ được bên trong đang làm gì.

Nhị Bá và Niệm Nô ngồi xuống ghế, không cần xem qua menu kiểu thẻ trúc mà phục vụ nữ mặc trang phục tỳ nữ cổ đại đưa, gã nói luôn:

"Hai phần cháo tôm nha tiểu tỳ nữ xinh đẹp."

Nữ phục vụ cười nhẹ gật đầu đi ra.

"Ngực lép đã đành, mông cũng không cong." Người vừa đi khỏi, gã liền chép miệng nói.

Niệm Nô nghe vậy càng cúi gằm mặt.

Nhị Bá cười ha ha vài tiếng, thấy bình rượu và ly nhỏ bên cạnh liền rót ra hai ly.

"Nào, uống đi. Nhất tuý giải thiên sầu."

"Không biết uống rượu." Niệm Nô lắc đầu nói.

"Ai mà chả có lần đầu không biết uống. Nào, có một ly nhỏ tí xíu như vậy thì ăn nhằm gì." Gã đẩy đẩy ly rượu về phía cô.

Thấy ly rượu quả thật rất nhỏ, Niệm Nô đưa hai tay cầm lên mũi ngửi ngửi, là mùi hoa đào rất thơm, còn có vẻ rất ngọt. Niệm Nô khẽ đưa đầu lưỡi nếm một tí, ngọt ngọt, cảm thấy thích thú, Niệm Nô liền nhấp từng ngụm từng ngụm.

"Bảo cô em giống như con mèo con có sai đâu, cái ly có chút xíu mà còn uống lâu như vậy. Nhìn anh đây nè." Nói xong, gã dốc một phát cạn sạch ly rượu.

"Đó! Uống là phải dứt khoát như vậy đây."

Niệm Nô chớp chớp mắt nhìn gã, rồi lại cúi đầu nhìn ly rượu còn một nửa, mím môi, Niệm Nô cũng nâng ly uống cạn.

"Đó. Sướng hơn phải không?! Nào, uống tiếp một ly nữa đi, rượu này độ cồn rất thật, không say được đâu." Nhị Bá cười vui vẻ rót rượu vào hai ly.

Khi hai người uống gần hết bình rượu thì phục vụ mới chậm rãi bung khay cháo bước vào.

"Chúc nhị vị khách quý ăn ngon miệng." Cúi đầu chào một cái, phục vụ liền lui ra.

Nhị Bá cầm muống đào đều chén cháo rồi múc một muống ăn thử.

"Chep, cũng không tệ." Bình phẩm một câu, gã liền nhìn Niệm Nô chậm rãi ăn từng muống.

"Ây, có miếng cháo rớt trên áo kìa. Để anh đây lau cho." Gã rút khăn lụa trên bàn, người hơi chồm qua lau chỗ ngực của Niệm Nô. Lau một hồi, ánh mắt gã càng lúc càng tối, gã vừa đưa mắt nhìn biểu cảm của Niệm Nô vừa bóp nhẹ ngực cô.

Về mặt Niệm Nô hồng hồng giống y chang biểu hiện của người say rượu, rất ngoan ngoãn ngồi yên cho gã muốn làm gì thì làm. Nghĩ như vậy, gã càng bạo dạn hơn đứng lên đi qua chỗ Niệm Nô ngồi xuống, bàn tay xoa nắn bà vai tròn mịn, rồi tuột dần xuống lưng, sau đó lại lên lỗ xuống dưới, chui vào trong áo, xoa bóp vùng eo nhỏ nhắn, lại lần lên chui vào áo ngực, ôm trọn lấy một vùng mềm mại mê người. Hơi thở của gã liền dồn dập hẳn lên.

"Thích không em." Gã thủ thi bên tai Niệm Nô. Người kia ngơ ngác nhìn lại gã, lắc lắc đầu. Như bị kích thích, gã há miệng ngậm vành tai cô day nhẹ. Niệm Nô lập tức rụt rụt người muốn lùi ra sau. Nhị Bá làm sao để cô thoát, lập tức đè cô xuống sàn, mạnh mẽ hôn đôi môi hồng mọng nước, bàn tay cần quấy xoa nắn.

Niệm Nô cảm thấy rất đau, vùng lưng bị đập sáng nay lập tức truyền tới cảm giác đau rát, đưa tay quơ đồ lung tung, tấm bình phong lập tức ngã xuống.

Nhóm người đang đi qua hành lang lập tức theo phản xạ nhìn vào.

"Tuổi trẻ thời nay thật là không có ý tứ." Một người đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng lên tiếng, nói xong, ông muốn dẫn người đi nơi khác thì thấy ông chủ tịch hơi nhúu mày bước tới.

"Tiểu Yến." Người bước vào chính là chủ tịch tập đoàn Lạc Thương, bởi vì có quan hệ thông gia, ông cũng gặp qua Chu Yến vài lần. Tiếng nói của ông vừa dứt, hai vệ sĩ mặc áo đen lập tức đi vào kéo mạnh gã thanh niên ra, Nhị Bá chưa kịp trở tay đã bị một quyền giáng vào mặt, đầu óc liền quay cuồng choáng váng.

Lạc Thương khụy gối xuống nói:

"Sao con lại ở đây? A Lâm đâu?"

Dục Niệm Nô run rẩy nhào vào lòng ông kêu:

"Ba, con nhớ ba lắm."

Tức thì, vẻ mặt của mấy người ở đây liền thay đổi, Lạc Thương hơi kinh ngạc nói:

"Bác không phải là ba con..."

Giống như bị đá kích, Niệm Nô càng ôm chặt ông, giọng nói khẩn trương:

"Ba đừng bỏ rơi tiểu Yên. Tiểu Yên sẽ ngoan mà."

Lạc Thương ngửi được hương rượu trên người cô, lại nghĩ đến ông bà thông gia hay đi công tác xa, trong lòng cũng lý giải đôi chút.

Vỗ vỗ nhẹ lưng Niệm Nô, ông trấn an nói:

"Được, không bỏ rơi tiểu Yên. Bác đưa con về nhà anh con."

Vốn dĩ đã có chút thả lỏng, nhưng khi nghe đến câu sau thì cơ thể Niệm Nô lập tức run rẩy lắc đầu kịch liệt, nước mắt lăn dài:

"Không. Không muốn. Con chỉ muốn ở với ba."

"Được rồi. Vậy con cứ đến nhà bác chơi một thời gian." Nói xong, Lạc Thương ôm Niệm Nô đứng lên, cười khách sáo với mấy người đứng bên ngoài.

"Mọi người cứ ăn uống thoải mái, hôm nay xem như Lạc Thương tôi mời. Ngày khác lại nói chuyện tiếp."

"Không sao đâu. Chủ tịch có việc cứ đi trước."

Lạc Thương gật đầu dẫn Niệm Nô rời khỏi.

Mấy người ở đây nhìn nhau trao đổi cũng cười cười đi tới nơi đã đặt trước.

Nhị Bá bị vệ sĩ giữ chặt chỉ có thể chửi một tiếng xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quyến rũ

Từ lúc gặp mặt, Niệm Nô giống như đứa bé thiếu cảm giác an toàn, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt góc áo của ông. Lạc Thương chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, ông ôm vai cô ngồi vào ghế sau.

"Lái xe về biệt thự riêng của tôi." Nhà chính lắm người nhiều chuyện, đôi lúc cảm thấy ngột ngạt ông liền tới nơi này ở vài tuần.

Tài xế xe lập tức đáp lời, khởi động máy chạy đi.

Lúc này Lạc Thương mới cúi đầu nói:

"Con còn nhỏ, không nên kết giao với thành phần không tốt như vậy. Còn uống rượu."

Đáp lại ông là cái cọ cọ đầu, hai tay nhỏ nhắn ôm chặt eo ông.

Lạc Thương lắc đầu hết cách.

"Thật là."

Chạy cũng không bao lâu xe hơi liền ghẹo vào một căn biệt thự rộng rãi. Tài xế nhanh chóng tắt máy chạy ra mở cửa cho ông.

Lạc Thương ôm Niệm Nô đi vào, ở đây chỉ có một bà giúp việc và một người làm vườn.

Từ lúc trên xe đã nghe tiếng cô bé ngáp ngủ nên ông trực tiếp ôm Niệm Nô lên phòng khách.

"Cạch!" Mở cửa phòng ra, ông hòa ái hỏi:

"Con thích phòng này không?"

Niệm Nô đưa mắt nhìn nhìn rồi lại vùi đầu vào người ông, không nói có thích hay không.

Ông không ngờ triệu chứng khi say rượu của cô bé lại kỳ lạ như vậy, bình thường rất sợ người lạ, nhưng chắc cô bé càng thiếu tình thương của cha mẹ nên say rượu mới tỏ ra bám dính.

Để Niệm Nô nằm xuống giường, Lạc Thương vuốt vuốt mái tóc của cô bé:

"Ngủ đi."

Khi ông muốn đứng lên thì bị hành động bất ngờ kéo tay của Niệm Nô làm mất thăng bằng, cả người ngã đè lên cô.

Cơ thể dưới thân nhỏ bé mềm mại, ông chưa kịp chống tay kéo ra khoảng cách thì lại bị Niệm Nô ôm chặt lấy.

"Ba ngủ với con." Nói xong, Niệm Nô còn hôn một cái lên má ông.

Lạc Thương sững sốt, hít sâu một hơi, ông ráng bỏ qua cảm giác mềm mại ấm áp dưới thân, nhích người nằm sát mép giường, tay vỗ vỗ lên lưng Niệm Nô.

"Ừ, con ngủ đi."

Không để ông được yên ổn bao lâu, cô bé rúc trong lòng lại ngo ngoáy.

"Nóng quá." Niệm Nô đưa tay gỡ áo ngực ném ra ngoài trong cái nhìn tròn mắt của Lạc Thương, ném xong, Niệm Nô lại cười hồn nhiên ôm chặt lấy người ông cọ cọ, nhắm mắt ngủ tiếp. Bàn tay đang vỗ về lưng cô cứng đờ, không biết nên tiếp tục vỗ hay không, cách một lớp sơ mi mỏng Lạc Thương vẫn cảm nhận được nơi mềm mại ép sát. Cô hòng bất giác nuốt một ngụm nước bọt, ông đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Niệm Nô, cảm giác lần này có chút bất đồng hơn lần trước, không có áo ngực, bàn tay ông có thể chạm vào vùng lưng trơn trượt. Tiếp tục vỗ nhẹ vài cái, bàn tay giống như bị hút chặt xoa nhẹ vùng lưng Niệm Nô, chần chờ một chút lại lần xuống dưới.

Đưa mắt nhìn gương mặt ngủ say của cô, Lạc Thương lắc đầu, bàn tay ông nhẹ nhàng rút ra khỏi đầu Niệm Nô, tính toán đi ra ngoài thanh tỉnh đầu óc. Ai ngờ khi ông vừa mới trượt tay ra thì Niệm Nô liền tỉnh giấc, vươn tay ôm cổ ông hôn cái chóc lên môi ông.

"Không cho ba đi. Ba hứa ở lại ngủ với con rồi mà."

Lạc Thương nhìn chằm chằm gương mặt hồng hồng vì say rượu của Niệm Nô, đầu từ từ cúi xuống, bốn phím môi chạm nhẹ liền tách ra. Sau khi thấy Niệm Nô chỉ cười như cô bé được yêu thương mà vui mừng, ông vỗ vỗ đầu cô:

"Được rồi, bác hứa sẽ ngủ lại với con."

Lại một lần nữa nằm xuống, ông thờ dài vỗ về lưng Niệm Nô, có điều lần này tay ông lại như có như không vuốt ve, bàn tay hơi chai sạn len lỏi vào áo sơ mi, thấy Niệm Nô vẫn nhắm mắt ngủ ngon lành, bàn tay ông liền bạo dạn lần lên trên, do có thêm bàn tay đàn ông chui vào, áo sơ mi liền gò lên, tới khi bàn tay to ôm trọn được núi ngọc, ông cảm thấy cơ thể càng thêm khô nóng, nơi giữa hai chân dựng đứng căng cứng.

Nắn bóp nặng nhẹ vài cái, Lạc Thương thờ hồn hên gỡ từng cúc áo sơ mi của Niệm Nô, làn da trắng nõn dần dần phơi bày trước mắt ông, cái cúc cuối cùng bung ra, khe rãnh hút hồn, đôi núi ngọc bị hai lớp vải mỏng che chắn, chỉ cần ông đưa tay đẩy ra, nụ hoa hồng dụ hoặc sẽ dựng đứng mời ông ngắt lấy.

Đưa tay chống hai bên người Niệm Nô, ông cúi đầu liếm nhẹ xuống, lớp áo sơ mi lập tức bị nước miếng làm ướt, hình dáng nụ hoa càng thêm rõ ràng.

Cảm thấy lạnh, Niệm Nô run lên một chút, bàn tay ôm chặt lấy cổ ông áp vào người, hai gò núi ngọc lập tức cọ vào mặt ông.

Thờ dài, ông không ngờ khi cô bé này say lại dụ dỗ mình đến vậy, có thánh cũng nhìn không nổi, ông không còn cố kỵ nữa, há miệng ngậm lấy một núi ngọc mát lạnh, tay kia xoa bóp liên tục, gầy gầy trêu chọc. Niệm Nô rên rỉ, ánh mắt mơ hồ mở ra.

"Ba ơi. Khó chịu."

"Ba sẽ cho con thoải mái ngay thôi." Nói xong, ông tức tốc cởi đồ ra, vật cứng rắn nóng hổi cuối cùng cũng được ra trận, kéo khóa váy Niệm Nô ném xuống sàn, nhìn ngắm quần lót ren sexy ôm trọn vùng thần bí khiến máu nóng của ông càng tăng cao. Đưa tay xoa rồi chui từng ngón tay vào trong gây lộng, cảm nhận cô bé đã ẩm ướt, ông kéo dây quần lót, quần lót liền tuột ra, nơi thần bí xinh đẹp khiến Lạc Thương mê muội. Gần như không thể nhịn nổi, ông để hai chân nhỏ nhắn của Niệm Nô lên đùi, nơi cứng rắn dần dần đi vào u cốc. Niệm Nô nửa tỉnh nửa mê bầu chặt vào vai ông, môi hồng thờ dốc không ngừng.

Khi đẩy đến nơi nào đó, ông cảm nhận được tầng mỏng manh che chắn, cảm giác hưng phấn càng tăng cao, ông là người đầu tiên của cô bé, chỉ cần đẩy mạnh, cô bé sẽ trở thành người phụ nữ của ông. Dưới thân động mạnh, còn thịt cứng rắn lập tức đâm đến chỗ sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mê muội

Cảm giác được bao bọc khăng khít khiến Lạc Thương thoải mái thở hắt ra một hơi, dù biết rõ cô bé chưa thể thích ứng nhưng ông vẫn rút ra rồi đâm mạnh vào liên tục, bàn tay xoa nắn bóp chân thon dài, giờ đây ông cũng không khác gì với mọi lần ông đang mê muội trong dục vọng.

Có khác chăng là người nằm dưới thân ông là một cô bé con của nhà thông gia, chính vì sự cấm kỵ này mà cảm giác kích thích càng tăng cao, cơn thịnh cứng rắn càng thêm ra sức đâm mạnh vào huyết động, khoái cảm co rút nín kéo khi ông rút cơn thịnh ra thật sung sướng đến tận xương, cái cảm giác chật hẹp ẩm ướt này thật tiêu hồn, cơn thịnh của ông là cơn thịnh đầu tiên được dứt vào nơi thần bí này, ông sẽ đâm cho cô bé chảy nước, phải rên rỉ, phải cầu xin ông.

Lạc Thương nắm chặt lấy eo thon của Niệm Nô điên cuồng đâm từng cái thật mạnh, ván giường vững chắc cũng không chịu nổi mà rung động "kẹt kẹt", gần đến lúc muốn bắn ra ông liền đẩy càng thêm nhanh, một dòng tinh dịch trắng đục không chút lưu tình bắn sâu vào âm động, cơn thịnh giật giật vài cái, kích thích từ từ nhỏ lại. Ngã người đè xuống cơ thể mềm mại chảy đầy mồ hôi, Lạc Thương nhìn gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh nước, đột nhiên trái tim cứng rắn khô cứng giống như gặp được cơn mưa xuân, trái tim mềm mại đi một chút. Thương yêu hôn lên cặp môi hồng, bàn tay to lại càn quấy xoa nắn núi ngọc, chiếc lưỡi nhỏ bé né tránh liên bị ông mút mạnh khuấy đảo, nước miếng không ngừng tràn ra, cơn thịnh dụ xuống vẫn không chịu rời đi nơi thần bí, vừa hôn, ông vừa động thân đâm vào rút ra, chẳng mấy chốc nơi nào đó bắt đầu cứng rắn trở lại.

Lượt hai Lạc Thương đổi tư thế, hai bàn tay vững chắc lật nhẹ người cô bé lại, gò má Niệm Nô liền áp vào gối mềm, bờ lưng trắng nõn, sống lưng uốn lượn, cặp mông cong nhỏ xinh, nhìn nơi thần bí chật hẹp bị cơn thịnh cứng rắn của ông đâm vào mà phải dẫn ra, máu nóng trong người lại tập trung xuống nơi giữa chân.

Lần này ông chỉ chậm rãi rút ra rồi lại đột ngột đâm mạnh vào, kiểu chơi như thế này là hành hạ người dưới thân nhất, Niệm Nô hé miệng nhỏ rên rỉ, đôi mày thanh tú nhăn lại.

"Khó... chịu quá..."

Cười trầm thấp, Lạc Thương mê hoặc nói:

"Khó chịu sao? Con tự mình động đi."

Lắc đầu, Niệm Nô mơ hồ nói:

"Không... Biết... iết..."

Câu nói bị cú đâm mạnh mẽ của ông làm đứt quãng, Lạc Thương cười xấu xa:

"Không ngờ tiểu Yến lại học xấu, con biết thì động đi. Ba không giúp nữa." Nói xong, cơn thịnh cứng rắn thật sự dừng lại, nằm im trong huyết động thần bí.

Niệm Nô cảm thấy rất khó chịu, nơi đó rất ngứa, nước mắt ẩm ướt liền chảy ra, Niệm Nô nhỏ giọng nói:

"Ba giúp con đi, con khó chịu..."

"Nhưng ba mệt rồi, tiểu Yến ngoan, con chỉ cần nghe theo lời ba là sẽ thoải mái."

Thấy Niệm Nô gật đầu, ông liền tận tình dạy dỗ Niệm Nô đưa đẩy mông, cọ cọ sát, lắc qua lắc lại, nhìn cô bé nhất nhất làm theo lời mình, khoái cảm tà ác trong lòng càng thêm bành trướng, ông ôm cả người Niệm Nô ngồi dậy, tấm lưng trơn mượt cọ sát vào người mình, bảo cô bé tự động ngồi xuống cắn nuốt cơn thịnh, hai tay ông thoải mái xoa bóp hai núi ngọc, miệng cũng không nhàn rỗi gặm nhấm càn cổ thơm ngon, bờ vai tròn, một bàn tay hờ hững bỏ núi ngọc ra, lần xuống bụi cỏ bóng ướt át gây nhẹ nhàng giữa khe. Thở dốc, ông không chịu nổi nữa mà tự mình động thân, tốc độ đương nhiên nhanh hơn gấp ba lần Niệm Nô tự mình động.

Bắn mạnh mẽ thêm một lần vào u cổ, dịch lỏng trắng đục từ từ chảy ra thấm ướt hai chân Niệm Nô, chảy từ đùi xuống ga giường. Lạc Thương thoải mái ôm Niệm Nô nằm nghỉ một lát, nơi nào đó vẫn chưa muốn rút ra, có thể nói đã lâu lắm rồi ông chưa từng có hứng thú điên cuồng làm tình với một cô gái hay phụ nữ nào. Chu Yến khiến ông biết là vực sâu nhưng lại không thể chống cự lại, một phần nữa là vì Lạc Thương đã quen đứng trên cao không cần phải cố kỵ nhiều chuyện, ông rất bá đạo, thứ làm ông muốn, ông nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào đoạt lấy, với thể lực của Lạc Thương, cho dù là mẹ của Chu Lâm, ông mà muốn thì cũng có thể, huống chi là Chu Yến.

Nheo mắt, Lạc Thương ngồi dậy bế Niệm Nô vào phòng tắm, bồn tắm rất rộng rãi, ông đặt người vào rồi bật vòi xả nước, sau đó bản thân cũng ngồi vào, nước ấm khiến cả người đều thoải mái, sức lực cũng từ từ trở, ôm Niệm Nô ngồi xuống cắn nuốt cơn thịnh, ông xoa bóp từ cổ đến chân cô bé, vừa rửa vừa thưởng thức phúc lợi, núi ngọc mềm mại nửa chìm nửa nổi trong bồn nước trong suốt, da thịt ướt át càng thêm trắng nõn xen lẫn chi chít dấu hôn đỏ tím, còn gì kích thích hơn cảnh người đẹp giấu mình trong bồn nước không chút, muốn giấu lại càng lộ.

Lần này ông để Niệm Nô đối mặt với mình, hai núi ngọc bị ép buộc phải thay đổi hình dạng, cúi đầu khuấy đảo cái miệng nhỏ nhắn, dưới thân lại đâm

mạnh rút ra, hôn đến khi cô bé khó thở ông mới buông tha, núi ngọc bên phải lập tức bị thôn tính, nụ hoa hồng chịu không nổi chiếc lưỡi nhám giáo hoạt, Niệm Nô nức nở đầy đầu ông ra. Lạc Thương cười xấu xa chuyển qua bên kia, lần này ông vừa cắn vừa liếm đỉnh hồng, bức cho cô bé giấy dựa không ngừng, đùa đủ, ông mới ngậm hết một bên mút mạnh, đưa tay xuống nơi kết hợp, đút thêm một ngón rút đẩy theo cơn thịt, khi nơi thần bí vừa thích ứng được ông liền đẩy thêm một ngón nữa, sau đó là ba ngón tay to và cơn thịt cứng rắn cùng nhau chen chúc trong huyết động chật hẹp, Niệm Nô khó thể chịu nổi dựa đầu vào vai ông.

Tắm xong trận này cũng hết gần một tiếng, lúc Lạc Thương bế người ra thì Niệm Nô đã nhắm chặt mắt ngủ say. Ông kéo ga giường ra mới đặt người xuống, bản thân quần khăn tắm đi về phòng thay quần áo, mặc một bộ đồ thoải mái ở nhà xong, ông đi tới bàn lấy giấy bút ra viết vài dòng.

"Bà Triệu, mau đi dặn tài xế lái xe đi mua theo những gì ghi trên giấy cho tôi. Bảo cậu ta kín đáo một chút."

Bà Triệu lập tức từ dưới nhà chạy lên lầu, kính cẩn cầm tờ giấy đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thất vọng

Đi Lạc Ân ngồi xuống ghế ngoài hành lang bệnh viện, Chu Lâm nhân nhạ nói:

"Em đứng bên ngoài nhìn tiểu Bảo cũng hơn hai tiếng rồi. Bác sĩ đã nói ngày mai tình trạng của con mình sẽ tốt hơn, lúc đó chúng ta có thể vào thăm con."

Về mặt xinh đẹp của Lạc Ân có chút tiểu tụy, trên người có vài vết thương như bị ai đánh, cô ta hít mũi nghẹn ngào nói:

"Tiểu Bảo mà có mệnh hệ gì thì làm sao em sống nổi, Lâm, anh có biết sáng nay em sợ thế nào không? Hằng ngày tiểu Bảo đều quần quýt bên Chu Yến, con chúng ta ngoan ngoãn như vậy, đáng yêu như vậy, sao Chu Yến có thể đành lòng đẩy con mình cơ chứ?!"

Đưa mắt nhìn về bình tĩnh của Chu Lâm, Lạc Ân cắn môi đứng bật dậy:

"Tuy lần này tiểu Bảo không sao, nhưng ai có thể đảm bảo sau này Chu Yến sẽ không đột ngột phát điên làm hại con chúng ta. Lâm, em và tiểu Bảo không thể sống chung với Chu Yến, với tư cách là một người làm mẹ, em không thể tha thứ cho Chu Yến." Nói xong Lạc Ân như bị tổn thương rất nặng nề cô người lại, một tay nắm lấy cánh tay buông thõng, không ngờ lại chạm phải vết thương trên tay, cô ta nhăn mày hít sâu một hơi.

Chu Lâm nhìn từng vết thương mà Lạc Ân bảo mình bị Chu Yến đánh, trong mắt xẹt qua tia thất vọng, mệt mỏi, không phải hấn vô tình, chỉ là bởi vì Lạc Ân không phải là người khiến hấn có thể tin tưởng tuyệt đối. Từ lúc đầu trước khi kết hôn hấn đã nói rõ hoàn cảnh của mình, lúc đó Lạc Ân là một cô gái dịu dàng, cô bảo mình có thể chấp nhận được, hấn cũng hứa hẹn sẽ là người chồng có trách nhiệm, một người cha yêu thương con cái. Chu Lâm đã làm tốt hơn năm năm, nhưng những gì Lạc Ân nói lại không thực hiện được.

"Chúng ta sống với nhau đã hơn năm năm, tuy anh không thể cho em tình yêu, nhưng anh thật sự muốn sống với em đến hết cuộc đời mình. Chu Yến là em gái anh, từ lúc nhỏ hai anh em anh đã dựa nhau trong lúc cha mẹ đi làm ăn xa, vì tình cảm gắn bó này anh thừa nhận bản thân quan tâm Yến Yến hơn em và tiểu Bảo một chút, nhưng sau này em ấy cũng sẽ lấy người mình yêu, em ấy có thể sống với chúng ta được bao lâu, năm năm hay mười năm? Em không thể bao dung cho em ấy được à!"

Nước mắt lăn dài trên má, đôi mắt Lạc Ân đỏ lên, giọng nói lạnh lùng:

"Nếu như chỉ có thể thì cho dù Chu Yến có sống với chúng ta một đời em cũng không để ý. Em biết anh chưa từng yêu em, em chấp nhận, chỉ cần được bên anh là em đã thấy thỏa mãn. Nhưng em không thể chấp nhận trong tim anh có hình bóng của Chu Yến. Anh luôn miệng nói bản thân chỉ xem Chu Yến là em gái, nhưng trái tim anh..." Lạc Ân đưa tay đặt lên ngực Chu Lâm, khóe môi nở nụ cười tự giễu:

"Nó rung động vì Chu Yến."

Chu Lâm nắm chặt cổ tay của Lạc Ân, nghiêm túc nhả từng chữ:

"Em ấy là em của anh. Trước kia cũng thế, sau này cũng thế. Trái tim anh đúng là có hình bóng của Yến Yến, như nó cũng có hình bóng của tiểu Bảo và cũng có hình bóng của em."

Lạc Ân chớp chớp mi mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thể nào giấu nổi, nước mắt lại rơi không biết là vì chuyện gì.

"Anh đã làm một chuyện có lỗi với Yến Yến, vì thế anh mới càng muốn bù đắp nhiều thêm. Lại không ngờ khiến em không có cảm giác an toàn với anh như vậy. Sống với nhau năm năm, anh tưởng em có thể hiểu anh là một người thế nào, có lẽ em chưa hề thật sự quan sát chồng mình, em chỉ nhìn chăm chăm những cô gái tiếp cận anh thôi. Chỉ có anh cố gắng đi về phía em, nhớ em thích gì, không thích những gì.... Anh thất vọng thật rồi."

Bỏ tay Lạc Ân ra, Chu Lâm quay người bước đi.

Lạc Ân há miệng muốn nói gì nhưng chỉ có thể đưa tay ôm miệng ngồi sụp xuống, khóc không ra tiếng.

Một đường đi ra bãi đỗ xe, Chu Lâm mở cửa ngồi xuống, cúi đầu gục vào tay lái vô lăng.

Từ lúc trời sáng đến trời tối, đến khi chuông điện thoại reo lên Chu Lâm mới xoa mắt cầm điện thoại lên nghe.

"Ừ. Tiểu Bảo không sao.

Vẫn không có tin tức gì của Yến Yến sao?

Tăng thêm người tìm kiếm, nhất định phải tìm cho ra em ấy.

Chuyện công ty giao lại cho A Lập tạm thời xử lý đi. Tôi muốn đi kiểm em ấy. Không sao đâu.

Ừ."

Cả một ngày chưa ăn gì nhưng Chu Lâm vẫn không thấy đói, hần khởi động xe lái ra khỏi bệnh viện. Chạy khắp nơi Chu Yến hay đến tìm một lần, lại liên lạc với chủ nhiệm của Chu Yến xin nghỉ phép, nhân tiện xin luôn số điện thoại liên lạc của các học sinh học chung lớp với em ấy. Kiên nhẫn gọi từng dãy điện thoại, lập đi lập lại câu hỏi khách sáo rồi hỏi thăm tin tức về Chu Yến. Ai nấy đều trả lời không biết.

Cúp cuộc điện thoại cuối cùng, trên mặt Chu Lâm hiện lên vẻ lo lắng không cách nào hình dung được. Chu Yến chưa bao giờ qua đêm bên ngoài, em ấy yếu ớt như vậy, còn không mang theo thứ gì trên người, em ấy có thể đi đâu được.

"Yến Yến... Em ở đâu?" Chu Lâm sợ đến nỗi giọng nói lạnh nhạt cũng không khống chế nổi run run.

"Là anh không tốt. Anh không nên làm vậy với em. Yến Yến. Anh sai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giáo huấn

Một đêm không ngủ đi tìm nhưng vẫn không có kết quả, trên gương mặt điển trai sạch sẽ của Chu Lâm vì áp lực cao độ mà lún phún râu, đôi mắt đen cũng đỏ rát. Nhìn lướt qua đồng hồ, hần đành quay vô lăng trở về nhà.

"Cậu chủ đã về..." Di giúp việc nghe tiếng động cơ quen thuộc liền tắt tả chạy ra mở cửa, trên mặt hiện lên vẻ muốn nói lại thôi.

Chu Lâm mở cửa xe bước ra, giọng nói hơi khàn khàn:

"Lạc Ân... hôm qua cô ấy có về không?"

Di giúp việc đi chậm chậm theo sau vội vàng gật đầu nói:

"Cô chủ có về, cô ấy còn ngồi ngoài phòng khách chờ cậu cả đêm. Sáng nay bên bệnh viện gọi điện tới, nói là tiểu Bảo đã tỉnh, vậy nên cô chủ lập tức thay đồ bắt taxi đến bệnh viện."

Trong mặt Chu Lâm có chút thả lỏng, bớt đi sự trầm trọng, hần gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi nhanh chóng đi lên lầu.

Di giúp việc nhìn theo bóng lưng của Chu Lâm, cũng không biết suy nghĩ đến việc gì mà cảm thấy bất đắc dĩ thờ dài.

Mở cửa phòng ngủ của hai người suốt hơn năm năm, ánh mắt Chu Lâm đảo qua từng vật dụng trang trí trong phòng, mỗi khi nhìn tới vật gì, kí ức về vật đó liền tái hiện ngay trước mắt.

"Lâm, anh thấy ga giường này thế nào, nằm rất thoải mái. Chỉ cần nghĩ sau này được cùng anh ngủ chung giường, đắp chung một cái chăn là em đã thấy hạnh phúc rồi." Lúc đó là lúc hần vừa cầu hôn với Lạc Ân, khi đó cô ấy cứ như con nít được ăn viên kẹo ngọt ngào nhất, mà anh chỉ nhàn nhạt nói nhân viên gói lại.

"Anh xem này, là cây đèn tình yêu số lượng có hạn của nhà thiết kế Anh Sương đó, trên mạng đều bình luận ai mua được nó sẽ được tăng thêm vận may trong tình yêu." Lạc Ân cầm lên khoe trước mặt hần, giống như là chỉ cần có nó thì thật sự sẽ được hạnh phúc vậy, mà anh cũng chỉ nhàn nhạt nói nhân viên gói lại.

Càng nhớ lại, Chu Lâm càng thấy nỗi buồn phiền voi đi một chút, nhìn bản thân trong gương, hần tự nói với mình.

"Chỉ cần Chu Yến có thể bình an trở về nhà. Anh sẽ tha thứ tất cả lỗi lầm của em."

Cạo râu thay một bộ quần áo mới, Chu Lâm lái xe ra khỏi nhà, nhưng lần này không phải đi tìm Chu Yến, mà là tới bệnh viện thăm tiểu Bảo.

Bên kia, khi Lạc Thương biết Chu Yến không nhớ những gì sau cơn say rượu thì có chút tiếc nuối, ông dường như mê muội với một Chu Yến ngoan ngoãn nghe lời và vô cùng quyến rũ ngày hôm qua.

"Tiểu Yến đừng sợ, bác là cha của Ân Ân, chị dâu của con đó, bác không phải là người lạ."

Mặc cho ông dỗ dành cả buổi, nhưng Niệm Nô vẫn co ro ngồi trong góc, miệng lúc nào cũng lẩm bầm:

"Anh Lâm ơi, Yến Yến sợ."

Hít sâu một hơi, không hiểu sao Lạc Thương cảm thấy vô cùng khó chịu, tiểu yêu tinh này ngày hôm qua còn nằm dưới thân ông rên rỉ cầu yêu, vậy mà bữa nay không cho ông động chạm dù chỉ một chút. Nheo mắt, ông gọi bà Triệu cầm chai rượu mạnh nhất lên lầu.

Bất chấp sự phản kháng yếu ớt của Niệm Nô, ông ép buộc cô bé phải uống gần hết nửa chai, rượu này ngay cả người có tư lượng cao cũng phải say sẩm, huống chi là người có tư lượng thấp như Niệm Nô. Gò má trắng nõn đỏ ửng, nước mắt chảy dài trên má, đôi mắt bắt đầu mê man, không bao lâu sau Niệm Nô mỉm cười ôm chầm lấy Lạc Thương kêu:

"Ba ơi."

Khỏe môi khê nhếch, lúc này cô bé này dám không nghe lời ông nói, phải giáo huấn một trận mới được. Ông lập tức đẩy Niệm Nô ra, về mặt lạnh lùng nói:

"Đi đi. Tôi không có người con không biết nghe lời như cô."

Niệm Nô lập tức đưa tay muốn bắt lấy tay ông, liên tục lắc đầu nói:

"Ba đừng bỏ rơi tiểu Yến mà, tiểu Yến ngoan mà, tiểu Yến sẽ nghe lời."

Lạc Thương vẫn lắc đầu lạnh lùng:

"Tiểu Yến không ngoan, không nghe lời."

Niệm Nô vội vã nói:

"Tiểu Yến ngoan, tiểu Yến nghe lời, ba bảo gì tiểu Yến cũng nghe lời."

Lúc này vẻ mặt của Lạc Thương mới dịu xuống vài phần, ông nói:

"Vậy con cởi quần áo ra đi."

Niệm Nô giống như không cảm thấy có gì không được, bàn tay nhanh chóng cởi từng chiếc cúc, cởi áo ngực, cởi cái váy, ngay cả quần lót cũng không chút do dự tuột ra. Cả cơ thể non nớt lập tức phơi bày trước mắt Lạc Thương, sau khi cởi xong, Niệm Nô bất an nói:

"Tiểu Yến nghe lời ba, tiểu Yến đã cởi hết quần áo rồi. Ba đừng không cần tiểu Yến."

Nơi giữa chân đã cứng ngắc, ông tham lam nhìn chăm chú từ đầu đến chân cô bé, ánh mắt dừng lại ở u cốc một lúc lâu mới rời đi.

"Chưa đủ, lại đây cởi quần áo cho ba."

Bàn tay mềm mại cởi áo ông ra, như có như không chạm vào lồng ngực, những nơi bị Niệm Nô chạm vào giống như bị đốt mỗi lửa, cơn thịt cứng rần rần càng to thêm một vòng. Đến khi cả hai người đều trần truồng, Lạc Thương ngồi xuống, cơn thịt thô to đã đứng cứng ngắc.

"Lại đây."

Niệm Nô vội vàng đi tới, đứng ngoan ngoãn trước mặt ông.

"Ba khát, muốn ăn hai bầu vú của con có được không?"

Lạc Thương đưa ngón tay khoanh tròn hai núi ngọc của cô bé.

"Ba khát sao? Tiểu Yến đi lấy nước cho ba uống. Nơi này của tiểu Yến không có nước."

Lạc Thương vờ lạnh mặt đẩy Niệm Nô ra, làm động tác muốn đứng lên. Vẻ mặt Niệm Nô meo máo muốn khóc, lập tức đưa một bên ép vào môi ông.

"Ba đừng đi. Tiểu Yến cho ba mà."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phải ngoan ngoãn mới được yêu

Lạc Thương quay mặt đi.

"Tiểu Yến không nghe lời. Ba chỉ thích đứa bé nghe lời không cãi lại thôi."

"Từ nay ba nói gì tiểu Yến đều nghe lời. Ba khát, ba ăn vú của tiểu Yến đi."

Ông đưa mắt nhìn Niệm Nô, giọng nói dịu xuống:

"Là tiểu Yến muốn cho ba ăn vú của tiểu Yến sao?"

Niệm Nô gật đầu, nhỏ giọng nói:

"Tiểu Yến muốn cho ba ăn vú của tiểu Yến."

"Vậy con dứt ba ăn đi." Lạc Thương xoa bóp một bên núi ngọc, xấu xa nói.

Niệm Nô đưa hai tay vòng qua cổ ông, núi ngọc trắng mềm lập tức ép vào mặt ông, đỉnh hoa hồng cọ sát vào môi ông. Lạc Thương há miệng ngậm lấy, đầu lưỡi nham nhám quần quýt nụ hoa, tiếng mút mát trong căn phòng yên tĩnh nghe rất rõ ràng.

Cả người giống như bị điện, nơi giữa chân bắt đầu cảm thấy hư không khó chịu, Niệm Nô rên rỉ:

"Con khó chịu."

Nhà núi ngọc ra, bàn tay kia vẫn xoa bóp núi ngọc còn lại, ông gầy nhẹ nụ hoa.

"Nơi nào khó chịu?"

Niệm Nô đưa tay đặt lên hai mút thịt mấp míp nói:

"Nơi này khó chịu."

"Vậy con có muốn hết khó chịu không?" Ông đưa một ngón tay đâm vào u cốc ẩm ướt.

"Tiểu Yến muốn hết khó chịu." Niệm Nô rên lên một tiếng khi bị ngón tay chai sạn đâm vào.

"Con chỉ cần cầm cái này dứt vào nơi này là sẽ hết khó chịu ngay thôi." Ông đưa tay vọc nhẹ côn thịt, ngón tay kia thì đâm mạnh vào vài cái.

Niệm Nô muốn lắc đầu nhưng lại sợ ông bỏ đi nên chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo, giạng hai chân ngồi lên đùi ông, bàn tay nhỏ bé cầm lấy nơi cứng rắn, dứt vào nơi khó chịu.

"To quá. Tiểu Yến dứt vào không được."

Nhìn mồ hôi lăn dài đầy trán Niệm Nô, ông tạm tha cho cô bé lần này vậy, bàn tay to nắm lấy bàn tay đang cầm côn thịt của ông, Lạc Thương mạnh mẽ đâm vào. Côn thịt cứng rắn lập tức được chôn sâu vào trong u cốc. Nâng bờ mông nhỏ xinh, ông đè cô bé xuống nệm diên cuồng đâm mạnh, núi ngọc chập chùng rung động mê hoặc, ông cúi đầu cắn mút không thương tiếc, nụ hoa bị tàn phá đến sưng đỏ, ướt đầm nước, đâm mạnh thêm chục cái, côn thịt cứng rắn giật giật bắn tinh dịch vào nơi thần bí. Chờ cho con mê muội giảm dần, ông rút côn thịt ra cái "phốc".

"Tiểu Yến ngoan, mau liếm sạch nó đi."

Ánh mắt Niệm Nô đỏ ửng vì cao trào, thờ dốc, cô cố gắng chống người ngồi dậy, nhìn về mặt hòa ái của ông. Niệm Nô cúi đầu, dùng hai tay nắm côn thịt, rồi vờn lưỡi liếm liếm.

"Ngon không?"

Đưa ngón tay đâm chọc vào u cốc, Lạc Thương xấu xa hỏi:

"Ngon." Tuy rằng không thích cảm giác ngai ngái này, nhưng Niệm Nô vẫn ngoan ngoãn nói theo ý ông.

"Vậy tiểu Yến mau ngâm nó vào miệng nuốt nhẹ đi."

Ông hài lòng rút ngón tay ra, ngã người nằm xuống. Rất nhanh, côn thịt lập tức được chui vào trong nơi nhỏ nhắn ấm áp khác, cảm nhận chiếc lưỡi đáng yêu quấn quanh cọng xắt, máu nóng lại dồn về nơi giữa chân, côn thịt từ từ to ra, cái miệng nhỏ gần như không thể dung nạp được nữa. Sung sướng cọng sát cuống họng, ông cũng không định bắn sừng trong này nên rút ra, nhìn đôi mắt đỏ lên vì ngạt của Niệm Nô, ông xoa xoa đầu xem như phần thưởng:

"Nào, mau dùng chỗ đó ăn nó đi."

Vì đã bị đâm qua một lần, nơi đó liền dễ dàng cắn nuốt côn thịt, thấy động tác của cô bé quá chậm, ông liền kéo chân Niệm Nô, đột ngột bị mất thăng bằng, cả sức nặng cơ thể liền dồn xuống mông, nơi u cứng lập tức nuốt gọn côn thịt trong nháy mắt.

"Động đi bé ngoan, nâng mông lên rồi hạ xuống."

Niệm Nô cố gắng nâng mông, nhưng mỗi lần sắp ngồi xuống đều bị Lạc Thương chơi xấu kéo chân, cho nên mỗi lần như vậy u cứng đều có thể nuốt trọn côn thịt.

"Ba thêm ăn vú của tiểu Yến nữa rồi."

Ông dùng hai tay xoa bóp núi ngọc, thích mê khi trên làn da trắng nõn chỉ toàn là dấu ấn của mình.

Niệm Nô chống hai tay gần cổ ông, lập tức dâng núi ngọc ra. Lạc Thương chưa lập tức ăn ngay vào miệng mà mút từ cấn cổ, xương quai xanh, một đường từ từ đi tới đỉnh núi, với tư thế này, núi ngọc trở càng to tròn, ông càng thêm thoải mái nhắm nháp, há miệng day day nụ hoa, bàn tay lần xuống ép mông cô bé dính sát rạt vào nơi giữa hai chân, côn thịt cứng rắn chôn sâu vào trong u cứng. Đến lúc hứng không chịu nổi, ông mới trở mình đè cô bé, động thân đâm chọc "bach bach", nước sữa theo từng cú rút ra tràn ra, lại theo cú đâm mạnh tràn vào, bắn tiếp lần thứ hai, ông thờ dốc ghé mặt chôn vào khe rãnh hai núi ngọc, bàn tay theo bản năng nắm lấy nơi đầy đà trên ghẹo.

Chơi đùa đủ các kiểu suốt một ngày trời, đến khi ông nắm eo Niệm Nô đâm mạnh bạo vậy mà cô bé cũng nhắm mắt ngủ được thì Lạc Thương mới buông tha. Từ khi biết được mùi vị mê người của Chu Yến, ông thấy mình giống như trở lại thời trai trẻ tràn đầy sức mãnh liệt, làm cô bé bao nhiêu lần cũng không thấy đủ, bắn ra lần cuối, ông mới bế Niệm Nô đi tắm, sau đó ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của cô bé đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiên Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có tin tức

Gần tới mùa đông nên chỉ mới tới 16 giờ thì bầu trời đã có dấu hiệu sấm tối. Sau khi ngồi dỗ dành tiểu Bảo nhắm mắt ngủ, Chu Lâm và Lạc Ân đi song song trên con đường vắng lặng.

"Lâm..em..." Một đêm suy nghĩ, bao nhiêu lời biện hộ hay thú nhận đều không ngừng giằng co trong đầu, cho tới lúc này Lạc Ân vẫn không muốn bản thân xấu xí trước mặt Chu Lâm, nhưng những lời anh ấy nói ngày hôm qua như còn đang vang vọng bên tai, có một số chuyện càng muốn che lấp thì nó lại càng bại lộ, còn lại chỉ là sự thật đáng hận.

Chu Lâm dừng bước, hít sâu một hơi quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lạc Ân:

"Em nói đi, anh nghe."

Cô ấy không muốn hấn nói dối, ngược lại hấn cũng không muốn nghe những lời đó, bởi vì khi đã biết được sự thật mà phải nghe những lời đó, ngoài thấy thất vọng ra, trái tim hấn cũng thấy đông lạnh.

"Xin lỗi, Lâm, em yêu anh, nếu không có anh, em không biết mình sẽ sống sao...Em ghen với Chu Yến, em ghen tỵ Chu Yến không cần làm gì cũng chiếm được sự chú ý, yêu chiều và sự dịu dàng của anh. Em tưởng bản thân có thể nhịn, có thể bao dung, nhưng..em không thể. Không thể. Chỉ cần thấy anh nhìn Chu Yến thôi là em liền muốn phát điên." Cảm xúc chôn sâu trong lòng trào lên theo từng câu từng chữ. Về mặt Lạc Ân có chút vận vẹo, bàn tay bầu chặt áo sơ mi của Chu Lâm.

"Lâm, anh là của em! Anh chỉ là của em thôi! Em không cho phép nó cướp anh ra khỏi em! Không bao giờ!"

Đứng im, hai tay đút túi quần, đôi mắt đen tĩnh lặng của hấn hơi dao động.

"Anh là chồng em... không phải là một món đồ. Em có nhận ra tình yêu của em đã biến chất, em luôn nói em yêu anh, nhưng thật ra anh chỉ là lựa chọn tốt nhất trong những người đàn ông khác mà thôi. Nếu yêu là chiếm hữu, vậy... không cần nói yêu anh làm gì. Em đánh Chu Yến rồi nói là vì yêu anh?!"

Em đây tiểu Bảo rồi nói là Chu Yến cũng vì yêu anh? Vậy sau này em làm tiếp những chuyện xấu xí khác rồi lại giải thích là vì em yêu anh nữa đúng không?"

Lạc Ân trợn mắt lùi lại một bước, bàn tay đang nắm chặt cũng không tự chủ buông ra.

"Em...em không có ý mà...Lâm, anh phải tin em. Em có thể lừa anh bất cứ chuyện gì, nhưng em thật sự yêu anh. Chỉ yêu anh thôi."

Chu Lâm nhắm mắt không chế cảm xúc, đến khi mở ra hấn lại nhìn thẳng vào cô ta:

"Cho nên tiểu Bảo có ra sao em cũng không quan tâm đúng không?"

"Chúng ta ly hôn đi. Anh sẽ nuôi tiểu Bảo, em có thể tự do tìm một người có thể chịu đựng được tình yêu chiếm hữu của em, chỉ có thể nhìn em, chỉ quay quanh em. Anh mệt rồi."

Nói xong Chu Lâm đi thẳng về phòng bệnh của tiểu Bảo, nhưng cánh tay lại bị Lạc Ân giữ lại rất chặt.

"Chu Lâm! Anh không được phép ly hôn với em! Nếu anh dám! Em sẽ nói cha hủy bỏ hết sự nghiệp của anh!" Ngoài đe dọa ra, Lạc Ân biết mình không thể làm gì có thể lay chuyển được quyết định của Chu Lâm.

Quay đầu lại, về mặt hấn vẫn bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt nói:

"Cho dù sự nghiệp không còn, tôi cũng không muốn sống chung với cô nữa. Cô nên giữ lại tôn nghiêm cho mình."

Gạt tay Lạc Ân ra, Chu Lâm tiếp tục bước đi.

Lần này Lạc Ân không dây dưa không tha nữa, về mặt cô ta trở nên rất bình thường, bình thường đến mức không khác khi hai người chưa nói đến chuyện ly hôn. Khóe môi khẽ nhếch, Lạc Ân dịu dàng nói:

"Anh không sợ mất hết sự nghiệp, vậy nếu Chu Yến chết thì chắc anh sẽ đau lòng lắm nhỉ... em làm như thế để cho anh biết! Mất anh...em đau đến mức nào...ha ha... Chu Lâm, không thể làm anh yêu đến khắc sâu, vậy em sẽ làm anh hận đến khắc sâu, hãy khắc hai chữ Lạc Ân lên sự hận thù của anh."

Đang trên đường trở về phòng tiểu Bảo, điện thoại trong túi bất ngờ reo lên, nhận điện thoại, về mặt Chu Lâm liền thay đổi:

"Đã có tin tức của Yến Yến?!"

Nghe xong cuộc gọi, Chu Lâm nhú mày, không thể hiểu nổi ông ta giữ Yến Yến ở biệt thự riêng làm gì. Có một số việc quá sức tưởng tượng mà đôi khi chúng ta không thể nghĩ đến vấn đề đó. Và Chu Lâm cũng thế, người bình thường ai lại nghĩ đường đường là chủ tịch tập đoàn Lạc Thương lại giam giữ một cô bé làm nô lệ tình dục, người muốn bỏ lên giường ông ta không bao giờ ít, đa dạng đủ loại, kiểu như Chu Yến càng không thiếu. Đoán mãi cũng không có lý do nào thuyết phục, hấn chỉ có thể gọi điện cho đi giúp việc tới chăm sóc tiểu Bảo, bản thân nhanh chân đi xuống bãi đỗ xe, lái xe chạy đến biệt thự riêng của ông ta đón Yến Yến về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phán đoán

"Bà nói Chu Lâm đang đứng bên ngoài sao?" Lạc Thương một tay xoa bóp núi ngọc, một bên vừa nhận điện thoại bàn.

"Cứ để cho cậu ta vào đi." Cúp điện thoại, Lạc Thương đắp mền che khuất cơ thể trần truồng của Niệm Nô, sau đó hòa ái vuốt ve đầu cô bé:

"Ngoan ngoãn nằm yên ở đây, khi nào ba trở lại sẽ chơi với con."

Chỉ cần Niệm Nô sắp có dấu hiệu thanh tỉnh liền bị ông chuốc rượu cho say mềm, giờ đây cũng vậy, gương mặt Niệm Nô đỏ ửng, mê mẫn gật đầu với ông.

Đóng kín cửa phòng lại, Lạc Thương vừa chỉnh lại áo thun vừa chậm rãi đi xuống lầu.

Chu Lâm đã đứng dưới lầu nhìn Lạc Thương, không biết tại sao, hấn cảm thấy cả người ông có sự thay đổi rõ rệt.

"Con tới rồi à. Ân Ân đâu? Sao con bé không đi chung với con."

Ngồi xuống bàn trà, ông cười nói, tay cầm bình trà rót ra hai tách nhỏ.

"Sức khỏe của tiểu Bảo đột nhiên không tốt, cho nên Ân Ân không thể tới thăm ba."

Ngồi xuống ghế đối diện Lạc Thương, hần cười đáp lời, hiện giờ Yến Yến đang ở trong nhà ông ta, hần không thể không cẩn thận. Nếu Lạc Ân gọi điện thoại cho ông nói này nọ, Chu Lâm không thể chắc chắn ông sẽ không động đến Yến Yến.

Mày hơi nhú lại, Lạc Thương quan tâm nói:

"Trẻ nhỏ luôn cần cha mẹ chú ý, con và Ân Ân nên ở cạnh tiểu Bảo nhiều hơn."

Chu Lâm gạt đầu, hai tay đan chéo vào nhau đặt lên đầu gối:

"Thật ra hôm nay còn đến tìm ba có việc xin lỗi."

Nhấp một ngụm nước trà, Lạc Thương tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

"Ồ, con có làm chuyện gì sai mà phải xin lỗi ba chứ?"

Ho nhẹ, Chu Lâm tỏ ra xấu hổ nói:

"Vì con không tốt đã chọc giận Yến Yến, khiến em ấy không vui đi ra ngoài chơi, may mắn là gặp được ba, cho nên con mới cảm thấy có lỗi với ba. Tình hình của Yến Yến hơi nhút nhát, chắc chắn đã làm phiền ba rất nhiều, con thật không phải là người anh tốt, ba đừng chê cười."

Về mặt Lạc Thương hiện lên sự bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài nói:

"Ba tình cờ đến Giang Tây ăn cơm thì thấy tiểu Yến bị kẻ xấu lợi dụng, lúc đó tiểu Yến còn tưởng ba là ba của con bé, bám chặt không chịu buông tay, ba có nói đưa tiểu Yến về nhà con nhưng con bé không chịu. Giống như rất sợ hãi chuyện gì đó..."

Trong mắt Chu Lâm lướt qua tia đau đớn, vẻ mặt buồn bã, gắng gượng cười:

"Là do con không tốt, sau này con sẽ đối xử tốt với em ấy nhiều hơn nữa, xin phép ba cho con được đón em ấy về nhà."

"Không phải là ba không muốn con đưa tiểu Yến về nhà chăm sóc, dù sao hai đứa cũng là anh em,... nhưng không hiểu tại sao con bé lại rất thích ở với ba. Mấy lần ba đề nghị muốn chờ con bé về là con bé liền khóc nức nở không ngừng."

Bàn tay đan chéo vô thức siết chặt lại, Chu Lâm mím môi:

"Con không ngờ Yến Yến lại không thích trở về nhà con đến vậy. Dù sao cũng cảm ơn ba đã chiếu cố Yến Yến hai ngày qua, ba có thể cho con gặp Yến Yến hỏi ý kiến em ấy một lần nữa được không?"

Lạc Thương cười lắc đầu:

"Con nói gì vậy, anh muốn gặp em là chuyện bình thường, cần gì phải xin phép cơ chứ. Con cứ ngồi ở đây đợi một lát, ba lên lầu gọi tiểu Yến xuống."

Thấy Lạc Thương sắp đứng lên, Chu Lâm nhanh chóng đứng dậy nói:

"Ba là bậc cha chú, sao có thể để ba lên gọi Yến Yến được, ba cứ nói cho con biết em ấy ở phòng nào, con sẽ lên tìm, nhân tiện hỏi rõ ý muốn của Yến Yến."

Đáy mắt đen sâu thẳm của Lạc Thương hiện lên tia nguy hiểm rất khó phát hiện, ông đứng dậy cười nói:

"Dù sao đây cũng là nhà của ba, con tới đây là khách, sao ba có thể thất lễ như vậy, thôi, hai cha con cùng lên tìm con bé đi." Nói xong, ông vỗ vai Chu Lâm một cái rồi dẫn đầu đi trước. Đến nước này, Chu Lâm chỉ có thể chậm chậm bước theo.

Đến trước cửa phòng Chu Yến, Lạc Thương đưa tay gõ gõ cửa phòng.

"Tiểu Yến, anh trai con đến thăm con nè."

Chu Lâm nghe ông ta nói như vậy không hiểu sao có chút hồi hộp, từ lúc xảy ra chuyện đêm đó, bản thân hần chưa từng đối diện nói chuyện với Yến Yến, không biết em ấy...

Gõ đến năm sáu lần, bên trong vẫn im lặng không tiếng động, Lạc Thương nhìn vẻ mặt trầm trọng của Chu Lâm liền thở dài an ủi:

"Chắc con bé chưa suy nghĩ thông suốt, con cũng đừng buồn quá."

Chu Lâm nhìn chăm chăm vào cánh cửa, nhẹ nhàng nói với người bên trong:

"Yến Yến, là anh đây, em có thể nói với anh một tiếng được không?"

"Theo anh về nhà được không?"

Nhưng đáp lại hần chỉ có sự im lặng.

Lạc Thương biết nếu Chu Lâm không nghe được tiếng của Chu Yến sẽ không đòi nào chịu bỏ về, ông hòa ái nói:

"Tiểu Yến ngoan, anh con muốn con trở về nhà, con có muốn rời khỏi bác không?"

Tiếng ông vừa dứt, bên trong lập tức truyền ra tiếng nói cầu xin:

"Tiểu Yến không muốn rời xa ba, tiểu Yến không đi đâu cả."

Trái tim Chu Lâm liên tục co rút đau đớn, về khổ sở không có cách nào che giấu được, đứng như người mất hồn một lúc lâu, đến khi bị Lạc Thương vỗ vai hần mới tỉnh táo lại.

"Thật sự phải làm phiền ba nhiều rồi. Tiểu Yến có gì khiến ba không vui mong ba rộng lòng bỏ qua."

Ông vẫn giữ nụ cười hòa ái:

"Con yên tâm đi. Tiểu Yến rất ngoan, ba rất thích con bé."

Gật đầu, Chu Lâm nhìn giờ hiển thị trên đồng hồ đeo tay rồi vội nói:

"Giờ đã trễ rồi, xin phép ba con về."

"Ừ, lái xe cẩn thận, khi nào rảnh ba sẽ tới thăm tiểu Bảo."

Lạc Thương đi xuống lầu tiễn Chu Lâm ra cửa, đến khi bóng dáng chiếc xe khuất hần mới xoay người đi vào.

Mà bên kia, sau khi chạy khoảng hơn một cây số, Chu Lâm rẽ vào một con đường vắng rồi đạp thắng xe dừng lại, hần muốn chứng minh phán đoán của mình. cầm điện thoại lên gọi tới một dãy số, giọng nói Chu Lâm lạnh lùng hơn bao giờ hết:

"Mau công bố tin tức tập đoàn Lạc Thương trốn thuế, dứt hối lộ các viên chức nhà nước."

Đứng.

Cứ mạnh tay mà làm, càng lớn chuyện càng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đối đầu

Cúp điện thoại, Chu Lâm dựa người vào lưng ghế chờ đợi, đợi con sói xào quyet rời khỏi hang động.

"Thời gian đúng là không còn sớm." Lừa một chai rượu yêu thích, Lạc Thương cầm theo chai rượu đi lên lầu, mở cửa phòng ra, ông thích thú nhìn Niệm Nô đang ngồi trên nệm ngóng trông mình.

"Tiểu Yến ngoan, con làm rất tốt. Ba có phần thưởng cho con đây." Nói xong, ông khui nắp chai rượu ra đưa cho Niệm Nô.

Niệm Nô vui vẻ uống một ngụm rượu rồi vòng tay qua cổ Lạc Thương, đưa môi mềm ép vào môi ông, truyền rượu vang từ trong miệng mình cho ông. Đây là kết quả huấn luyện của Lạc Thương, ông chỉ cần ra hiệu bằng tay thì Niệm Nô sẽ ngoan ngoãn làm theo ý ông muốn. Chẳng hạn như bây giờ. Nuốt xuống một ngụm rượu yêu thích, ông đưa tay vỗ vỗ mông cô bé. Ngay lập tức Niệm Nô sẽ còi khoá quần ông ra, cúi đầu ngậm lấy côn thịt vào trong miệng liếm mát, đầu lưỡi quấn quanh thân côn, bàn tay nhỏ xinh nắn bóp hai viên thịt bên dưới, đợi khi cặp mông tròn lại bị vỗ nhẹ lần nữa, Niệm Nô mới nhả côn thịt ngậm trong miệng, hai găng chân ra để nơi ướt át cần nuốt côn thịt cứng rắn, sau đó bắt đầu nhấp nhồm lên xuống.

Khi Lạc Thương đang sáng khoái hưởng thụ cảm giác mê hoặc, tiếng điện thoại di động trên bàn đột nhiên vang lên. Mở mắt ra, ông cũng không bảo Niệm Nô dừng lại động tác, đưa tay cầm điện thoại nhìn lướt qua, đến khi chuông điện thoại sắp tắt mới nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

"Có chuyện gì?" Tiếng người bên kia điện thoại vô cùng gấp gáp, nghe xong một câu, sắc mặt bình tĩnh của Lạc Thương liền lạnh xuống một phần, bàn tay nắm điện thoại cũng siết chặt lại.

"Hay lắm, giỏi cho một thằng con rở không biết trời cao đất dày! Muốn đấu với ba vợ của mày sao?"

Nheo mắt, Lạc Thương cười khinh thường nói, đưa mắt nhìn Niệm Nô. Không biết nghĩ đến chuyện gì thú vị, khoe môi nở cười vô cùng tà ác, ông cầm lấy một quả trứng tình thú và một lọ thuốc từ trong ngăn kéo ra, mở nắp lọ thuốc, ông đổ thuốc lên vỏ ngoài của quả trứng, sau đó động thân kịch liệt đâm mạnh vào u cổ.

Đâm không chút thương tiếc mãi cho đến khi bắn ra, đợi dư âm lên đỉnh kết thúc, ông mới chậm rãi rút côn thịt, đưa ngón tay vào u cổ móc tình dịch chảy ra ngoài hết, sau đó không để u cổ khép kín lại đã nhét quả trứng vào thật sâu bên trong.

"Tiểu Yến ngoan, nhớ không được lấy trứng ra, đợi một lát nữa, chắc chắn sẽ có người đến tìm con. Khi đó con phải đi theo hán biết không, còn nhớ những gì ba dạy không?"

Thấy Niệm Nô gật đầu, ông mới nở nụ cười hòa ái, đưa tay xoa đầu cô bé:

"Chỉ cần con có thể làm được như vậy, sau này ba sẽ yêu thương tiểu Yến nhất, sẽ đón tiểu Yến về sống chung với ba mãi mãi. Chịu không?"

"Tiểu Yến sẽ làm theo lời ba. Tiểu Yến muốn sống chung với ba." Niệm Nô cọ đầu vào tay ông.

"Tốt. Ba có việc phải đi làm. Con nhớ mặc quần áo vào, nằm yên trong này chờ đợi."

Nói xong, Lạc Thương xoay người mở cửa phòng bước ra, trong mắt loé lên tia sát khí.

Chu Lâm ngồi chờ hơn nửa tiếng mới thấy chiếc xe đen quen thuộc của Lạc Thương chạy ngang qua, đưa tay xoa mắt xóc lại tinh thần, hán khởi động máy lái xe chạy về hướng ngược lại. Lần này chạy ra mở cửa vẫn là bà Triệu:

"Cậu Lâm, ông chủ vừa mới đi công chuyện rồi. Không biết cậu có chuyện gì mà quay lại đây vậy?"

Chu Lâm chỉ nhàn nhạt nói:

"Tôi để quên đồ."

Nói xong, Chu Lâm gạt tay bà Triệu ra, nhanh chóng đi vào biệt thự, mặc cho bà Triệu hót hải ngăn cản.

"Cậu không thể tự tiện đi vào đây khi không có lệnh của ông chủ. Cậu Lâm..."

Bước chân không hề dừng lại đi lên lầu, Chu Lâm lạnh lùng nói:

"Nếu bà còn nói nhiều, tôi không ngại khiến bà im lặng mãi mãi đâu."

Tức thì, bước chân của bà Triệu liền khựng lại, bình thường bà thấy Chu Lâm rất lễ độ với ông chủ tịch, cũng rất khách sáo với bà, cho nên bà mới không sợ hán. Mà lúc này đây, giọng nói của Chu Lâm rất lạnh, không chứa một chút tình cảm giống y chang lúc ông chủ tịch muốn trừ khử người nào đó. Rùng mình, bà Triệu không dám nói thêm một lời nào nữa.

Vặn tay cầm, Chu Lâm quay người nhìn chằm chằm bà Triệu.

"Chìa khóa phòng. Lấy ra cho tôi."

Cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của hán, bà Triệu vội vàng móc từ trong túi áo, lấy một chùm chìa khóa phòng ra đưa cho Chu Lâm.

Thử đến cái thứ ba mới thành công mở cửa phòng ra, trái tim Chu Lâm đập thình thịch, trong khoảnh khắc có một chút chần chừ, nhưng cũng chỉ là giây phút thoáng qua mà thôi.

"Yến Yến."

Nhìn gương mặt đỏ hồng đang nhắm mắt ngủ, Chu Lâm nhỏ giọng gọi một tiếng, hán không muốn đánh thức em ấy, cho nên rất cẩn thận bế Niệm Nô ngã vào lòng mình, bước chân vững vàng rời khỏi biệt thự.

Nhẹ nhàng đặt Niệm Nô nằm ở dãy ghế sau, Chu Lâm cởi áo vest trên người đắp lên người cô, nhìn một lượt, cảm thấy không có gì khiến em ấy khó chịu hán mới đóng cửa xe, đi tới ghế lái ngồi xuống, chạy xe ra đường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Thế công khó đỡ

Đang muốn lái xe trở về nhà, trong đầu đột nhiên nhớ lại cuộc nói chuyện buổi chiều của hắn và Lạc Ân, không thể để hai người gặp nhau được, nghĩ ngợi một chút, Chu Lâm quyết định lái xe tới nhà cũ mà hai anh em từng sống chung với nhau.

Nhìn con đường hẹp dài quen thuộc, từng dãy nhà, từng cái cây, đã lâu lắm rồi hắn mới quay lại chỗ này. Dừng xe trước cổng sắt của một căn nhà, Chu Lâm mở cửa xe đi tới bụi cỏ dại đã mọc cao, ngồi khụy chân lật cục đá đã xanh rêu ra, hắn cầm chìa khóa được bọc kỹ nên vẫn còn rất mới đi lại mở cổng. Chu Lâm hít một hơi thật sâu, không gấp gáp lái xe chạy vào, cảnh vật quen thuộc trấn an cảm xúc nôn nóng không yên, đau đớn và buồn bã trong lòng hắn. Con gió mang theo hơi thở của mùa đông lạnh lẽo thổi bay mái tóc đen của hắn, chiếc áo sơ mi trắng bay phấp phật, không hiểu vì sao bóng lưng của hắn lại khiến người ta cảm thấy vô cùng cô đơn.

Đứng gần năm phút, Chu Lâm mới đi tới cửa nhà, mở khóa cửa ra, căn nhà đã lâu không có người ở nên phủ đầy một lớp bụi bặm, tuy đã lâu không trở lại, nhưng hắn vẫn nhớ kết cấu của căn nhà và từng vật dụng bày trí. Cầm điện thoại bật đèn lên, ánh đèn liên tiếp sáng cả phòng khách, tất cả đều giống như ngày hôm đó hắn và Yên Yên dọn đi. Bước chân vào trong, Chu Lâm đi tới phòng Yên Yên, lúc trước dọn nhà cũng không chuyển đồ đạc nhiều, hầu hết các vật dụng như ga nệm, gối chăn đều để lại hết, mở tủ đồ ra, gối chăn được phơi nắng rồi cất kỹ vẫn còn thoang thoảng hương thơm quen thuộc.

Lấy ra một tấm ga, một cái gối, một cái mền, Chu Lâm thành thạo trải ga lên giường, vuốt ve mặt ga phẳng phiu, lại đặt cái gối lên đầu giường, chuẩn bị ổn thỏa, lúc này hắn mới đi ra ngoài lái xe chạy vào.

Cúi người bế Niệm Nô ra khỏi xe, không biết vì bị động vào người hay sao mà đôi mày của cô hơi nhíu lại, thấy vậy động tác của Chu Lâm càng thêm dịu dàng.

"Khó chịu..."

Môi hồng khẽ mấp máy, Niệm Nô nhắm mắt rên rỉ.

"Yên Yên khó chịu ở đâu?"

Trên mặt của Chu Lâm liền hiện lên vẻ lo lắng. Nhưng Niệm Nô vẫn nhắm mắt không đáp lại. Thấy vậy, hắn gấp gáp đi nhanh hơn, đặt Niệm Nô xuống giường, Chu Lâm lại hỏi thêm một lần nữa:

"Yên Yên ngoan, nói cho anh trai biết, em khó chịu ở đâu?"

Giống như đọc đúng câu thần chú, Niệm Nô từ từ mở mắt, hít mũi rất đáng thương, một tay quen thuộc cầm lấy bàn tay thon dài của Chu Lâm đặt lên nơi thần bí:

"Nơi này rất ngứa, rất khó chịu. Tiểu Yên muốn ăn côn thịt, anh cho tiểu Yên ăn đi."

Đầu óc Chu Lâm nổ "đùng" một cái, bàn tay bị nắm như bị điện giật rút ra, ánh mắt đen chằm chứa tia không thể tin được, phần nộ, đau đớn đến cùng cực. Giọt nước mắt trong suốt chảy dài, cổ họng như bị chặn lại, trái tim co rút khiến hắn không thể thở nổi.

Không để Chu Lâm chìm đắm trong sự đau đớn quá lâu, Niệm Nô đưa hai tay quàng qua cổ hắn cúi đầu hôn xuống, chiếc lưỡi nhỏ luồn qua miệng hắn, quần quýt chiếc lưỡi ẩm ướt, mãi đến khi Niệm Nô cởi hết cúc áo của hắn, đang muốn cởi đồ của bản thân thì Chu Lâm mới giật mình tỉnh táo lại.

"Yên Yên! Em điên rồi sao? Em có biết bản thân đang làm chuyện gì không?"

Chu Lâm bắt giữ hai tay của Niệm Nô, giọng nói tràn đầy đau đớn, đột nhiên hắn nhớ lại vẻ mặt hồng hào thỏa mãn của Lạc Thương, từng từng suy nghĩ trở nên thông suốt.

"Không! Không phải như anh nghĩ đúng không Yên Yên? Ông ta không có làm gì em đúng không?"

Niệm Nô không nhìn ánh mắt khẩn cầu ấy, bây giờ cơ thể rất khó chịu, Niệm Nô không thể động hai tay thì miệng vẫn có thể động được, bởi vì cúc áo của Chu Lâm đã bị cởi ra, lồng ngực săn chắc gợi cảm liền bại lộ trước mắt Niệm Nô, theo sự huấn luyện của Lạc Thương, Niệm Nô cúi đầu nhanh chóng mút cắn một bên.

Chu Lâm như bị điện giật "hừ" ra tiếng, hai bàn tay lập tức buông tay Niệm Nô, đẩy vai cô ra, hàm răng bởi vì vậy mà nhẹ nhàng ma sát nơi đó. Chu Lâm cắn chặt răng, thật ra khi làm chuyện vợ chồng với Lạc Ân, hắn không bao giờ cho cô ấy liếm cắn chỗ này, bởi vì hắn cảm thấy rất nhột, nói ra rất mất mặt nên Lạc Ân chỉ biết đây là vùng cấm của Chu Lâm. Vậy mà lúc này đây, hắn chỉ cảm thấy vừa đau lại vừa nhột, sắc mặt không tài nào hình dung nổi.

"Khó chịu quá. Cho tiểu Yên ăn côn thịt đi." Niệm Nô đưa tay tuốt váy ném xuống đất, thì ra bên trong không có mặc quần lót, ngón tay nhỏ xinh vuốt ve nơi đã ướt đầm, hình ảnh kích thích không thể nào tả nổi.

Bị tấn công dồn dập về thể xác lẫn âm thanh, nói Chu Lâm không có bất cứ phản ứng sinh lý nào cũng khó, nhưng hắn tuyệt đối không thể làm tổn thương Yên Yên thêm một lần nào nữa. Đưa tay cầm cái mền bên cạnh, Chu Lâm luống cuống quần mấy lớp bọc người Niệm Nô lại.

"Yên Yên chỉ cần nhắm mắt ngủ là sẽ hết khó chịu."

Niệm Nô lắc đầu:

"Nói dối. Phải ăn côn thịt cứng rắn mới hết khó chịu."

Giọng nói thanh thúy ngây thơ mà lại nói ra những câu như vậy, thật sự còn khó đỡ hơn cả mì được, giờ đây Chu Lâm chỉ muốn bịt tai mình lại, ngôn ngữ trong đầu dường như bị hack vậy, hẳn chỉ có thể khó khăn nói ra vài chữ:

"Yến Yến ngoan, ngủ đi."

Khi Chu Lâm còn đang nghĩ sẽ phải chịu đựng kháng chiến rất lâu thì bên địch đột nhiên rút quân về nước, lần này em ấy lại nhủ mày chịu nằm xuống nhắm mắt ngủ. Thấy vậy Chu Lâm nhẹ nhõm thở ra một hơi, đứng nhìn Niệm Nô vài giây, hẳn xoa xoa trán tỉnh rời khỏi, bàn tay lại bị nắm lấy. Quay đầu nhìn lại, không hiểu sao trái tim của Chu Lâm run lên, hẳn chợt cảm thấy sợ hãi Yến Yến sẽ nói ra những lời kinh người như lúc này.

"Ngủ với tiểu Yến đi."

Trái tim như được đặc xá đập trở lại bình thường, Chu Lâm nhớ lại khoảng thời gian khi còn bé, cả căn nhà lạnh lẽo chỉ có hai anh em hắn, ban đêm đi ngủ Yến Yến cũng sợ, hẳn chỉ có thể đêm nào cũng ôm gối qua phòng ngủ chung với em ấy. Nhớ lại chuyện xưa, tâm tình phập phồng của Chu Lâm cũng dần dần lắng xuống, cởi giày, hắn nằm sát mép giường, đưa mắt nhìn Niệm Nô:

"Anh nằm ngay bên cạnh em, không có gì phải sợ, ngủ đi."

Nói xong, Chu Lâm vội vàng chuyển tầm mắt nhìn lên trần nhà. Một lúc sau, con buồn ngủ cũng kéo đến, tính ra hắn đã không ngủ hai ngày rồi, cho nên giấc ngủ này đặc biệt trầm.

Khi nghe tiếng hít thở đều đều của Chu Lâm, hai bàn tay trắng nhỏ xinh bắt đầu cời dây lịch của hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hai chúng ta không thể

Thuận lợi kéo khóa quần xuống, quần lót đen ôm sát côn thịt đang ngủ say liền bại lộ trước mắt Niệm Nô, mím môi đưa mắt quan sát gương mặt của Chu Lâm, mười ngón tay nhẹ nhàng kéo quần dài của hắn, khi thấy đôi mày hắn hơi nhíu lại, Niệm Nô lập tức nín thở dừng tay lại.

Đội một lát, mười ngón tay tiếp tục hành động, tuột được quần qua mông, mọi thứ đều trở nên dễ dàng hơn nhiều, Niệm Nô bò dậy, lớp chăn quần trên người liền trượt xuống, lộ ra cơ thể chỉ mặc mỗi áo sơ mi, nước dịch trong suốt đã ướt đầm bấp đúi thon dài, đi xuống giường, Niệm Nô nắm hai ống quần của Chu Lâm, dùng sức kéo tuột ra. Lúc này, trên người hắn cũng chỉ mặc áo sơ mi và quần lót thôi.

Cơ thể khó chịu vô cùng, quả trứng tình thú cứ cọ cọ khiến con hứng tình của Niệm Nô dâng lên đỉnh điểm, rên rỉ một tiếng, Niệm Nô kéo quần lót của Chu Lâm xuống tới bắp chân, côn thịt ngủ say trông vô cùng đáng yêu hấp dẫn, Niệm Nô không chút chần chờ há miệng ngậm lấy, côn thịt đột ngột bị bao vây trong một nơi ấm áp lập tức giật giật, trên mặt của Chu Lâm liền hiện lên vẻ không yên ổn, nhưng có điều do mệt mỏi quá nên hắn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Thấy vậy, động tác của Niệm Nô càng thêm can quấy, vừa mút vừa cắn nhẹ, tay kia còn xoa nắn hai viên thịt, vì vậy, dù ý thức đang mê mẫn, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phản ứng sinh lý, côn thịt bị kích thích liên tục cũng dần cứng rắn thô to, đến khi miệng nhỏ khó có thể chứa nổi cự vật, Niệm Nô mới nhả ra, gần như không chút chần chờ ngồi xụp xuống, u cốc ẩm ướt điên cuồng nuốt tới gốc tận côn thịt, côn thịt thô dài đâm trúng quả trứng, khoái cảm được lấp đầy khiến Niệm Nô rên rỉ không ngớt, bây giờ cô không quan tâm Chu Lâm có bị đánh thức hay không, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là nhấp nhồm bờ mông ăn côn thịt. Ý thức không rõ, Chu Lâm nhắm chặt mắt nhíu mày:

"Ân Ân, anh mệt lắm. Đừng quậy."

Niệm Nô giống như không nghe thấy, tiếp tục nhấp nhồm vài cái. Đột nhiên cơ thể bị hai bàn tay mạnh mẽ kéo ngã nằm lên lồng ngực rắn chắc. Cùng lúc đó, tiếng nói trầm khàn của Chu Lâm vang lên:

"Ngủ đi. Phá quá." Nói xong, hắn vỗ vỗ lên mông Niệm Nô, cảm xúc mềm mại khiến bàn tay không tự chủ xoa nhẹ. Niệm Nô ngẩng đầu, thấy đôi mắt của Chu Lâm vẫn nhắm chặt, chắc chắn hắn đang nhắm tưởng. Vậy cũng tốt, Niệm Nô mở miệng giọng nói của Lạc Ân, mì hoặc thủ thi bên tai hắn:

"Làm một lần thôi, em khó chịu."

Chu Lâm mê mẫn đáp lại:

"Chịu thua em rồi, một lần thôi đấy."

Nói xong, hắn thở dài lật người đè lên người Niệm Nô, dưới thân bắt đầu động, tuy mệt mỏi nhưng mỗi một lần côn thịt đâm vào đều vô cùng mạnh mẽ, càng vận động cơ thể, đầu óc của Chu Lâm cũng từ từ thanh tỉnh, hẳn cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhấn chặt mày, đôi mắt hắn cũng từ từ mở ra, đồng tử đen vẫn còn phủ một lớp sương mù, nhìn chăm chú vào gương mặt của người dưới thân. Động tác dưới thân của Chu Lâm đột ngột dừng lại,

ánh mắt hằm chứa không thể tin nhìn tư thế của hai người, bờ môi run run nói không lên lời.

Niệm Nô thấy Chu Lâm không động liền đưa hai chân quặp qua eo hắn, lắc mông cọ xát liên tục, bị kích thích dưới thân đánh úp, hắn không kịp phòng bị rên lên một tiếng, tinh thần cũng tỉnh táo lại:

"Yến Yến! Bỏ chân ra!" Quát nhẹ, Chu Lâm đưa tay gỡ cặp chân như linh xà quấn quanh trên người mình, không ngờ lại bị Niệm Nô đưa hai tay vòng qua cổ kéo xuống, hai chiếc mũi chạm vào nhau, ánh mắt hắn bắt buộc đối diện với cặp mắt quỳnh rũ mê hoặc của người dưới thân.

"Anh không thích làm tình với tiểu Yến sao?"

Trái tim Chu Lâm đột nhiên nhảy loạn lên, ánh mắt đen chất chứa tia giận dữ.

Không!

Hắn không thể.

Hai người bọn họ không có khả năng. Tất cả đều là sai trái. Không thể!

Sắc mặt tái nhợt, hắn không thể né tránh rồi chìm đắm thêm nữa, giống như đang cố thuyết phục bản thân cắt đứt mọi vắn vương, Chu Lâm khàn khàn nói:

"Không..."

Lời cự tuyệt còn chưa nói hết thì đã bị hành động tiếp theo của Niệm Nô cắt đứt, ngửa cổ hôn chặn miệng hắn, chiếc lưỡi nhỏ trườn qua càn quét bên trong, dưới thân cũng động đậy nhắm nuốt côn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Món quà cuối cùng của Dương Lan

Khoái cảm liên tục truyền tới khiến Chu Lâm khó có thể nhẫn nại không động, nhưng hắn là một người lý trí, hắn nói bản thân sẽ không làm tổn thương đến Yến Yến, hắn hứa để nhắc nhở bản thân thời thời khắc khắc phải luôn đề lý trí làm chủ bản thân, không phải là một con người chỉ biết tuân theo dục vọng, chỉ biết thỏa mãn bản thân. Sung sướng nhất thời, cơn hứng tình qua đi, còn lại cũng chỉ là hậu quả mà em ấy không thể nào đối diện nổi. Hắn làm sao nỡ để em ấy chịu những tổn thương mà nguyên nhân chính là vì hắn cơ chứ?

Chu Lâm đưa tay kéo cánh tay của Niệm Nô xuống, bốn phím ướt át lập tức tách ra.

"Yến Yến, chuyện này không phải là muốn hay không, mà là hoàn toàn không được. Anh là anh trai của em. Là người có thể bảo vệ em, chăm sóc cho em, là chỗ dựa vững chắc cho em, nhưng không thể là người yêu của em, không thể làm chồng em, càng không thể làm chuyện thân mật như vậy với em."

Nói xong, hắn dứt khoát rút côn thịt ra khỏi u cốc, đi ra ngoài khép chặt cửa lại.

Tựa người vào cánh cửa. Rốt cuộc, hắn vẫn làm tổn thương em ấy, lúc đầu hắn kiên quyết rời khỏi thì mọi chuyện đã không thành ra thế này...

Đưa tay che mắt, từ khi nào mọi chuyện bắt đầu thoát ra khỏi sự kiểm soát?

Bên kia cánh cửa, ánh mắt Niệm Nô lóe lên tia sáng đỏ, con người thật sự khó hiểu, một người bất chấp làm tình không tha với cô bé, một người lại một lần một lần kháng cự, rõ ràng có phản ứng, có nhu cầu, nhưng hắn vẫn quay người bỏ đi. Theo phân tích thông qua ánh mắt, Niệm Nô thấy ánh mắt hắn khi nhìn bản thân đã có một tia tình yêu.

Chủ nhân ra lệnh quỳnh rũ Chu Lâm và Lạc Thương. Niệm Nô đã quỳnh rũ được cả hai, tuy rằng lúc làm tình với mục tiêu số một không được hoàn mỹ cho lắm.

Thông qua sóng não Niệm Nô liên lạc với Dương Lan.

"Chủ nhân.

Tuân lệnh."

Ngồi bên trong phòng thí nghiệm, xem hình ảnh chiếu trên màn hình ti vi, Dương Lan sung sướng thưởng thức vẻ mặt đau khổ của Chu Lâm, chặc chặc cười ra tiếng.

"Mối tình đầu của tôi, nhớ chuẩn bị tâm lý nhận món quà cuối cùng của Dương Lan này nhé."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tia sáng của mặt trời mọc dần dần chiếu xuống màn đêm u tối. Đứng suy nghĩ cả đêm, Chu Lâm cảm thấy giống như đã trải qua rất lâu, rất lâu. Thở nhẹ nhẹ một hơi, hần bước chân đi vào phòng của mình trước kia, thay đổi quần áo, Chu Lâm đi bộ ra ngoài, tính toán mua đồ ăn cho Yến Yến.

Vì lo lắng, hần đi rất nhanh đã trở về, cầm theo hộp cháo tôm đến trước cửa phòng gỗ cửa, hần mới phát hiện bên trong im ắng khác thường, hốt hoảng mở cửa ra bên trong đã không còn bóng dáng của Chu Yến. Hộp cháo tôm Yến Yến thích ăn nhất rơi "bộp" xuống sàn, nắp hộp bị bung ra, cháo tôm chảy ra, mùi thơm ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa khắp phòng, nhưng hộp cháo này không thể cho ai đó...

Tiếng di động trong túi đồng thời vang lên, giống như sắp sửa nói ra tin tức gấp gáp nào đó. Không cảm xúc bất máy, đầu dây bên kia lập tức nói chuyện không ngừng.

"Chuyện công ty cậu cứ liên lạc với Khang Điền. Đừng vì mấy chuyện thế này mà gọi điện tới cho tôi."

Cúp máy, trái tim bất an lập tức được thả lỏng đôi chút, Chu Lâm cũng không rời đi ngay mà đi xung quanh tìm kiếm. Ôm hi vọng mong manh em ấy vẫn còn ở đây, hần kiên nhẫn tìm kiếm từng nơi.

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa reo lên, trái tim của hần đột nhiên cảm thấy có dự cảm không lành, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, Chu Lâm bắt máy:

"Có chuyện gì?" Bàn tay xém nữa không thể giữ vững được chiếc điện thoại, Chu Lâm không thể tin tức đầu.

"Không! Khang Điền! Là cậu nhìn nhầm phải không? Nói với tôi là cậu nhìn nhầm đi!"

Bên kia điện thoại, cả người Khang Điền đều xóc xếch, mái tóc chải chuốt gọn gàng đều bị rối tung, quần áo dơ bẩn dính đầy máu và bùn đất, hần ta thờ dốt nói:

"Chu tổng mau tới đường ngoại thành, chỗ gần đèo Cái đi. Yến Yến sắp không xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiểu Bảo đau lòng

Cúp điện thoại, Chu Lâm cảm thấy khung cảnh trước mắt như tối sầm lại, một tay vội vàng đưa lên mặt tường chống đỡ cơ thể, một tay run rẩy đặt nơi trái tim đang quặn thắt.

"Không... Yến Yến!"

Hết to một tiếng, bấy giờ Chu Lâm mới điên cuồng chạy ra ngoài, khởi động xe lái nhanh như chớp, liên tục vượt bốn năm lượt đèn đỏ, dẫn đến vô số tiếng mắng chửi và xe cảnh sát giao thông đuổi theo sát sao.

Nhưng những điều đó đã không thể khiến Chu Lâm để ý, trong tâm trí lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ là Yến Yến sẽ không xảy ra chuyện gì, em ấy không thể...

Gần mép đèo Cái, có hai chiếc xe hơi, một chiếc bị trượt phần đầu ra khỏi lan can che chắn một chiếc dừng sát sao sau đuôi xe đó.

Khang Điền liên tục lên tiếng trấn an Lạc Ân:

"Cô đừng nghĩ quần như thế. Dù sao tiểu Bảo cũng là con của cô mà."

Từ khi biết Chu Lâm rời khỏi bệnh viện, Lạc Ân đã cho người theo dõi từ xa, cho nên sáng sớm hôm nay cô ta đã đi vào phòng bệnh bé tiểu Bảo đang ngủ say lên xe, ý đồ muốn bắt Chu Lâm chọn lựa giữa tiểu Bảo và Chu Yến, không ngờ lúc chạy xe tới nhà cũ của Chu gia lại chỉ thấy Chu Yến ngồi co ro dưới sân nhà, nhìn nhìn, Lạc Ân đột nhiên thay đổi quyết định, cô ta lấy tiểu Bảo ra ép Chu Yến ngoan ngoãn lên xe. Bản thân chạy một đường ra ngoại thành. Không ngờ lại bị Khang Điền biết được lái xe đuổi theo, trong lòng này sinh vô số ý nghĩ tiêu cực, Lạc Ân cắn môi đánh tay lái đâm sầm vào lan can. Vì thế mới xảy ra tình trạng như hiện nay.

"Dù sao Chu Lâm đã quyết tâm ly hôn với tôi, còn tiểu Bảo? Nó lúc nào cũng chỉ biết bám theo con ** Chu Yến, theo ba của nó. Đứa con như vậy tôi không cần." Chiếc xe va chấn mạnh, Lạc Ân ngồi phía trước bị đập đầu vào vô lăng, trên trán nứt ra, máu chảy thành dòng xuống mắt trái, cộng thêm với nụ cười gằn, giờ phút này, trông Lạc Ân vô cùng đáng sợ.

Tiểu Bảo và Niệm Nô ngồi ở hàng ghế sau, vì bảo vệ tiểu Bảo mà đầu Niệm Nô theo quán tính đâm mạnh vào lưng ghế trước, sau đó cả cơ thể bị dội lại phía sau, xương sống đều bị nứt vỡ, đâm vào lá phổi, máu nóng trào lên khóe miệng, không ngừng tràn ra bờ môi tái nhợt, tiểu Bảo được Niệm Nô ôm vào trong lòng thì chỉ bị trầy xước nhẹ, nhưng ảnh hưởng về tâm lý thì không hề nhẹ chút nào. Ánh mắt trẻ con vốn phải trong trẻo ngây thơ, vậy mà đôi mắt của tiểu Bảo chỉ có sợ hãi và đau lòng, nước mắt rơi không ngừng mỗi khi thấy cô của bé không ngừng học máu. Không biết vì sao, tiểu Bảo không thể cất ra tiếng, mỗi một chuyện đang diễn ra, đều khiến bé không tài nào chịu nổi. Đôi mắt to tròn ngập nước khi nghe những lời của Lạc Ân thì tia sáng cũng dần vụt tắt, bé chưa bao giờ giờ hưởng thụ được ấm áp của mẹ mình, mỗi đêm nằm trong căn phòng rộng lớn bé rất sợ, chỉ có cô Yến Yến sẽ không ngại bé phiền mà ôm bé ngủ, cũng chỉ có ba là công bé đi chơi, làm mặt xấu cho bé cười, mẹ? Bé chỉ có thể làm nũng khi có mặt ba, chỉ có thể ôm khi mẹ vui vẻ, nhưng bé yêu mẹ. Tại sao mẹ không yêu tiểu Bảo chứ? Cho dù mẹ làm bé đau thì bé chỉ sợ mẹ thôi, bé chưa từng không yêu mẹ cả. Tiểu Bảo không hiểu. Và đến giờ phút này, niềm hy vọng của bé đã vỡ tan. Mẹ có thể dễ dàng buông tha bé như vậy, vậy tiểu Bảo chỉ cần cô Yến Yến và ba ba thôi. Nước mắt lăn dài trên gương mặt bầu bĩnh, bé không cần mẹ nữa. Bé không cần.

"Hu oa."

Dù đau đớn và khó thở cấp mấy, nhưng Yến Yến thật sự sẽ không làm nger trước nước mắt của tiểu Bảo, Niệm Nô khó khăn đưa tay xoa nhẹ lên đầu bé.

"Đừng...ừng... khóc...cô Yến Yến ô...m... tiểu Bảo..."

Khang Điền đứng bên ngoài gỗ cửa kính, thật sự hấn đã khuyên bảo khát khô cả họng nhưng Lạc Ân thật sự điên rồi, cứng mềm đều không ăn, may mắn là cô ta còn muốn gặp Chu Lâm, nếu không hậu quả hấn cũng không dám tưởng tượng..

Đúng lúc này, Khang Điền nghe được tiếng còi của cảnh sát giao thông, đưa mắt nhìn về phía xa, có đến bốn chiếc xe cảnh sát giao thông đang đuổi theo xe hơi của Chu tổng.

P/s: Chu Yến được Niệm Nô mô phỏng, triệu chứng khi say rượu của Chu Yến là ngoan ngoãn nghe lời Lạc Thương vì lúc nhỏ thiếu tình thương của cha mẹ, và xem Lạc Thương như cha mình, trí tuệ cũng chỉ như đứa trẻ, hết say sẽ nhút nhát bình thường. Và không nhớ những gì sau khi say.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Có thực lực cũng không thể bảo vệ em

Dường như Lạc Ân cũng nghe thấy tiếng xe chạy tới, trong lúc tâm trạng kích động, cô ta không tự chủ đạp mạnh chân giữ thắng xe, khiến chiếc xe rục rịch một chút. Khang Điền giật thót cả tim, vội vàng dùng sức nặng cơ thể đè lên đuôi xe, lúc này mới có thể đảm bảo được một chút.

Chu Lâm vừa chạy tới liền mở cửa xe chạy lại giúp đỡ Khang Điền, ba chiếc xe chở cảnh sát giao thông cũng thấy tình hình nguy hiểm, vội vàng lấy bộ đàm ra kêu xe cần cẩu và xe cứu thương khẩn cấp tới khu vực đèo Cái.

Có điều mười người muốn cứu không bằng một người muốn chết, Lạc Ân quay đầu nhìn về phía Chu Lâm hét lên:

"Chu Lâm! Nếu anh không hủy bỏ ý định ly hôn với tôi thì tôi sẽ đạp ga lao xuống vực cho anh xem! Giờ anh nói đi! Anh có hủy hay không?!"

Nghe xong một câu này, vẻ mặt của những người ở đây bắt đầu thay đổi.

Chu Lâm gồng nắm tay đến nứt da, máu chảy thấm ướt cả hai bàn tay, nhìn tình trạng của Niệm Nô và tiểu Bảo một chút, hấn mới nhìn Lạc Ân, giọng nói khàn khàn:

"Chỉ cần cô im lặng ngồi yên trên xe, tôi sẽ không ly hôn với cô."

Đang trong cơn mê man, Niệm Nô nghe được câu ấy, bờ mi dài khẽ rung động.

Tiểu Bảo không hiểu nhìn về mặt cười tươi của Lạc Ân và vẻ mặt áp lực của ba ba. Bởi vì khóc mệt, cậu bé cũng từ từ thiếp đi.

Nửa tiếng sau, xe cần cẩu và xe cứu thương cũng chạy tới, vì sự hợp tác của Lạc Ân, người của đội cứu hộ cũng thành công di chuyển chiếc xe ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Lạc Ân mở cửa loạng choạng bước xuống xe, tầm mắt vội vàng nhìn về phía Chu Lâm.

"Anh ấy chưa hề nhìn mình lấy một cái, anh ấy chỉ lo lắng cho Chu Yến." Càng nhìn về mặt đau lòng của Chu Lâm, đáy mắt Lạc Ân hiện lên tia ngoan độc. "Sao nó không chết đi. Chết đi!"

Nhân lúc y tá và bác sĩ đặt Niệm Nô lên xe đẩy, cô ta hất tay cô y tá đang muốn tiến lên xem vết thương trên trán cho mình ra, mạnh mẽ đẩy xe bệnh nhân về phía vách đèo, sự việc xảy ra quá nhanh, Chu Lâm đang bế tiểu Bảo và Khang Điền đang đứng ngay bên cạnh vội vàng đưa tay nắm lấy cánh

xe, giữ được chiếc xe không bị rơi xuống, nhưng Niệm Nô nằm trên xe lại theo quán tính trượt xuống đèo.

"Không!"

"Yến Yến!"

Trơ mắt nhìn Niệm Nô như một bông tuyết nhỏ rơi xuống, biến mất khỏi tầm mắt của mình, Chu Lâm đứng hình mấy giây, sau đó hấn như phát điên muốn nhảy xuống. May mắn Khang Điền phản ứng kịp, dùng sức giữ người lại, hai ba viên cảnh sát cũng vội vàng chạy tới kéo Chu Lâm ra khỏi nơi nguy hiểm.

"Buông tôi ra!"

Chu Lâm cuồng loạn chống cự.

"Anh hãy bình tĩnh." Cảnh sát lên tiếng trấn an.

"Chu tổng. Anh không thể làm chuyện dại dột." Đây là lần đầu tiên Khang Điền nhìn thấy Chu Lâm mất kiểm soát như vậy, trước kia khi phải đối mặt với nguy cơ từ phía, vẻ mặt của tổng giám đốc vẫn lạnh nhạt lý trí, giống như không có bất cứ chuyện gì có thể làm khó được hắn. Nhưng ngay lúc này đây...

"Bình tĩnh?! Các người không nhìn thấy sao?! Yến Yến em ấy đang bị thương nặng. Em ấy đang cần tôi tới cứu! Yến Yến không phải là người thân của các người! Em ấy chỉ có thể dựa vào tôi thôi! Các người không muốn cứu thì để tôi cứu! Mau buông tôi ra! AAAaaa!" Gân xanh nổi đầy trán và tay chân, Chu Lâm đau đớn hét lên. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía đèo không chớp mắt, bất chợt phía sau gáy chợt nhói lên, tầm mắt tối sầm lại.

"Đề tôi tiêm thuốc an thần cho cậu ấy." Vì vừa rồi Chu Lâm gây quá kịch liệt, bác sĩ cũng không tài nào xuống tay được. Khang Điền chỉ đành đánh ngất tổng giám đốc.

Mà bên kia, Lạc Ân đã bị hai cảnh sát giao thông bắt giữ, cô ta cười như điên.

"Chu Lâm! Haha... Chu Lâm..."

Một tháng sau, các trang báo và các trang mạng liên tục đưa ra những tin chấn động cả thành phố Hồ Nam. Ông trùm thương nghiệp chủ tịch tập đoàn Lạc Thương bị bại lộ vô số clip hối lộ, thông tin giao dịch giữa các đối tác, cổ phiếu không ngừng rớt giá, một tập đoàn Lạc thị lớn nhất thành phố Hồ Nam chỉ trong vòng một tháng gần ngủ sụp đổ, sau đó bị tổng giám đốc mới của công ty AIT là Khang Điền thu mua.

Thua thảm hại, Lạc Thương không chịu nổi đã kích nhảy từ tầng cao nhất của tập đoàn Lạc thị tự sát. Đã không có danh vọng tiền tài như trước, cả Lạc gia dù mạng tâm trạng gì cũng đều phải quán gối rời khỏi thành phố, chỉ còn duy nhất Lạc Ân còn đang bị nhốt trong tù chờ ngày xét xử.

"Ba ơi, mình sẽ về quê chơi sao?" Tiểu Bảo nằm gác lên đùi Chu Lâm nói, đôi mắt đen tràn đầy tò mò.

"Ừ, về đó ba sẽ mở một quán ăn, hàng ngày tiểu Bảo đi học về có thể ăn cơm ngon." Đưa tay vuốt ve trán của tiểu Bảo, hấn nhàn nhạt nói.

"Thích quá. Tiểu Bảo muốn được về quê." Cọ cọ một lát, tiểu Bảo cũng chịu nhắm mắt ngủ.

Nhìn gương mặt ngủ say của tiểu Bảo, Chu Lâm lại vuốt ve thêm vài cái, đứng dậy đắp chăn cho cậu bé, hấn mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Khang Điền ngồi ngoài phòng khách chờ đợi đã gần một tiếng, thấy hấn bước tới, Khang Điền thờ dãi nói:

"Chu tổng không suy nghĩ lại sao?"

Ngồi xuống, Chu Lâm đưa mắt nhìn lên khung ảnh của Yến Yến, nói một câu hoàn toàn không liên quan tới vấn đề được hỏi:

"Tôi vẫn cảm thấy em ấy chưa chết. Em ấy chỉ là ở một nơi tôi không thể nhìn thấy được thôi."

Thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Khang Điền, hấn nhếch môi cười nhạt:

"Những gì tôi đã nói với anh ngày hôm đó. Tôi sẽ không thay đổi quyết định, anh cứ về đi."

Cúi đầu trầm ngâm một lúc Khang Điền mới chậm rãi đứng lên, đến khi sắp bước ra khỏi cửa hấn ta mới nói:

"Tôi tin chắc một ngày nào đó Chu tổng tự tin ngày xưa sẽ quay trở lại. Công ty AIT vẫn luôn giữ lại vị trí của Chu tổng."

Cánh cửa khép lại. Vẻ mặt của Chu Lâm vẫn không có một chút thay đổi.

Có thực lực cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân yêu nhất rơi xuống, cái cảm giác bất lực đó mỗi đêm đều tái hiện trong mơ của hấn.

Trả thù thì sao chứ?

Cũng chỉ là đang chứng minh hấn vô dụng không bảo vệ được em ấy mà thôi.

Đưa tay che mắt, mặc cho nước mắt lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dự Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23-1: Ngoại truyện Chu Yến 1

Lúc mình có thể nhận biết được mọi việc thì ba mẹ đã rất ít khi ở bên, trong cuộc sống mười mấy năm tới nay, những gì mình trải qua đều có dấu vết của anh ấy. Tuổi nhỏ, mình rất hay tự ti khi thấy các bạn có cha mẹ đưa đón đi học, nhìn các bạn có thể nhăn mặt làm nũng, cha mẹ các bạn mỉm cười cưng chiều dỗ dành, hứa sẽ mua cho cái này cái kia. Mình hâm mộ lắm, có lúc mình cũng khóc nức nở lên, nhưng chỉ đổi lại là cái nhìn kì lạ của mọi người.

Có lần mình bị các bạn trong lớp xúm nhau chọc ghẹo giật bím tóc, ném sách vở. Mình tủi thân lắm, về nhà liền nhốt mình trong phòng không chịu ra, nặc cho anh ấy ở gõ cửa, nhưng anh ấy vẫn vào được. Anh lớn hơn mình rất nhiều tuổi, anh không hề hỏi mình tại sao lại như vậy, anh chỉ nói:

"Yến Yến đi học mệt, anh có nấu cháo tôm cho em ăn nè."

Hít hít mũi nhìn nụ cười ấm áp của anh, mình lại òa khóc ôm chầm lấy anh ấy, mình biết mình xấu lắm, nước mắt nước mũi chảy dơ hết áo anh. Anh ấy thích sạch sẽ mà còn nói:

"Hịt hết nước mũi luôn đi, đỡ mắc công tốn khăn giấy."

Cũng không biết tại sao mình lại hít mũi lên áo anh thật, nhiều lúc nhớ lại chuyện này, mình thấy xấu hổ ghê gớm. Hôm sau đi học, không biết tại sao mọi người trong lớp không còn trêu chọc mình nữa, có một số bạn còn quan tâm hỏi han, giúp đỡ mình rất nhiều. Từ hôm đó trở đi, mình không còn sợ đi học nữa, và từ đó mình bắt đầu rất thích ăn cháo tôm. Mỗi khi buồn điều gì đó, chỉ cần được ăn cháo tôm thì mọi chuyện sẽ được giải quyết hết. Thật giống như phép màu vậy.

Sau này mình mới hiểu ra, cháo tôm không có phép màu, mà là anh ấy âm thầm giúp đỡ cho mình. Sao anh ấy lại biết mình gặp chuyện gì nhỉ?

Năm đó mình vừa lên cấp hai, vì giúp đỡ một cậu bé xa lạ mà mình bị kẻ xấu bắt cóc. Ba ngày bị nhốt trong một nơi tối tăm và ẩm mốc, nghe một đồng tiếu chửi tục và mùi thuốc lá, mình sợ hãi lắm. Mình rất mong ba mẹ sẽ trở về cứu mình, nhưng trong vô thức, mình đã tin chắc anh ấy sẽ cứu được mình. Anh ấy giống như vị thần vậy, không có chuyện gì anh ấy không làm được.

"Yến Yến."

Ba ngày không được ăn chỉ uống được chút nước dơ tanh, cơ thể mình bủn rủn, sốt cao. Trong mê man, mình nghe thấy tiếng anh ấy, mình cố sức rên rỉ:

"Yến... Yến... ến... ở đây...anh... cứu em..."

Không ngờ đó không phải là mơ, khi mình mở mắt, mình đã nằm trong bệnh viện. Mình rất vui khi thấy ba và mẹ, về mặt hai người cũng tiêu tụy đi nhiều, sau đó mình còn thấy bác sĩ và y tá, duy nhất chỉ không thấy anh ấy đâu. Mình cảm thấy rất buồn.

Đến khi mình có thể ra viện thì anh ấy mới xuất hiện, vì âm ỉ cả tháng trời anh ấy không tới thăm, mình tránh thoát khỏi cái ôm của anh ấy, nắm chặt tay ba mẹ đi lên xe, không biết về mặt mắt mắt vô cùng của anh ấy.

Ba mẹ ở với mình được một tuần rồi lại bay ra nước ngoài làm việc, trong nhà chỉ còn hai người, mình đã hết giận từ lâu nhưng lại không biết làm thế nào đối diện với anh ấy. Không ngờ anh ấy lại bắt chuyện trước với mình, anh xin lỗi mình. Mình cũng xin lỗi anh vì hành động ngày hôm đó. Anh và mình lại vui vẻ sống chung như ngày trước. Kể từ đó, mình bắt ngờ phát hiện bản thân rất sợ hãi người lạ.

Một lần đi học được về sớm, trên đường mình vô tình nhìn thấy anh ấy đi chung với một chị gái rất xinh đẹp, tuy anh ấy không cười, nhưng mình đột nhiên nhận ra một điều, sau này anh ấy sẽ có một gia đình riêng, sẽ ngủ chung với người khác, ăn cơm với người khác, che chở cho người khác, và anh sẽ thương yêu người khác.

Lùi thui đi trên đường, sao mình thấy rất rất không vui như vậy, anh ấy chăm sóc mình từ bé đến lớn, giờ anh ấy sẽ lấy vợ sao? Anh ấy chán chăm sóc mình rồi?

Mình thật vô dụng.

Chưa từng giúp được gì cho anh ấy, không biết nấu cơm, không biết giặt đồ, không biết... Không biết...

Cho nên anh ấy mới chán mình.

Cần môi, nếu bây giờ mình học chăm sóc lại anh ấy, anh ấy có thể không lấy vợ không?

Không được.

Anh ấy đã rất lớn tuổi rồi, phải lập gia đình, lấy vợ rồi sinh em bé chứ.

"Yến Yến, mi không được ích kỷ."

Tuy đã cố gắng nhắc nhở bản thân, nhưng đến khi anh ấy đưa chị gái đó về nhà giới thiệu với mình, mình chỉ cảm thấy xa lạ và đau lòng. Trái tim nhoi nhoi. Mình không hiểu.

Qua ngày hôm đó, chị gái Lạc Ân kia rất hay thường xuyên tới nhà, chị đó mua cho mình nhiều đồ ăn mặc tiền, nhiều bộ váy hàng hiệu, quan tâm mình lắm.

Mình thấy chị Ân tốt, nhưng sao cứ có cảm giác giả tạo... Mình thấy rất áp lực khi ở gần chị Ân, cảm thấy ánh mắt chị nhìn mình rất lạ. Có điều mỗi khi anh ấy ở cùng ở đó, tất cả lại trở nên bình thường, chị Ân sẽ không nhìn mình nữa.

Mấy tháng sau, lúc anh chị tổ chức lễ thành hôn thì ba mẹ mới trở về.

Ngày hôm đó, mình mặc bộ váy hồng, đứng một bên lễ đường nhìn anh ấy sóng vai đi cùng cô dâu. Không biết tại sao, trong một khoảnh khắc, mình lại thấy anh ấy dắt tay mình đi. Giống như cảm nhận được tầm mắt của mình, anh ấy đưa mắt nhìn về phía bên trái, bốn mắt đối nhau, anh ấy cười dịu dàng với mình. Trái tim liền được trấn an, anh ấy đã nói, sẽ chăm sóc mình, sẽ kiếm một người thật tốt mới cho mình. Nếu đó là điều anh muốn, Yến Yến sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh.

Anh ấy kết hôn, ngôi nhà bao nhiêu năm trở nên chật chội vì đồ đạc của chị dâu rất nhiều. Qua tiếp một tháng, trên bàn cơm anh ấy nói với mình sẽ chuyển nhà vào trung tâm thành phố.

Cả đêm đó mình không thể ngủ được, căn nhà này có ý nghĩa như một nửa sinh mệnh của mình vậy, mỗi nơi mỗi góc đều có thể chứng minh sự tồn tại và tình cảm của hai anh em. Chuyển qua chỗ mới, tất cả đều không còn.

Chỗ ở mới rất rộng rãi sang trọng, nhưng cũng rất lạnh lẽo. Anh ấy đi làm, mình đi học, thời gian gặp nhau càng ngày càng ít, có đôi khi dù biết anh ấy trở về, mình cũng ở trong phòng không ra, bởi vì anh ấy có vợ, chị dâu sẽ không được vui nếu thấy mình.

Mình cũng không vui khi thấy cảnh hai người ở bên nhau.

Vậy nên chỉ khi có việc quan trọng, mình mới chủ động đi tìm anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Ngoại truyện Chu Yến 2

Hơn một năm sau, chị dâu có mang em bé, mình và anh trai rất vui, tuy mình tò mò muốn nhìn xem em bé trong bụng mẹ như thế nào, nhưng vẫn không dám làm phiền chị Ân.

Bụng càng to, tâm trạng của chị Ân rất dễ cáu gắt, ngoài trừ anh ấy ra, gặp ai chị ấy cũng mắng chửi, tội nghiệp đi giúp việc, phải nấu đi nấu lại rất nhiều lần, nhiều lúc thiếu nguyên liệu, đi cũng phải đi xa để mua về. Mình biết tay chân mình vụng về, chỉ có thể giúp đi nhặt nhọm tí rau và rửa rau.

May mắn sau khi sinh ra tiểu Bảo đáng yêu, chị ấy cũng bình thường trở lại. Mình rất thích tiểu Bảo, trắng trắng mềm mềm, miệng nhỏ chép chép. Mỗi tối mình đều âm thầm qua phòng bé, cùng đi giúp việc chăm chăm em bé, mình học được cách thay tã, chùi mũi nhỏ, xúc phần thơm. Còn được ôm tiểu Bảo vào lòng, hôn lên hai gò má phúng phính. Mình rất vui. Cô Yến Yến yêu tiểu Bảo nhiều nhiều.

Cứ như vậy qua ba năm, lúc mình đang ngồi trong phòng làm bài, đột nhiên cảm thấy đầu óc văng lên, chưa kịp suy nghĩ đã ngã gục xuống bàn học. Khi tỉnh lại, trước mắt không phải là căn phòng quen thuộc, không phải là bóng tối đáng sợ, nơi này sáng sủa và rất lạnh lẽo.

"Cô bé nhỏ tỉnh rồi sao?"

Đó là một giọng nói rất dễ nghe, nhưng cũng rất lạnh, giống như nơi này vậy.

Chị ta mặc áo khoác trắng, đôi mắt thâm quầng, môi hồng nhợt nhạt. Mình chưa từng thấy chị ta, mình sợ, có điều cả ngày hôm ấy chị ta không làm gì mình cả. Chị ta chỉ chăm chú xem máy tính. Co rúc mình trong góc, thời gian trôi qua thật chậm, anh ấy... có đi cứu Yến Yến không?

Trong căn phòng im lặng đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh.

Rùng mình, cơ thể theo bản năng co rút, mình cảm thấy rất sợ.

"Không muốn chết thì uống." Chị ta ném xuống chân mình ba bịch nước gì đó xong liền đi ra khỏi nơi này. Căn phòng chỉ còn lại mình, tuy rất muốn khóc, nhưng mình không thể, mình đã làm cô rồi, không phải con nít, cho nên mình mạnh mẽ chống đỡ chờ anh ấy tới cứu mình.

Cần cần, vị ngọt ngọt của nước trái đào tràn vào miệng.

Qua ngày thứ hai, chị ta vẫn chăm chú nhìn xem màn hình máy tính, đột nhiên chị ta lên tiếng:

"Cô bé được Chu Lâm chăm sóc kỹ như vậy, chắc không biết tình yêu là gì đúng không?!"

Tuy ngoài mặt mình rụt rè không dám trả lời, nhưng mình có nghe qua tình yêu là như thế nào rồi. Bạn ngồi chung bàn mình từng nói, yêu là tim đập nhanh khi ở trước mặt người đó, ngượng ngùng khi nói chuyện với nhau, và nhớ nhung khi không thể gặp được người đó. Nhiều lúc, mình phát hiện bản thân cũng có cảm giác như vậy khi gặp anh ấy. Vậy ra, mình đã yêu anh ấy từ bao giờ?

Mình không sợ hãi tình yêu này. Mình cảm thấy rất vui khi yêu anh ấy trong trái tim, không ai có chen vào phá vỡ. Đây là lần can đảm nhất đầu tiên của mình.

Mình yêu anh ấy nhiều nhiều.

"Xem ánh mắt của cô bé, chắc là đã yêu Chu Lâm rồi đúng không? Ha, cũng phải thôi... có muốn thấy Chu Lâm không? Muốn thì lại đây." Chị ta chống cằm nhìn mình, ánh mắt ấy chứa rất nhiều suy nghĩ mình không thể hiểu được. Có điều quả thật mình rất nhớ anh ấy, chỉ một ngày không được nghe giọng nói của anh ấy thôi, mình đã cảm thấy trái tim nhớ nhung không nguôi rồi.

Bất an đi về phía chị ta, khi ánh mắt mình hình ảnh trong máy tính, trái tim mình như ngừng đập, kính hải lui về sau hai ba bước.

"Sao..ao... lại có một người giống..."

"Giống y đúc cô bé đúng không? Đó là búp bê của ta đó. Tên là Dục Niệm Nô. Cô bé nhớ phải bình tĩnh đó, chuyện tiếp theo còn vui hơn nhiều." Chị ta cười nói. Mình càng lúc càng cảm thấy sợ hãi chị ta, không hiểu tại sao mình lại có dự cảm không lành, cả cơ thể đột nhiên lạnh lẽo, vì mình thấy anh ấy đi chung với một Chu Yến giống mình.

Anh ấy không hề nhận ra...đó chỉ là Yến Yến giả... Sao anh ấy lại không nhận ra chứ!

Vậy... anh ấy sẽ không đến cứu Yến Yến rồi... Hít mũi, mình buồn bã nhìn chăm chăm vào mắt anh ấy, giả như anh ấy có thể xuyên qua màn hình cứu mình.

Mọi chuyện sau đó càng khiến mình cảm thấy sợ hãi, cảm xúc lo lắng, hồi hộp, ghen tị đan xen vào nhau.

Anh ấy... ôm hôn mình nhưng thật sự lại không phải mình, anh ấy còn...

"Thất vọng?" Chị ta cười khẩy với mình. Mình không hiểu vì sao chị ấy lại có thể nhìn ra được tình cảm trong lòng mình.

"Không." Mình cắn môi, mình không muốn anh ấy ôm thứ giống mình, mình không thích. Không thích!

"Trông kia, thì ra thỏ nhỏ cũng biết nổi giận." Chị ta đưa tay nâng cằm mình, năm ngón tay lạnh lẽo như băng khiến mình rất khó chịu.

"Cô gái nhỏ à, thứ gì không phải của mình... thì nên tìm cách... hủy hoại nó. Yến Yến muốn Chu Lâm không? Nếu như cô bé muốn...ta có thể giúp cô bé một chút...thế nào?" Lắc đầu quầy quậy, mình không biết, mình muốn ở bên anh ấy, muốn tất cả trở về như ngày xưa, nhưng...

"Có gì phải do dự lo sợ? Cô bé à, không phải không tranh là sẽ mãi mãi được ở bên Chu Lâm đâu, chị dâu của cung chắc chắn sẽ tìm cho cung một mối hôn nhân rất "tốt" đấy. Con nhỏ Lạc Ân đó không phải là thứ hiền lành gì. Trước kia, những ai thích Chu Lâm đều bị con nhỏ đó dùng thế lực xử lý đẹp." Giọng điệu chị ta khi nói câu cuối cùng rất âm trầm, sự điên cuồng trong mắt khiến mình run rẩy.

"Không dám sao? Cô bé đúng là em gái ngoan." Nhàn nhạt thờ dãi, chị ta tiếp tục xem máy tính. Ngón tay nắm chặt góc váy, đầu óc mình rất loạn, mình không biết đâu là đúng đâu là sai, trái tim mình chỉ muốn ở bên anh ấy, cuối cùng, mình vẫn không thể, bởi vì mình hiểu anh ấy không yêu mình, tự nhiên sẽ không muốn ở bên cạnh mình rồi.

Trái tim mình đau.

Một ngày dài lại trôi qua, mình cảm thấy rất mệt, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi. Mình cảm thấy cô đơn lắm, không có ai bên cạnh, không có anh, không có tiểu Bảo, không có ba mẹ,... không ai biết Yến Yến bị mất tích cả. Mình không biết chị ta sẽ làm gì mình, nhưng mình có thể làm gì để ngăn cản chị ta đây?

Căn phòng này toàn là máy giám sát, mình không thể trốn ra, mình không thể làm gì được sao?

Đột nhiên mình nghe chị ta nói gì đó, dường như là chị ta nói tặng quà cho anh ấy?

"Cô bé nhỏ, có từng suy nghĩ nếu cô bé chết đi, Chu Lâm sẽ có phản ứng ra sao không? Đau lòng? Nhẹ nhõm hay...muốn chết chung với cô bé." Trái tim giật nảy lên, chị ta muốn giết mình sao?

"Không, không. Cô bé thật ngây thơ, ta không thích giết người. Rất nhàm chán. Mau lại đây. Sắp có trò vui để xem rồi." Vẻ mặt lạnh lùng của chị ta trở nên rất hưng phấn, khoe môi nở nụ cười trào phúng khi thấy gì đó trên máy tính.

"Con nhỏ Lạc Ân này đúng là đặc ý quá lâu nên IQ cũng bị thụt lùi. Không biết nó chỉ là một con cò trong sự tính toán của Niệm Nô."

Chị ta thấy mình không đi tới liền chỉnh âm thanh to nhất, mình nghe được tiếng nói của anh ấy.

"Chỉ cần cô im lặng ngồi yên trên xe, tôi sẽ không ly hôn với cô."

Anh muốn ly hôn với chị Ân? Chuyện gì đã xảy ra... Minh cảm thấy hoang mang vô cùng.

Tiếng còi xe cảnh sát hòa lẫn với tiếng nhiều người nói chuyện, mình lo lắng cho anh ấy quá.

"Chị muốn trả thù anh ấy."

"Ồ, chịu nói chuyện rồi, ta còn tưởng cô bé muốn làm người câm ấy chứ." Dừng một chút, chị ta vuốt ve bàn tay rồi nói tiếp:

"Đúng vậy. Sống trên đời này một mình rất nhàm chán, tại sao ta lại không trả thù những kẻ đã khiến ta không vui chứ."

"Anh ấy đã làm gì khiến chị không vui chứ?"

"Chu Lâm tốt với cô bé, không có nghĩa là sẽ tốt với những người khác. Vốn dĩ chỉ là Chu Lâm không đáp lại tình cảm của ta mà thôi, chuyện này làm ta đau khổ một thời gian, nhưng cũng không đủ để ta phải tốn công trả thù...Có lỗi chính là Chu Lâm lại chọn Lạc Ân!"

"Chị ghen tị Lạc Ân có thể gả cho anh ấy, chị trả thù vì chị còn yêu anh ấy, vậy xin chị hãy chuyển dời sự hận thù qua người em đi."

"Thật ngu ngốc! Cô bé có biết dù ta có giết cô ngay lập tức thì cũng không ai biết không? Đừng tỏ ra tốt lành như vậy trước mặt ta!"

"Cuộc sống của em được tốt đẹp là vì có anh ấy, có thể nói anh ấy như ánh mặt trời, còn em là trái đất quay quanh anh ấy. Em không tốt lành như chị nói, chỉ là em yêu anh ấy. Em có thể hy sinh, và em vui vì mình có thể giúp được cho anh ấy."

"Ngu ngốc!" Chị ấy nói xong liền đứng phắt dậy rồi đi.

Minh thở nhẹ một hơi, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh, lúc này mình thật sự nghĩ chị ta sẽ giết mình. Nhìn máy tính còn chưa tắt, mình chân chừ một chút, sau cùng vẫn muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Minh thấy được anh ấy, vẻ mặt của anh rất tiêu tụy, tay...tay anh ấy đang chảy máu,... Càng xem diễn biến tiếp theo, trái tim của mình càng xiết chặt lại.

"Không! Anh đừng nhảy xuống! Đó không phải là em!" Minh hoảng loạn đưa tay chụp màn hình hét lên.

Minh chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy, nhìn vào mắt anh ấy, trái tim mình không thể nào tin được. Anh ấy chưa từng nhìn mình bằng ánh mắt ấy.

Anh đã yêu một Yến Yến giả sao?!

P/s: Còn phần bí ẩn nữa sẽ đề đến khi nào thích hợp sẽ giải đáp. Truyện của tác giả rất bình thường, không phong vân biến sắc, không một tay che trời, Chu Yến chỉ là một cô bé được anh trai che chở rất tốt. Một cô bé bình thường yếu đuối, không thể có suy nghĩ táo bạo độc ác gì. Các bạn thấy đó, một nữ sinh cấp ba mà thôi, ngây thơ, yếu đuối. Sẽ ngốc nghếch khi muốn bảo vệ người mình yêu. Bạn đừng ghét bỏ Yến Yến yếu đuối, cô bé cũng đừng cảm lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nhiệm vụ quyền rũ thần tượng siêu sao

"Chủ nhân." Sau khi rơi xuống đèo, Dục Niệm Nô liền tan thành chất lỏng trườn lên, bám vào gầm xe cảnh sát trở về thành phố. Sau đó lại hack vào hệ thống bán vé máy bay, đặt một vé sang nước ngoài cho Chu Yến. Vì vậy, mặc cho cảnh sát có tìm kiếm dưới vực đèo thế nào cũng không tìm ra một chút manh mối, giống như mọi thứ đã bị bốc hơi vậy.

Lúc Niệm Nô đang nằm trong khoang nạp năng lượng, máy bay chở Chu Yến đã cất cánh, chắc chắn bây giờ cô gái nhỏ đang sống với ba mẹ.

Một tháng sau, Niệm Nô mới nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, Niệm Nô lập tức tràn ra khỏi khoang, quỳ dưới sàn chờ mệnh lệnh.

"Thấy rõ người trong ti vi chứ? Quyền rũ hấn. Hấn thích kiểu trong sáng xinh đẹp. Ta sẽ cho hấn một người khiến hấn nhớ mãi không quên." Dương Lan cười thật tươi nhìn chăm chăm vào diễn viên đóng vai đế vương trên phim.

"Tuân lệnh chủ nhân." Sau khi dùng ra đa quét kỹ người trên màn hình, Niệm Nô lập tức đáp lời.

"Đây là kịch bản của đạo diễn Văn?" Đồng Khải Tuấn lười nhác nhìn kịch bản trên tay người đại diện.

Người đại diện của hấn là một bà cô nghiêm khắc hơn ba mươi tuổi, tuy vẻ mặt và dáng người không tồi, nhưng loại phụ nữ cổ hủ như Triệu Chi, Đồng Khải Tuấn hấn không dám trêu, ai biết cô ta có thất cố uy hiếp hấn chịu trách nhiệm không... Tốt nhất là kiếm một cô nàng phóng khoáng biết điều thì ổn hơn.

"Ừ. Đạo diễn Văn đã chọn anh làm nam chính. Còn nữ chính, đạo diễn Văn còn đang tìm kiếm." Triệu Chi gật đầu, đặt kịch bản lên bàn.

"Nếu tôi nhớ không lầm, nhân vật nữ chính lần này là một cô mù, xem ra đạo diễn Văn đang đi lang thang ở đâu đó tìm diễn viên rồi." Đồng Khải Tuấn chống cằm cười mê người.

Lần này, Dục Niệm Nô cũng lên mạng hack vào công ty giải trí Thiệu Ảnh, thông tin bảo mật của mục tiêu liền hiện ra trước mắt. Hấn tên là Đồng Khải Tuấn, nhờ có ngoại hình nổi bật và gia thế hiển hách, cộng thêm thiên phú diễn xuất, hấn vui vẻ đạo chơi trong giới điện ảnh. Xem thêm hàng loạt scandal tình ái của Đồng Khải Tuấn, trong đầu Niệm Nô dần dần hình thành từng bước tiếp cận mục tiêu.

Mười ngón tay lướt trên bàn phím, Niệm Nô điều tra kỹ thông tin về cha của Đồng Khải Tuấn, không ngờ người này là một trong số những người từng tới Giang Tây với Lạc Thương. Chỉ cần Niệm Nô từng nhìn qua, chắc chắn sẽ không quên. Ông ta tên là Đồng Bác, chủ tịch tập đoàn Tri Âm, tập đoàn chuyên về sản xuất đạo cụ và nhạc cụ. Điểm nổi bật mà Niệm Nô nhắm tới chính là hằng năm ông ta sẽ khuyến góp một phần ba lợi nhuận cho các cô nhi viện. Nhìn danh sách những cô nhi viện từng được ông ta giúp đỡ, Niệm Nô khoanh tròn vào dòng chữ Cô nhi viện Ánh Sáng. Đây là cô nhi viện khuyết tật dành cho người mù, Niệm Nô chọn nó vì hai nguyên nhân, người mù sẽ không nhìn thấy người khác ra sao, có ngoại hình như thế nào, cho nên khi gặp một người mù, bản năng phòng bị của họ sẽ ít hơn, nguyên nhân còn lại đương nhiên là vì kịch bản sắp tới mà mục tiêu chuẩn bị tham gia.

Tiếp tục xem xét thêm năm phút, giờ tới ga xe lửa là 9 giờ sáng nay, viện trưởng cô nhi viện Ánh Sáng sẽ dẫn theo học sinh ưu tú nhất của cô nhi viện tới tập đoàn Tri Âm để cảm ơn cha của Đồng Khải Tuấn.

Ngồi xem thêm vài thông tin cho đến gần 9 giờ, Niệm Nô mới bắt taxi ra ga xe lửa. Vì ngoại hình xinh đẹp lạnh lùng như búp bê, tài xế xe liên tục nhìn lên Niệm Nô qua kính chiếu hậu.

"Cô ra đón người thân sao?" Tài xế xe rất hay nói chuyện để thả lỏng tâm trạng cho khách, vậy nên nín nhịn một hồi, anh ta cũng quyết định lên tiếng.

Đưa đôi mắt xám nhìn chăm chăm tài xế, mãi đến khi anh ta đỏ bừng cả mặt, Niệm Nô mới "Ừ" một tiếng.

Cười khan, trong lòng anh tài xế muốn cào đầu bứt tóc để tìm thêm chút dũng khí nói chuyện với người đẹp, nhưng nhiều lần há miệng lại không thể nói ra được chuyện gì, cuối cùng anh ta cũng nói ra miệng: Hỏi tên cô là gì thì bị tiếng còi xe lửa át đi. Dừng xe, trong lòng tài xế cay cú ghê gớm, lúc thanh toán xong, mặt anh ta ỉu xiu như bị giựt tiền vậy. Niệm Nô là người máy, đương nhiên thính giác xa hơn người thường, câu hỏi của tài xế Niệm Nô vẫn nghe rõ.

"Dục Niệm Nô." Nói xong, Niệm Nô liền quay người đi vào dòng người đông đúc ở ga xe lửa.

Sau lưng Niệm Nô, anh tài xế thần thờ nhìn theo không chớp mắt, đến khi không còn thấy mái tóc bạch kim sáng lạnh ấy mới thôi. Đóng lại cửa xe, anh ta than thở:

"Người ơi gặp gỡ làm chi

Trăm năm có biết duyên gì hay không?

Gặp nhau một chớm mùa đông

Giật mình đầy mắt duyên nồng đã giao."

"Dục Niệm Nô."

"Aizz, người đã đẹp, tên còn lạ. Niệm Nô, anh yêu em mất rồi."

Đang dùng ra đa dò xét trong đám người, Niệm Nô nghe được những lời tài xế nói, trong đầu thầm nghĩ.

"Thật là một người dễ quyền rũ, không có sức kháng cự trước sắc đẹp. 1 sao."

Tác giả: Tặng thêm cho anh tài xế ba cây ngang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Không biết ăn có ngon không?

Tít." Trong đầu vang lên một tiếng, Dục Niệm Nô đã xác định được viện trưởng cô nhi viện đang xách theo bọc đồ và một thiếu niên mù đi theo sát bên. Bước chân về phía bà viện trưởng, Niệm Nô đứng chắn ngay trước mặt bà, ánh mắt lóe lên tia sáng đỏ.

"Viện trưởng Giai. Con là Vân Niệm Niệm, bị cha mẹ bỏ rơi trước cổng cô nhi viện, sống ở đó từ nhỏ cho đến lớn. Viện trưởng nhớ kỹ chưa?"

Bà cứng ngắc gật đầu, ba giây sau liền hồi phục như bình thường, về mặt bà viện trưởng nhìn Niệm Nô cũng khác hẳn, bà thân thiện nắm tay Niệm Nô và thiếu niên bên cạnh đi ra ga xe lửa, bởi vì Niệm Nô thôi miên và truyền thông tin qua ánh mắt, cho nên không ai phát hiện ra điều gì khác thường.

Bên ngoài ga xe lửa có khá nhiều phương tiện đưa rước, bởi vì kinh phí eo hẹp, bà viện trưởng chỉ có thể bắt xe trở hàng hóa, chỗ ngồi khá chật, Niệm Nô và thiếu niên bị đẩy vào sâu trong góc, một đồng hành lý che chắn lối đi kín mít, bà viện trưởng đứng ôm hành lý bên ngoài. Niệm Nô đánh giá thiếu niên trẻ 17 tuổi này, mặt mày rất điển trai, vì ánh mắt không thể nhìn thấy nên có hơi sâu, môi dày vừa phải, tính tình rất yên tĩnh. Do chưa bị Niệm Nô thôi miên nên thiếu niên rất bất ngờ khi đụng trúng vào một người xa lạ.

"Xin lỗi. Em không nhìn thấy." Giọng nói ôn hòa vang lên, cậu ta không ngại khi nói ra khiếm khuyết của bản thân.

"Không..." Niệm Nô đang trả lời thì đột nhiên chiếc xe xóc nảy lên, cậu thiếu niên bị mất thăng bằng ngã về phía cô, bởi vì chiều cao không chênh lệch bao nhiêu, đôi môi của cậu liền quệt qua gò má Niệm Nô, một bàn tay chống vào góc xe, một bàn tay động vào vai cô. Có bối rối muốn lùi lại, nhưng cú sóc này vừa rồi khiến hàng hóa càng trượt sâu hơn, chỗ cậu vừa đứng đã bị hàng hóa chiếm mất, bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể lên tiếng:

"Xin lỗi. Em không thể lùi lại được nữa."

Do khoảng cách quá gần, bờ môi cậu như có như không chạm vào má Niệm Nô, không khí bên trong đã nóng, hai bên gần sát nhau như vậy càng nóng hơn. Nghĩ ngợi một chút, Niệm Nô suy tính ra một kế hoạch bổ sung, bàn tay thon dài giống như vô tình chạm vào một vài điểm trên người cậu thiếu niên. Cộng thêm sự sóc nảy của chiếc xe, nơi nào đó của cậu thiếu niên đã cứng rắn cọ xát vào người Niệm Nô.

Bởi vì sinh ra đã bị mù, đối với một số chuyện, cậu thiếu niên vẫn còn rất ngây thơ, cậu không biết vì sao bản thân lại thấy khô nóng khó chịu như vậy, hơi thở cũng gấp gáp hơn bình thường, không phải là buổi sáng vừa mới ngủ dậy mà phía dưới đột nhiên lại căng cứng vô cùng. Mỗi việc lúc này đều khiến cậu thiếu niên bối rối đến mức chảy mồ hôi đầy trán. Bờ môi bất ngờ bị vật gì mềm mại đụng chạm, cậu giật mình muốn lùi bước nhưng sau lưng đã bị hàng hóa ngăn chặn, cần cổ bị hai cánh tay mát lạnh vòng qua, đôi môi mềm bị ép đến biến dạng.

Niệm Nô thấy biểu hiện ngờ nghệch của cậu thì vươn lưỡi liếm mát hai mảnh môi ấy, cả người khẽ cọ xát vào nơi cứng rắn của cậu.

Tạ Hữu mím môi đè nén cảm giác thoải mái, khuôn mặt điển trai bị bức đến đỏ bừng, hai tay ràng đẩy chị gái ở trước người ra. Niệm Nô chuyển người khiến cho bàn tay của cậu thiếu niên ôm trọn một bên núm ngực. Bàn tay chạm phải một khối mềm mại, Tạ Hữu có chút hiếu kỳ, bàn tay không tự chủ được bóp nhẹ vài cái, cảm giác giống như bánh gạo vậy, bởi vì điều kiện của cô nhi viện Ánh Sáng rất khó khăn, từ nhỏ đến lớn cậu rất hay phải chịu đói nhường phần ăn cho mấy em nhỏ hơn. Thế nên Tạ Hữu rất trân trọng thức ăn, nơi mềm mại này rất giống bánh gạo cậu yêu thích, Tạ Hữu không nhịn được nuốt nước miếng.

Không biết cái này là cái gì?

Ăn có ngon không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kế hoạch bổ sung thành công

Niệm Nô cầm lấy bàn tay đang nắm giữ một bên núm ngực của Tạ Hữu, kéo từ từ xuống, dừng lại ở mép áo.

"Chỉ cần đẩy lên, sẽ có thể ăn được."

Tạ Hữu lấp bắp nói:

"C...ái... cái..đó... ăn... được sao?"

Niệm Nô ghé sát bên tai cậu thủ thi:

"Ăn được hay không, em cứ thử xem sẽ biết."

Cả sáng nay chỉ mới ăn được miếng xôi lút dạ, bình thường Tạ Hữu cũng không cảm thấy quá đói, nhưng không biết tại sao, lúc này lại có cảm giác rất đói khát. Bởi vì đôi mắt không thể nhìn thấy, cho nên có rất nhiều chuyện cậu không suy nghĩ theo lẽ thường. Chị gái trước mặt cho cậu ăn, cậu liền đưa tay vén áo Niệm Nô lên, ngón tay lập tức truyền đến cảm xúc mềm mịn như vỏ bánh gạo.

"Em cúi đầu xuống ăn đi." Thè chiếc lưỡi nhỏ liếm nhẹ vành tai của cậu, Niệm Nô tiếp tục dẫn dắt ý thức của Tạ Hữu.

Vành tai như bị điện giật, Tạ Hữu hơi né tránh, tuy nhiên, cậu vẫn bị Niệm Nô mê hoặc, nghe theo lời chị gái cúi đầu xuống, sóng mũi cao thẳng lập tức cọ sát núi ngọc, người mù thường có xúc giác rất nhạy, cho nên cậu biết cái khối mềm mại này không phải là bánh, nó là một phần của cơ thể chị gái, nghĩ vậy, hai hàng lông mày rậm của Tạ Hữu liền nhíu lại. Không phải là bánh thì không thể ăn được rồi, chẳng lẽ chị gái thấy mình bị mù nên muốn trêu chọc mình.

Cho dù cố tỏ ra thành thực tới đâu, suy nghĩ của Tạ Hữu vẫn còn rất ngây thơ, cậu rất không thích bị lừa trong chuyện này.

"Cái này rõ ràng không thể ăn được."

Niệm Nô không trả lời cậu, chỉ dùng hành động biểu đạt. Một bên núi ngọc lập tức tràn vào bờ môi há ra của Tạ Hữu. Khoang miệng đột nhiên bị lấp đầy, cậu sững sờ không dám dùng sức ngậm lấy, chiếc lưỡi bị khối mềm mại đè lên có chút rục rịch, chuyển động xoay quanh núi ngọc. Biết là không ăn được, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy thích thích, có lẽ là do nó rất mềm mịn, đột nhiên đầu lưỡi động vào một cục nho nhỏ, đảo một vòng, Tạ Hữu vẫn không biết cái cục nho nhỏ này là cái gì, không chịu thua, cậu dùng sức hút nhẹ cục nho nhỏ đó.

Trong khoảng trống nhỏ hẹp, một thiếu niên đang cúi đầu mút một bên núi ngọc của một cô gái xinh đẹp, bên ngoài là dòng xe đông đúc, chỉ cách một tấm sắt mỏng mà thôi. Lúc bánh xe dừng lại, Tạ Hữu vẫn không nỡ nhả khối mềm mịn ra, cảm thấy rất muốn sờ sờ, ôm ôm, ngậm mãi trong miệng. Nhưng nghe tiếng viện trưởng gọi, cậu không thể không buông tha, trước khi rời đi, Tạ Hữu mím môi nói:

"Nếu lần sau gặp lại, chị có thể cho em ăn mềm mịn nữa không?"

Tuy vẻ mặt của Niệm Nô vẫn không chút thay đổi, giọng nói lại rất dịu dàng dễ nghe:

"Chị đi chung với em và viện trưởng mà, chỉ cần em hiểu chuyện, phối hợp với chị, đêm nào chị cũng có thể cho em ăn mềm mịn."

Đối với phúc lợi hàng đêm, Tạ Hữu cũng không quan tâm lắm đến những chuyện khác, sau khi trải qua lần thân mật này, cậu đã xem Niệm Nô là người quan trọng, không còn xa lạ bối rối và muốn giữ khoảng cách như lúc đầu, đối với người quan trọng, tâm lý bảo vệ của Tạ Hữu lập tức được mở ra.

"Em sẽ phối hợp với chị."

Niệm Nô hôn lên gò má cậu một cái xem như phần thưởng. Sau đó cả hai cùng nhau xê dịch hàng hóa, lách người xuống xe.

Trước mặt chính là tập đoàn Tri Âm cao to rộng lớn, trừ Niệm Nô và Tạ Hữu không nhìn thấy nên không tỏ vẻ gì, chỉ còn lại bà viện trưởng bị sự bề thế sang trọng này chấn kinh, tay chân bắt đầu trở nên luống cuống. May mắn là bảo vệ thấy gương mặt của Niệm Nô và Tạ Hữu rất đẹp nên mới không tỏ thái độ ghét bỏ, chỉ nghiêm mặt hỏi:

"Ba người vào đây có chuyện gì?"

Dù sao cũng sống hơn nửa đời người, kinh sợ thì kinh sợ, nhưng bà vẫn trả lời rất rõ ràng:

"Tôi là viện trưởng của cô nhi viện Ánh Sáng, năm ngoái được sự giúp đỡ của chủ tịch, cho nên năm nay chúng tôi tới đây để cảm ơn chủ tịch."

Nói xong, bà viện trưởng còn đưa tờ giấy chứng nhận lãnh tiền khuyến góp ra cho bảo vệ xem xét.

Bảo vệ nhìn thấy chứng nhận rõ ràng như vậy liền tin tưởng, nhưng vẫn bảo họ đứng bên ngoài chờ hần ta đi vào trong báo với thư ký của chủ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp đồng bác

"Thưa chủ tịch, có ba người bên cô nhi viện Ánh Sáng tới xin phép gặp ngài." Thư ký hạ mi mắt, nghiêm túc nói.

"Cho họ vào đi." Đồng Bác hơi dừng động tác lau chùi cây cổ cầm, chớp mắt như muốn nhớ ra cái tên này đã từng nghe qua chưa.

"Vâng. Xin phép chủ tịch." Cúi đầu chào, thư ký cầm tay vịn cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, sau đó đích thân xuống dưới sảnh tiếp tân đón tiếp. Tập đoàn Tri Âm rất chú trọng đến danh tiếng, cho nên nhân viên ở đây ai cũng tỏ vẻ thân thiện, không vì thân phận của ba người mà tỏ thái độ không tốt.

Thư ký nhìn lướt qua Niệm Nô và Tạ Hữu, sau đó mới gật đầu nói với bà viện trưởng:

"Chủ tịch mời mọi người lên phòng nói chuyện."

Bà viện trưởng thờ phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nở nụ cười:

"Cám ơn cô."

Thư ký cũng nở nụ cười khách sáo:

"Không có gì. Mời mọi người đi theo tôi."

Nói xong, thư ký thong thả bước đi về phía thang máy, bởi vì Tạ Hữu và Niệm Nô không nhìn thấy, bà viện trưởng liền nắm tay hai người dẫn dắt đi theo. Lúc đứng chờ thang máy mở cửa, thư ký mới hơi chớp mắt quan sát kỹ Niệm Nô và Tạ Hữu.

"Thật đáng tiếc, nếu không bị mù, với ngoại hình như hai người này chắc chắn sẽ có một tương lai tươi sáng hơn." Thư ký nghĩ thầm một câu, bấy giờ cửa thang máy cũng vừa lúc mở ra.

Biết hai người không nhìn thấy, thư ký cũng kiên nhẫn chờ bà viện trưởng dẫn họ vào rồi mới bấm nút.

Mà đứng bên cạnh, bà viện trưởng có chút lo sợ vì lần đầu tiên đi thang máy, bình thường, bà cũng chỉ thấy người ta đi thang máy trên tivi mà thôi, bất giác, bàn tay gầy guộc siết chặt cổ tay của Niệm Nô và Tạ Hữu. Cả hai cảm nhận sự bất an của bà viện trưởng, đồng thời đưa tay bóp bóp bả vai bà trấn an.

Bà viện trưởng được hai người an ủi, tâm trạng liền vững vàng hơn nhiều, bà thả lỏng một tay vuốt vuốt lên mu bàn tay của hai đứa trẻ.

Thư ký nhìn ba người hỗ động nhau như vậy, trái tim cũng mềm xuống, thật ra cô ta là người miền quê lên thành phố Hồ Nam học tập và làm việc, bởi vì ma sát với con người thành phố quá nhiều, cảm nhận được tình cảm chân thành rất khó có được, thấu hiểu nhiều, tự nhiên cô rất trân trọng tình cảm của người nhà dành cho mình, nhớ tới bà ngoại dưới quê mỗi khi mình trở về, bà đều vui vẻ xách giỏ đi chợ mua một đồng rau thịt rồi đích thân xuống bếp nấu một bữa đồ ăn bản thân yêu thích, lúc biết ngày mình trở về thành phố thì liền thức dậy sớm nấu một đồng đồ ăn múc vào hộp cho cô mang về bỏ vào tủ lạnh ăn từ từ.

"Ting!" Cửa thang máy mở ra, thư ký cũng gác lại hồi ức, vẻ mặt nghiêm túc đưa tay ra hiệu cho bà viện trưởng đi theo cô.

"Cốc cốc!"

Gõ cửa hai tiếng, thư ký đợi 30 giây rồi tự động mở cửa phòng ra.

"Chủ tịch đang chờ trong đó, mời."

Bà viện trưởng nghe nói ông chủ tịch đang chờ, trong lòng lập tức lại hồi hộp, dắt tay hai đứa trẻ đi vào. Đập vào tầm mắt bà là một căn phòng tràn ngập hơi thở sang trọng quý phái, trên giá gỗ bóng loáng đặt cây sáo ngọc và một cây cổ cầm, nhìn đáng vẻ chắc hẳn rất mắc tiền. Tiếp theo bà viện trưởng mới nhìn thấy Đồng Bác, nhìn thấy vị chủ tịch hay thấy trên tivi, bà luống cuống gật đầu:

"Chào chủ tịch. Tôi là Giai Quyền, viện trưởng cô nhi viện Ánh Sáng."

Niệm Nô và Tạ Hữu nghe viện trưởng lên tiếng liền phối hợp gật đầu.

Đồng Bác đeo mắt kính lão, cả người toát ra vẻ văn nhã, có thể thấy lúc trẻ ông là người rất ôn hòa điềm đạm. Cười nhẹ, ông đứng dậy vươn tay mời ba người ngồi xuống, ánh mắt lướt qua Niệm Nô và Tạ Hữu rồi mới nhìn bà viện trưởng:

"Mọi người đi đường xa chắc đã khát nước rồi. Tôi chỉ uống trà xanh, mọi người thông cảm."

"Không sao, không sao." Bà viện trưởng vội vàng xua tay. Ba người ngồi xuống, bà viện trưởng cầm tách trà xanh ngọc lên, cẩn thận nhấp một ngụm.

"Trà rất ngọt, uống vào rất nhuận họng."

Đồng Bác cười nhẹ, cầm hai tách trà đặt vào tay Niệm Nô và Tạ Hữu:

"Hai đứa cũng uống thử xem."

Ánh mắt xám của Niệm Nô khẽ chuyển theo hướng âm giọng của ông, bàn tay thon dài nắm tách trà nâng lên, dừng ở bờ môi gọi cảm, uống một ngụm, hệ thống sóng não bắt đầu phân tích thành phần và công dụng của nước trà.

"Đây là trà xanh được xao chế từ lá cây Trúc Diệp."

Nghe tiếng nói của Niệm Nô, ánh mắt của Đồng Bác khẽ rung động, dáng vẻ thoải mái cũng cứng lại trong thoáng chốc, lúc này, ông mới nhìn kỹ Niệm Nô.

"Giọng nói của cháu rất hay, có thích hát không?"

Bà viện trưởng giật mình, quay đầu nhìn Niệm Nô rồi nhìn ông chủ tịch, bờ môi giật giật không biết nói sao.

Tình trạng của cô nhi viện Ánh Sáng không tốt, đến bữa ăn hằng ngày còn phải tính toán rất kỹ, nếu không phải nhận được trợ cấp khuyến góp từ tập đoàn Tri Âm, không biết bà còn phải lo lắng đến mức nào, vậy nên nếu Niệm Niệm có thể được ông chủ tịch giúp đỡ, tương lai của con bé cũng có thể an ổn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cơ hội

"Thích hát sẽ kiếm ra tiền sao?"

Đồng Bác sững sốt trước câu hỏi của Niệm Nô, không ngờ xinh đẹp và lạnh lùng như cô gái trẻ này lại nghĩ đến chuyện tiền bạc trước tiên, nhưng nhớ ra hoàn cảnh của cô, ông không còn thấy ngạc nhiên nữa. Ngồi bên cạnh, trái tim bà viện trưởng lại cuống cuống chạy lên cổ họng, bà sợ Niệm Niệm nói chuyện tiền bạc sẽ khiến ông chủ tịch không vui, đang muốn lên tiếng xin lỗi lại nghe ông chủ tịch cười khê:

"Nếu cháu có bản lĩnh, cháu sẽ kiếm được rất nhiều tiền."

Niệm Nô cảm nhận tay bà viện trưởng căng thẳng nắm chặt tay mình, Niệm Nô nắm nhẹ một cái, tỏ ý bản thân biết chừng mực.

"Cháu sẽ hát."

Không ngờ cô gái trẻ trước mắt lại trả lời thú vị như vậy, Đồng Bác nhin không được cười thoải mái:

"Được. Sáng mai, bây giờ cháu cứ tới đây."

Bà viện trưởng không ngờ lại gặp được cơ hội ngoài ý muốn thế này, từng trải nhiều, nhưng kiến thức của bà cũng chỉ ở tầng lớp thấp, bà chỉ nghĩ nếu Niệm Niệm có cơ hội, chắc chắn sẽ có tương lai tốt, con bé Niệm Niệm này có giọng nói rất hay, còn chịu kiên trì và chịu nỗ lực, ca hát gì đó trong lời của ông chủ tịch, hẳn cũng không khó lắm. Nghĩ vậy, trên mặt bà viện trưởng hiện lên vẻ vui mừng, bà nắm tay Niệm Nô và Tạ Hữu đứng dậy, ánh mắt đầy sự chân thành biết ơn:

"Cám ơn ông chủ tịch rất nhiều. Tôi thay mặt tất cả mọi người trong cô nhi viện Ánh Sáng trân trọng cảm ơn ông chủ tịch một lần nữa."

Đồng Bác đứng dậy, nhìn thoáng qua Niệm Nô:

"Tôi luôn muốn cho người không có cơ hội căn bản có thể nắm bắt được cơ hội để vươn lên. Tạo ra càng nhiều thế hệ nhân tài biết vượt khó, giúp đỡ xã hội cũng như đất nước của mình phát triển là điều nên làm. Tôi muốn được sự cảm ơn chân thành nhất, đó là sự nỗ lực của các em. Năm sau, tôi sẽ dẫn vài người làm bên hội tạo việc làm cho người khiếm khuyết ghé thăm cô nhi viện Ánh Sáng, nếu các em thật sự có ước muốn vươn lên, chúng tôi chắc chắn sẽ tài trợ để các em có đủ điều kiện học tập cho đến khi ra trường."

Nghe xong những lời này, bà viện trưởng không kiềm được xúc động, nước mắt cay cay chảy dài trên má, Tạ Hữu là một thiếu niên luôn muốn góp một phần sức lực cho các em nhỏ hơn có cái ăn cái mặc, không ngờ ông chủ tịch có thể trợ giúp được tương lai của các em và ngay cả mình. Hình tượng ông chủ tịch trong lòng cậu trở nên vô cùng cao lớn, gương mặt điển trai vì kích động mà đỏ ửng, cậu cúi đầu thật sâu về phía Đồng Bác:

"Cháu sẽ là một trong những người được ông chủ tịch trợ giúp. Cháu nhất định không làm ông chủ tịch thất vọng."

Đồng Bác vô cùng hài lòng đưa tay vỗ vỗ vai cậu thiếu niên.

"Tốt. Tốt."

Về mặt lạnh nhạt của Niệm Nô cũng thay đổi, hướng mặt theo âm thanh, khoe môi nở nụ cười tươi rạng rỡ với ông:

"Niệm Niệm chân thành cảm ơn ông chủ tịch."

Đồng Bác cũng cười nói:

"Vậy ngày mai, cháu đừng làm ông chủ tịch này mất mặt nha."

Không ngờ ông chủ tịch lại biết nói đùa, cả ba đều thấy gần gũi hơn, bớt đi sự câu nệ rất nhiều. Kết thúc cuộc nói chuyện, cả ba tiếp tục được thư ký tiễn xuống lầu, đến lúc này, bà viện trưởng còn thấy như đang mơ, khi đi xe lên thành phố Hồ Nam này để cảm ơn, bà cũng chỉ ấp ủ hy vọng mong manh là ông chủ tịch sẽ nhớ tới cô nhi viện Ánh Sáng, năm sau có thể khuyên góp một chút, mấy đứa trẻ tội nghiệp sẽ có thêm chút gạo chút cháo, không ngờ... Xúc động đưa tay che miệng, nước mắt bà lại muốn chảy dài.

"Thật sự là cảm ơn ông trời, phật tổ, bồ tát phù hộ, cảm ơn các tấm lòng hảo tâm đã giúp đỡ cô nhi viện." Bà chấp tay nhìn lên trời lẩm bẩm.

Tạ Hữu nắm vai bà nói:

"Khi nào trở về, bà mà kể tin này cho mấy em, chúng nó nhất định rất vui mừng, con sẽ đốc thúc mọi người cố gắng nhiều hơn. Không được phụ lòng ông chủ tịch."

Bà viện trưởng liên tục gật đầu nói:

"Đúng, đúng, phải giải thích cho bọn trẻ hiểu cơ hội này quý giá đến chừng nào. Chúng nó hiểu, chúng nó mới biết trân trọng, phấn đấu học tập."

Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc cũng tới khu nhà trọ cho thuê rẻ tiền ở thành phố. Bởi vì thói quen tiết kiệm, bà chỉ thuê một phòng. Dẫn hai đứa vào làm quen với căn phòng, bà dặn dò:

"Hai đứa nhớ sờ soạn cẩn thận, bà đi mua chút đồ ăn nha."

Niệm Nô và Tạ Hữu đồng thanh đáp lời, bà viện trưởng cẩn thận trộm cắp nên khóa cửa phòng lại rồi mới đi. Bên ngoài trời nắng chang chang, nhưng nếu đóng cửa phòng lại thì bên trong phòng trọ sẽ rất tối, mà cũng không sao, tối hay sáng đối với bọn trẻ cũng vậy, cho nên bà cũng không băn khoăn lắm.

Vào phòng, Niệm Nô ngồi xuống sàn nhà, ánh mắt xám tro quan sát cả căn phòng tới tạt một lần, sau đó im lặng nhìn Tạ Hữu đang nghiêm túc sờ soạn khắp nơi để tránh khỏi va chạm. Tia sáng đỏ lướt qua, Niệm Nô vẫn ngồi yên khi thấy cậu đang sờ soạn gần tới chỗ mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Em bị mù mà

Bàn tay đầy vết chai đột nhiên sờ trúng một khối ấm áp, trên mặt Tạ Hữu liền hiện lên vẻ sùng sốt, nhưng rất nhanh, cậu đã đoán ra được cái này là mềm mịn. Nuốt nước bọt, Tạ Hữu cảm thấy con đói lại quay trở về:

"Chỉ nói cho em ăn mềm mịn."

Niệm Nô nhìn cậu thiếu niên miệng thì nói, mà tay thì đã bóp mạnh bóp nhẹ.

"Nhưng bây giờ đâu phải ban đêm."

Bóp bên ngoài bị cách lớp áo nên không có cảm giác bằng đưa tay vào trong bóp, nghĩ vậy, cậu lập tức đẩy áo sơ mi của Niệm Nô lên trên ngực, xúc giác bàn tay chạm vào làn da mềm mịn, bây giờ Tạ Hữu mới hải lòng, sau đó mới cất giọng buồn buồn:

"Em không thể nhìn thấy, đối với em, lúc nào cũng là ban đêm cả."

Nói xong, cậu liền ôm Niệm Nô ngã nằm xuống sàn, gò má hơi ngấm cọ cọ vào hai khối mềm mịn, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong tim, đưa tay nắm một bên đẩy tới bên miệng, Tạ Hữu vờn đầu lưỡi liếm liếm, giống như cún con chơi một món đồ chơi mình thích nhất. Ngón tay vô tình chạm vào cục nhỏ nhỏ, cậu dùng ngón cái và ngón trỏ bóp bóp, gầy gầy. Chơi đến khi nghe tiếng bước chân của bà viện trưởng, Tạ Hữu mới chịu dừng lại, cọ cọ má chào mềm mịn, Tạ Hữu rất có ý thức kéo áo sơ mi của Niệm Nô xuống, giấu kín mềm mịn không cho ai biết. Mềm mịn chỉ có thể được lấy ra khi chỉ có mình cậu với chị mà thôi.

"Cạch!"

Mở cửa ra, bà viện trưởng nhìn hai đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi chờ bà, trên mặt lập tức nở nụ cười yêu thương:

"Hai đứa chắc đói bụng lắm rồi phải không?! Đây, bà có mua com cà ri cho hai đứa, bà còn mua con cá lóc, trong giò hành lý có mấy ký gạo, tối bà nấu cháo, cả ba bà cháu ta cùng ăn."

Niệm Nô và Tạ Hữu đứng dậy đi theo hướng giọng nói của bà viện trưởng, người xách bịch com, người xách bịch cá cho bà.

"Bà đi đường cả ngày cũng mệt rồi, giờ ba bà cháu dọn com ra ăn, ăn uống no, bà nghỉ ngơi cho khỏe. Cháo cá Lóc, con và A Hữu có thể nấu được mà."

Niệm Nô dìu bà viện trưởng ngồi xuống, Tạ Hữu cũng nhanh nhẹn mở bịch lấy hai hộp com ra.

"Nhưng nơi này không phải là cô nhi viện, các con không thấy đường lại không quen thuộc cách xây dựng ở đây, không được, cứ để đó cho bà nấu đi." Bà viện trưởng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Niệm Nô, tỏ ý không tán thành.

Tạ Hữu biết tuổi tác và sức khỏe của bà không tốt, sao có thể để bà vất vả, việc này chỉ hơi khó khăn thôi, không phải quá khó là như đi chợ, vậy nên cậu liền bung hộp com tới cho bà:

"Bà ăn com đi."

Nhìn biểu hiện cứng đầu của hai đứa, bà viện trưởng vừa cảm động, lại vừa cảm thấy đau lòng. Thôi, chiều theo ý bọn nhỏ vậy. Cuối cùng bà cũng cầm hộp com, xúc bớt com nhẹ nhàng để vào hộp com chung của hai đứa.

Ăn xong, bà viện trưởng cũng chưa ngủ ngay, lật đặt đi qua phòng bà chủ cho thuê phòng xin phép cho Niệm Nô và Tạ Hữu mượn nhà bếp nấu nồi cháo, năn nỉ mãi, chủ nhà mới thờ dãi nói:

"Aiz, tôi thấy bà và hai đứa cháu tội nghiệp lắm mới cho mượn nhà bếp dùng đấy, giờ cái gì cũng tăng giá, cho thuê phòng cũng không kiếm được bao nhiêu, hoàn cảnh của tôi cũng khổ lắm. Bà nhớ dặn cháu của bà dùng cẩn thận."

"Cám ơn cô, ba bà cháu tôi sẽ nhớ ơn cô, cô đã xinh đẹp còn tốt bụng quá. Tôi sẽ dặn dò kỹ hai đứa nhỏ."

Thật ra chủ cho thuê là một phụ nữ trung niên, tuy đã có tuổi, nhưng ai chả thích được khen trẻ đẹp, nghe bà viện trưởng vuốt từ lưng xuống hông như vậy, bà chủ cho thuê liền nở nụ cười tươi rói, chép miệng nói:

"Ôn nghĩa gì đâu, tôi thấy ai khó khăn là chịu không được, hay mềm lòng giúp đỡ người khác lắm. Vậy thôi, tôi đi vào."

Xong xuôi, bà viện trưởng đi về phòng, lại lúi đống hành lý ra sắp xếp một lượt, sột soạt mãi đến ba giờ chiều mới chịu trải thảm ra nằm nghỉ.

Bên kia, Niệm Nô và Tạ Hữu đang chơi trò sò soạng lưng tung trong bếp, bàn tay Tạ Hữu giống như có mắt vậy, mò mẫm một hồi lại mò trúng hai nui ngọc. Nấu cháo là phụ, chơi với mềm mịn mới là chính.

Ban đêm đi ngủ, bởi vì sợ tạo ra tiếng động mát mẻ khiến bà viện trưởng phát hiện, Tạ Hữu chỉ đành dùng tay ôm nắm mềm mịn ngủ tới sáng.

Tác giả: Hên xui tôi nay có chương nha. Mình cũng thêm thịt bỏ ra mà chỉ có thể ăn bánh gạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bị từ chối

Ở thành phố, dù là nơi hẻm sâu cũng nhộn nhịp hơn dưới quê, gần 6 giờ đã nghe tiếng nói chuyện rôm rả, tiếng xe chạy ngoài, tiếng còi, người già ngủ nông giấc, bởi vậy bà viện trưởng đã thức dậy rất sớm, mới hơn năm giờ đã lật đặt đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, tiền bạc trong ví cũng không còn bao nhiêu, bà chỉ có thể mua ba cục xôi gấc, nghĩ bụng uống thêm nhiều nước nữa cũng coi như no bữa sáng.

"Niệm Niệm, ăn xong, bà đưa cháu đến công ty ông chủ tịch."

Ba người ngồi bệt dưới sàn, trời mới hừng sáng nên trong phòng rất tối, cho dù mở cửa cũng không sáng lên được bao nhiêu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến Niệm Nô và Tạ Hữu, chỉ có bà viện trưởng là mới cần ánh sáng để nhìn thấy đường đi mà thôi.

Nghe bà viện trưởng nói vậy, trong lòng Tạ Hữu rất không vui, nghĩ đến chị đi, mềm mịn cũng đi, trái tim liền thấy mát mẻ. Nếu bà dẫn theo cậu đi, lại phải tốn sức dẫn đường cho cậu, còn tốn tiền đi xe buýt. Nghĩ vậy, Tạ Hữu chỉ có thể trầm mặc gặm cục xôi, cảm giác không còn hương vị gì nữa.

Niệm Nô vừa đưa tay gãi gãi vào lòng bàn tay cậu, vừa đáp lại lời bà viện trưởng.

Tuổi già mắt kém, bà viện trưởng không hề hay biết hai người đang nắm tay nhau chơi trò mập mờ, ăn uống xong, bà dẫn Niệm Nô đi ra ngoài cửa, trước khi đi còn quan tâm dặn dò Tạ Hữu vài câu rồi mới khóa cửa.

Niệm Nô chớp mắt đi theo sau bà viện trưởng, ra đa trong mắt quét một vòng.

"Tít." Đã phát hiện người kia đang ở bên kia đường, bộ kịch bản Đồi mắt thiên thần của đạo diễn Văn cần một nữ chính bị mù, đạo diễn Văn này lại không thích tìm ảnh hậu hay diễn viên có kinh nghiệm diễn xuất, cứ một mực muốn tìm một người khiến ông ta ưng ý.

Tia sáng đỏ xẹt qua, bàn tay thon dài của Niệm Nô bắn ra hai sợi trong suốt, một cái đụng mạnh vào chuông báo động hoá loạn, một cái đụng mạnh vào cây hoa Bòn. Tiếng chuông báo động kêu lên ینگ ời khiến vô số người quay đầu nhìn về phía đó, đập vào mắt bọn họ là một thiên thần lạc phạm trần, vô số bông hoa Bòn trắng li ti bay bay làm nền cho vẻ đẹp lạnh lùng không nhiễm khói lửa nhân gian, nhất là ánh mắt xám tro ấy, bởi vì không nhìn thấy mà càng trở nên trong sáng, vẻ đẹp thiên thần ấy làm bao nhiêu trái tim phải thổn thức.

"Cô gái ấy là ai vậy? Đẹp quá." Một nữ sinh đang đeo cặp đi học che miệng thì thảo với đứa bạn đứng bên cạnh.

Sau đó là vô số tiếng xì xào bàn tán, lúc đầu ai cũng bận rộn với việc làm, mấy ai rảnh rỗi chú ý người khác, có người vô tình nhìn thấy Niệm Nô cũng chỉ âm thầm cảm thán trong lòng. Bởi vì sự cố này, mọi người đều dừng lại ngắm nhìn Niệm Nô, cảm thấy tinh thần mệt mỏi đều tan biến đi phần nào.

"Đúng là đồi mắt thiên thần mà mình đang tìm kiếm." Trên mặt đạo diễn Văn hiện lên vẻ kích động, ông dùng tốc độ nhanh nhất băng qua đường, hùng hực khí thế đưa tay lên mặt Niệm Nô nhưng không chạm vào, chỉ đưa bàn tay lác qua lác lại như chào hỏi vậy, thực chất là ông muốn xác định Niệm Nô có bị mù hay không.

"Haha, mù. Đúng là bị mù."

Bà viện trưởng thấy hành động của cái ông vô duyên này thì đã cảm thấy rất phản cảm, ai đời thừa nào, không quen không biết lại ào ào tới đây, còn moi móc khiếm khuyết của con bé ra cười cợt như điên. Quắc mắt, bà viện trưởng hừ lạnh nói:

"Tránh ra, chưa uống thuốc thì đừng có chạy loạn ra khỏi bệnh viện."

Nghe thấy lời bà viện trưởng nói, đạo diễn Văn mới phát hiện bà đang đứng bên cạnh nắm tay thiên thần, tức khắc, về mặt của đạo diễn Văn liền nghiêm túc trở lại:

"E hèm, xin lỗi, là do tôi quá vui mừng nên hành động có chút quá lỗ. Tôi xin tự giới thiệu với hai bà cháu, tôi tên là Văn Lâm, là đạo diễn phim, trong tay tôi đang có một bộ kịch bản rất tuyệt, chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp, chắc chắn sẽ thành công vang dội. Mà cháu gái của bà đây, chính là hình mẫu nữ chính thích hợp nhất kịch bản của tôi."

Bà viện trưởng thường xuyên nghe đài, nghe nhân viên trên đài cảnh báo có rất nhiều người giả danh cán bộ, doanh nhân, bác sĩ, đạo diễn thì càng nhiều, chuyên đi dụ dỗ những cô gái đẹp nhẹ dạ cả tin, lừa tiền không nói, còn lừa cả người. Trong ấn tượng của bà viện trưởng, đạo diễn là người khó tính, chuyên chỉ tay năm ngón, hò hét hô bắt với diễn viên, lại nhìn cái ông già vô duyên này, nhìn thế nào cũng thấy ghi rõ bốn chữ: Tôi là lừa đảo. Suy nghĩ như vậy, bà viện trưởng không chút khách khí nói:

"À, là đạo diễn à, muốn cháu tôi đóng nữ chính cho ông đúng không?"

Đạo diễn Văn lập tức vui mừng gật đầu nói:

"Đúng, đúng, nếu bà đồng ý, chúng ta liền đến chỗ của tôi ký hợp đồng."

Nghe thế, bà viện trưởng bĩu môi trong lòng, chắc chắn, lừa đảo càng ngày càng tinh vi, còn nói ký hợp đồng, thực chất là muốn lừa hai bà cháu tới sào huyết để tiện bề hành động đây mà.

"Ồ, ký hợp đồng, thế ông định trả cho cháu tôi bao nhiêu?"

"500 trăm triệu. Nếu như cháu bà diễn tốt nữa, tiền cát xê nhất định sẽ còn tăng thêm."

Đồi mắt bà viện trưởng tròn lên, số tiền này giống như ngọn núi vậy, nhiều như vậy? Nhưng rất nhanh, bà đã bình tĩnh từ trong sự choáng váng, cái này không còn nghi ngờ gì nữa. Chắc chắn cái ông già này là kẻ siêu lừa đảo.

"Thôi. Bớt nói nhảm đi. Tránh ra cho hai bà cháu tôi đi."

Đạo diễn Văn chớp mắt sửng sốt, không nghĩ bà viện trưởng lại thay đổi sắc mặt 180 độ vậy, đã lâu lắm rồi ông mới bị người khác từ chối kịch bản, từ khi ông thành công đoạt giải Quả Cầu Vàng của hiệp hội báo chí nước ngoài ở Hollywood, các diễn viên và vô số người muốn làm diễn viên đều tranh nhau có được một vai diễn trong kịch bản của ông, lần này đột ngột bị từ chối, đáy lòng đạo diễn Văn càng thêm sôi sục, càng muốn Niệm Nô đóng vai nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Đeo bám không tha

"Ây, hai bà cháu đang muốn đi đâu?" Vừa nói, đạo diễn Văn vừa bước lớn theo sát bên, sau đó không ngừng lên tiếng thuyết phục. Chỉ có điều, bà viện trưởng đã gắn cái móc lừa đảo trên mặt ông, dù đạo diễn Văn có nói hay cỡ nào cũng bị xem thường. Đường đường là đạo diễn chạm tay có thể bóng như đạo diễn Văn, thế mà lại như những tay đạo diễn mới vào nghề chạy theo lên xe buýt năn nỉ Niệm Nô đồng ý đóng phim của mình.

Có vài người trên xe cũng từng thấy qua mặt của đạo diễn Văn, nhưng người trên tivi lạnh lùng xa cách là thế, còn người trước mắt lại giống ông già mặt dày quấy rối hai bà cháu kia. Thật sự khiến người ta không thể xác định ông ta có phải là vị đạo diễn Văn Lân nổi tiếng trên tivi hay không.

Xe chạy hơn 20 phút, bà viện trưởng và Niệm Nô cũng nghe ông đạo diễn nói hơn 20 phút, bà không ngờ cái ông già lừa đảo này lại lý như vậy. Thấy sắp đến chỗ của ông chủ tịch, ruốc cuộc bà viện trưởng cũng nổi cáu:

"Ông có thôi đi không! Nếu ông còn không đi theo, tôi sẽ la lên đó. Ông nói ông là đạo diễn nổi tiếng đúng không, tôi cho ông lên báo vì cái tội quấy rối tôi đây."

Mí mắt đạo diễn Văn giật giật, nhìn bà viện trưởng như cây lao sậy, mặt thì chỉ chít nếp nhăn. Nói bà là mẹ ông còn có người tin ấy chứ. Quấy rối?

Rõ là chuyện cười.

Trong lúc đạo diễn Văn khựng lại vì câu nói sấm sét của mình, bà viện trưởng đã dẫn Niệm Nô đi tới cửa tập đoàn Tri Âm, vì đã được dặn dò trước, cho nên bảo vệ không hề ngăn cản hai người. Một lát sau, bảo vệ lại thấy đạo diễn Văn đi vào, ông ta là bạn thân của Đồng chủ tịch, bảo vệ càng đứng im cúi đầu chào đón ông.

Thư ký dẫn bà viện trưởng và Niệm Nô tới phòng thu âm của tập đoàn, nơi này có vài ca sĩ nam nữ nổi tiếng đang thu âm bài hát, Đồng Bác đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện với nhạc sĩ.

Thấy Niệm Nô, trên mặt của mọi người ở đây đều hiện lên vẻ hiếu kỳ. Đồng Bác đứng dậy đi tới, đang định lên tiếng đã bị giọng nói của Văn Lân chặn lại.

"Đồng Bác, ông ra tay nhanh thật. Ông hãy nhường tiểu thiên thần này cho tôi đi."

Câu này vừa rơi xuống, vẻ mặt của mọi người ở đây liền thay đổi xoành xoạch, tuy ở đây toàn là ca sĩ, nhưng ca sĩ đang nổi chuyển sang làm diễn viên cũng không ít, huống chi đạo diễn Văn còn là đạo diễn nổi tiếng không chỉ ở trong nước mà còn có danh tiếng ở nước ngoài. Ai không muốn được Văn Lân chú ý chứ, nếu có được cơ hội nhận được vai diễn trong bộ phim của ông, dù là nhân vật phụ, cũng đã xem như bước được một bước tiến vào con đường nổi tiếng rồi.

Người bất ngờ nhất ở đây ngoại trừ Đồng Bác thì chính là bà viện trưởng. Đôi mắt bà tròn trũng, nhìn ông chủ tịch nói cười với ông già bà cho là lừa đảo kia. Thật sự là đạo diễn sao? Không phải chứ! Đầu năm nay xu hướng thay đổi rồi à, đạo diễn lại đi tìm diễn viên, mà không phải diễn viên tìm đạo diễn nữa chẳng?!

Bàn tay gầy guộc nắm cổ tay Niệm Nô run run lên. Bà viện trưởng lo lắng rồi, lỡ như ông già đó nói gì không tốt với ông chủ tịch, có khi nào ông chủ tịch sẽ không trợ giúp cô nhi viện Ánh Sáng nữa không?

"Không sao đâu bà." Niệm Nô nhẹ nhàng nói. Âm thanh trong trẻo lành lạnh mang theo tia trấn an lòng người, bắt giác, khiến ánh mắt của bao nhiêu người dừng lại trên người Niệm Nô. Đặc biệt phức tạp nhất có lẽ là của Đồng Bác, đôi mắt đen giấu sau cặp kính chất chứa tia hoài niệm.

"Giờ ông nói đi, có nhường tiểu thiên thần lại cho tôi hay không?"

Đạo diễn Văn sắp điên cuồng vì Niệm Nô rồi, đã có vẻ ngoài thích hợp, giọng nói còn hay như vậy, đây quả thật là mẫu hình hoàn mỹ của nữ chính trong kịch bản đôi mắt thiên thần của ông.

Thấy tư thế này của ông bạn, Đồng Bác chỉ có thể lắc đầu nói:

"Tiểu Niệm bị mù, thật sự không thích hợp đóng phim của ông đâu. Với lại, chuyện này được hay không là do quyết định của tiểu Niệm. Ông hỏi tôi cũng vô dụng."

Chính vì bị mù mới hợp đóng phim của tôi ý. Đạo diễn Văn âm thầm nghĩ, lần này ông cũng nhớ chuyện bị mù này cũng không phải là điều vui vẻ gì mà nói ra. Bằng không cái bà già kia lại gán cho ông tội quấy rối thì chết toi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Bước ba thành công

Khi đạo diễn Văn đang trầm ngâm làm sao thuyết phục được hai bà cháu, Niệm Nô lại lên tiếng một lần nữa:

"Ông nói lương cát xê là 500 triệu nếu tôi đồng ý đóng vai nữ chính?"

Đồng Bác nghe xong, bên môi nhin không được nở nụ cười bất đắc dĩ, nếu giờ phút này có ai tình ý, nhất định sẽ phát hiện một tia cung chiều trong đôi mắt của ông. Trừ bỏ bà viện trưởng, sắc mặt mọi người lại một lần nữa thay đổi, tuy rằng tiền bạc rất quý trọng, nhưng có thể kiếm được dễ dàng, còn cơ hội được đóng phim của đạo diễn Văn, đâu phải dùng tiền là có được, cho dù có kim chủ chống lưng, cũng không chắc chắn sẽ khiến đạo diễn Văn dễ ý.

Cô gái kia là ai? Tại sao lại có thể làm cho đạo diễn Văn nhất định phải mời cô ta diễn vai nữ chính?

Ở giới giải trí, chỉ cần có tâm, đương nhiên biết được bộ kịch bản đặc biệt nổi tiếng của ông. "Đôi mắt thiên thần." Nghe nói ngay cả ảnh hậu Hạ Trâm cũng không thể nhận được vai nữ chính, chỉ đóng vai nữ số hai. Nói cô gái kia có lai lịch cũng không đúng, nếu có thì cần gì phải hỏi tiền cát xê?! Không ai nghĩ đến chuyện quy tắc ngầm cả, đạo diễn Văn luôn có quy tắc, quay phim là niềm đam mê cả đời của ông, không đời nào ông đồng ý nhận một diễn viên không có tài năng.

Quay trở lại, đạo diễn Văn chớp chớp mắt như lọt vào sương mù, nhưng rất nhanh ông đã gạt đầu:

"Đúng! Chỉ cần tiểu thiên thần đồng ý, tôi cũng có thể chuyển tiền trước."

Đồng Bác nhìn Niệm Nô, biết cô không nhìn thấy, nhưng ông vẫn theo thói quen cười nhẹ, giọng nói trầm ấm:

"Cháu xác định muốn đi đóng phim sao? Nếu chỉ vì tiền, tôi cũng có thể trả cho cháu không ít hơn."

Phải nói rằng hôm nay mọi người ở đây đều bị phá vỡ nhận thức liên tục. Ông chủ tịch có tiếng thích nâng đỡ người mới có tài, nhưng chỉ là cho cơ hội thể hiện mà thôi. Trắng trợn trợ giúp như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Đồng Bác. Ông muốn đổi đầu với tôi!" Đạo diễn Văn dựng râu, nghiêng răng nhìn ông bạn già. Bình thường hay nói chuyện nghĩa khí lắm, giờ thì nói ngược.

Trên mặt bà viện trưởng hiện lên vẻ khó xử, có vẻ như Niệm Niệm tính toán đi đóng phim, nhưng ông chủ tịch từng trợ giúp cô nhi viện Ánh Sáng, sau này còn có thể giúp mấy đứa trẻ tội nghiệp đi học, bà luôn tôn trọng ý kiến của bọn trẻ, cho nên mới lo lắng như vậy.

"Cháu chỉ đóng một bộ phim này thôi. Cháu đã đồng ý hát với ông chủ tịch."

Lắc đầu, Đồng Bác thật sự chịu thua.

Bốn người lại nói chuyện thêm một lúc, lát sau bà viện trưởng và Niệm Nô đi theo đạo diễn Văn tới chỗ của ông ký hợp đồng. Đã tìm được nữ chính lý tưởng, địa điểm quay phim cũng đã dựng sẵn sàng từ trước, đạo diễn liền tuyên bố một tháng sau sẽ tiến hành bấm máy.

Trong khoảng thời gian này, ông đã bố trí nơi ở cho ba người, còn tìm một trợ lý giỏi tạm thời cho Niệm Nô, biết tiểu thiên thần biết đọc chữ nổi, Văn Lan càng thêm hài lòng, như thể tiến độ sẽ càng nhanh hơn, vốn dĩ ông tính toán bảo trợ lý đọc kịch bản cho Niệm Nô học thuộc rồi diễn tập.

Tới ngày bấm máy, các diễn viên được chọn từ vai quần chúng đến nhân vật chính đều tề tụ đầy đủ. Vô số phóng viên báo giải trí đều đã sôi nổi đứng đợi từ sớm, phỏng vấn liên tục mấy diễn viên nổi tiếng vừa bước xuống xe.

Là diễn viên đóng vai nam chính, Đồng Khải Tuấn đương nhiên rất được phóng viên cực lực muốn chen vào phỏng vấn. Đồng Khải Tuấn mỉm cười trả lời vài câu chung chung, tuyệt không hé lộ bất cứ thông tin gì về bộ phim và cô gái bí ẩn đóng vai nữ chính. Đợi đến khi xe hơi chở đạo diễn Văn và Niệm Nô chạy tới, các phóng viên lại điên cuồng lao tới, ánh đèn flash "tách tách" liên tục. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào từng động tác mở cửa, gần như quên hít thở để nhìn rõ mặt người trong xe.

Hôm nay đạo diễn Văn đã nói trợ lý chuẩn bị trang phục rất đơn giản cho Niệm Nô mặc, chỉ một bộ váy trắng tinh khôi, mái tóc bạch kim xõa dài, ánh mắt xám tro trong veo, cả người toát ra vẻ lạnh lùng không chút nhân khí.

"Thiên thần giáng thế." Máy phóng viên đều ngẩn ngơ nhìn theo từng bước chân của Niệm Nô, quên mất mình đang muốn phỏng vấn.

Đạo diễn Văn rất hài lòng với hiệu quả lần đầu tiên ra mắt của tiểu thiên thần, quả nhiên phải bội phục ánh mắt của mình ghê.

Ở trên bục đỏ, ánh mắt Đồng Khải Tuấn không chớp một lần nhìn chăm chăm vào bóng dáng lạnh lùng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Kịch bản Đôi mắt thiên thần

Đến khi đạo diễn Văn và Niệm Nô đi gần tới, hần liền có thể nhìn rõ gương mặt ấy, trái tim không chịu được đập mạnh "thình thịch". Ở trong làng giải trí, dù bất cứ lý do gì, ai cũng giữ vững cho mình một chiếc mặt nạ, tuân theo quy tắc trong cái vòng luẩn quẩn này. Ngay cả hần cũng có một chiếc mặt nạ cho riêng mình, diễn nhiều, từng trải nhiều, Đồng Khải Tuấn càng không tin vào tình yêu của các nữ diễn viên hay người khác đối với mình, ngay cả fan hâm mộ cũng vậy. Chỉ cần có scandal không tốt, bọn họ có thể giữ vững lập trường của mình không? Có nguyện tin tưởng vào người yêu, thần tượng của họ hay không?

Thấy quá nhiều cảnh lên xuống trong làng giải trí, bởi vậy nội tâm của hần luôn muốn tìm kiếm một người con gái đặc biệt. Nhưng 1 năm, 2 năm, rồi 10 năm, hần không tìm thấy cô gái đặc biệt ấy, hần buông thả chính mình, ai hợp mắt hiểu chuyện đều có thể làm tình vài lần, mặc quần áo lên thì xem như không quen biết. Ánh mắt đen sâu thẳm khế lóe lên tia sáng.

"Cô gái. Em khiến cho tôi chờ quá lâu. Tôi phải xử lý em thế nào đây?"

Nở nụ cười mê người, Đồng Khải Tuấn chào hỏi đạo diễn Văn, sau đó mọi người bắt đầu tiến hành nghi thức bấm máy. Nghi thức kết thúc, mọi người lục tục ngồi xuống hàng ghế dành cho mình, đạo diễn Văn ngồi chính giữa, bên trái là các nữ diễn viên, trừ Niệm Nô đóng vai nữ chính ngồi sát ông, người ngồi sát Niệm Nô là ảnh hậu Hạ Trâm nhận vai nữ số hai, kế tiếp là diễn viên vừa nhận giải nữ diễn viên trẻ xuất sắc Nguyễn Thùy Chi nhận được vai nữ số ba,.... Ngồi bên tay phải của ông đương nhiên là Đồng Khải Tuấn và các nam diễn viên đóng vai phụ... Cảm thấy mọi người đã ổn định chỗ ngồi xong, lúc này đạo diễn Văn mới tiếp nhận câu hỏi phỏng vấn của các phóng viên.

"Xin hỏi đạo diễn Văn, ông có thể cho biết vì sao lại không chọn diễn viên xuất sắc đóng vai nữ chính?"

Đây chính là câu hỏi khiến mọi người quan tâm nhất hiện nay, ai mà không tò mò cho được, nhân vật bị mù cũng khá phổ biến trong mấy bộ phim kiếm hiệp, tình cảm,... Không tính Ảnh hậu Hạ Trâm cũng từng đóng vai nữ chính bị mù bẩm sinh trong phim Anh là người dẫn đường, cô còn nhận giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất cũng là nhờ vai diễn này.

Nguyễn Thùy Chi nhìn về mặt hưng phấn của diễn viên, bỗng nhiên quay qua thì thầm với Hạ Trâm:

"Các phóng viên cũng thật là, đạo diễn Văn chọn ai đều có lý do của ông. Giờ hỏi ra như vậy, chuyện này lại kéo theo chị xuống nước rồi."

Là ảnh hậu, phong độ của Hạ Trâm tất nhiên rất tốt, nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ nói:

"Chờ nghe đạo diễn trả lời mới biết được."

Nguyễn Thùy Chi chớp chớp đôi mắt to, cũng cười tươi gật đầu.

Phía bên kia, đạo diễn Văn mỉm cười, chấp hai bàn tay để lên bàn:

"Như mọi người đã biết, bộ kịch bản lần này của tôi có tên là Đôi mắt thiên thần. Thiên thần trong tưởng tượng của mọi người như thế nào? Thánh khiết, ngây thơ, trong sáng? Trong kịch bản của tôi, vì thương để không muốn thiên thần bị nhiễm bẩn nên đã phong ấn đôi mắt của họ, cho nên, đôi mắt thiên thần có thể chưa được tất cả, lại không thể nhìn thấy tất cả. Thiên thần mãi mãi lạnh lùng thánh khiết không hiểu nhân gian. Tôi không phủ nhận tài diễn xuất của tiểu Hạ, nhưng nhưng cho dù diễn tốt thế nào, vẫn là diễn mà thôi, thiên thần của tôi phải là một người bị mù từ khi chào đời và đó mới chính là đôi mắt thiên thần chân thật nhất."

Các phóng viên liên tục chụp hình Niệm Nô và đạo diễn Văn, qua câu trả lời của ông, những ai tinh ý đều có thể ngầm hiểu, đạo diễn Văn đang làm tăng độ nóng cho bộ phim và nữ chính bí ẩn đang ngồi bên cạnh, điều quan trọng nữa là ông muốn tuyên bố với nữ diễn ở đây, vai nữ chính này, mãi mãi không thể thuộc về các cô. Cho nên, cố gắng mà thể hiện tốt nhân vật của mình, đừng có làm mấy chuyện ảnh hưởng đến tiểu thiên thần và tiến độ quay phim của ông.

Không biết trong đầu các nữ diễn viên ở đây nghĩ ra sao, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười trả lời các câu hỏi của phóng viên.

Hôm sau, đoàn xe đã chạy tới địa điểm quay phim đã được chuẩn bị sẵn từ trước, phòng nghỉ cũng đã dọn sạch sẽ, trợ lý của Niệm Nô là người của đạo diễn Văn nên không ai có bất cứ thái độ không tốt với cô, khách sáo chào hỏi. Niệm Nô chỉ gật đầu đáp lại, tuy mọi người thấy cô lạnh lùng khó gần, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt xám trong suốt không chứa chút tạp chất lại thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn, bởi vì bản năng của con người luôn không thích người khác nhìn thấu lòng mình, vì vậy, khi đối diện với một người bị mù, trong lúc vô tình, phòng bị của họ sẽ yếu hơn rất nhiều.

Trong kịch bản, một thiên thần xinh đẹp không may lạc vào kết giới mà đi lạc xuống nhân gian, ở đây, người đầu tiên thiên thần Mây gặp gỡ chính là nam chính Trọng Nhân, choáng ngợp trước vẻ đẹp Mây, Trọng Nhân đã dẫn dụ cô về nhà mình, sau khi biết Mây không nhìn thấy, cũng không hiểu chuyện gì trên thế giới này, đáy lòng hần sinh ra một ý nghĩ đen tối, nhìn mà xem, cô nói mình là thiên thần trên trời, nếu mình cho cô biết thế giới này dơ bẩn như thế, liệu có thể kéo thiên thần thánh khiết vào vũng bùn tội lỗi như hần không? Bởi vì thời thơ ấu bị đánh đập và hành hạ, trái tim của Trọng Nhân đã bị biến đen từ lâu, hần ghét nhất chính là ánh sáng, hần muốn hủy diệt sự trong sáng trên người Mây. Thế là hần bắt đầu lừa gạt Mây, dụ dỗ cô yêu hần, làm

nô lệ tình dục của hắn, hắn như một con rắn độc, dùng hết lời lẽ bao vây cô vào trong thế giới đen tối của mình.

Đồng Khải Tuấn chống cằm nhìn bóng dáng lạnh lùng đang đưa từng ngón tay cảm nhận chữ nổi, sự tà ác trong lòng như bị nhân vật nam chính khơi dậy, chợt hắn nghĩ ra một chủ ý để tiếp cận Niệm Nô. Cái này cũng phải cảm ơn bộ phim Anh là người dẫn đường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Luyện tập kịch bản

Sau một ngày quay phim ngoài trời, ai nấy đều mệt mỏi thu dọn đạo cụ, các diễn viên tuy đứng diễn quen nhưng cũng không tránh khỏi uể oải, chào tạm biệt nhau xong liền về phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Bởi vì có nhân viên đưa cơm, mọi người chỉ cần đợi trong phòng của mình là được, ban đêm ở bên ngoài có rất nhiều muỗi và con trùng, ai hơi đâu không có chuyện gì lại đi ra làm thức ăn cho chúng chứ.

Là diễn viên chính, hôm nay Niệm Nô có rất nhiều cảnh quay, cảnh ngồi hát với Thượng Đế, cảnh đi lạc vào kết giới, cuối cùng là cảnh gặp được Đồng Khải Tuấn trong vai Trọng Nhân, người máy không biết mệt, nhưng mặt ngoài Niệm Nô vẫn khiến thể lực của mình như một cô gái trẻ bình thường.

Trợ lý canh đúng giờ Niệm Nô tắm rửa xong liền xách theo hộp cơm tối đưa đến cho cô.

"Chắc em đã mệt lắm rồi."

Niệm Nô lắc đầu, giọng nói trong trẻo vang lên:

"Em không thấy mệt. Chị chạy ngược chạy xuôi mới là người mệt nhất."

Trợ lý ngắm nhìn Niệm Nô, không hiểu sao lại cảm thấy thích vẻ lạnh lùng này của cô gái này, chắc là bởi vì đôi mắt xám ấy không có sự cao ngạo hay toan tính gì cả. Đơn giản đó chính là tính cách của Niệm Nô.

"Giờ cũng đã muộn rồi, em ăn cơm rồi ngủ sớm đi nhé."

Tiếp nhận hộp cơm, Niệm Nô gật đầu đáp lại, đóng cửa phòng, cô ngồi xuống mép giường, đặt hộp cơm lên mặt bàn gần sát bên.

Thời gian "tích tắc" trôi qua, theo tính toán của Niệm Nô, đúng 10 phút nữa, mục tiêu chắc chắn sẽ đi tới phòng của cô. Ánh sáng đỏ lóe lên, Niệm Nô nhắm mắt ngồi khoanh chân dùng tiêu hao năng lượng, cả người tức khắc giống như một bức tượng.

"Cốc cốc."

Khi nghe tiếng bước chân của hắn, Niệm Nô đã mở mắt, chậm rãi đi tới cửa.

"Chào tiểu thiên thần." Giọng nói ấm áp vang lên, Đồng Khải Tuấn nở nụ cười nhìn chằm chằm vào đôi mắt xám trong suốt ấy.

"Anh tới đây có chuyện gì sao?" Niệm Nô lạnh nhạt nói.

"Ngày mai có mấy cảnh quay, tôi có thể diễn tập diễn tập trước với em được không?"

Theo quan sát hôm nay của hắn, Niệm Nô là một cô gái rất chú tâm vào việc nghiên ngẫm kịch bản, vì thế mà Đồng Khải Tuấn không lo sẽ bị cô từ chối. Đúng như dự đoán, Niệm Nô đã gật đầu đồng ý.

Phòng sắp xếp để quay phim trong thời gian ngắn nên thiết kế và vật dụng đều giống nhau, chỉ có một cái giường, một cái bàn và hai ba cái ghế, có khác nhau thì cũng ở chỗ ai mang theo đồ dùng cá nhân hơn thôi.

Vì Niệm Nô mới tắm xong không lâu nên trong phòng đều tràn ngập mùi hương thơm của sữa gạo, Đồng Khải Tuấn hít thật hít sâu một hơi, nơi nào đó có ý đồ muốn rục rịch. Từ lâu rồi hắn không kiềm chế dục vọng của bản thân, có nhu cầu thì tìm người tình một đêm, lúc này, cậu em của hắn đã ngóc đầu ngủ dậy rồi.

"Anh muốn diễn tập cảnh nào?" Niệm Nô chậm chậm đi tới bàn, tay phải đưa ra sờ sờ cái ghế.

Đồng Khải Tuấn không trả lời Niệm Nô ngay mà kéo bàn tay thon dài ấy về phía mình, lập tức cảm giác được sự mềm mại ấn vào lồng ngực, hương thơm dịu nhẹ cũng quán quanh chớp mũi hắn. Cười trầm thấp một tiếng, Đồng Khải Tuấn dùng ngón tay quán một lọn tóc bạch kim của Niệm Nô đưa lên mũi ngửi, khẽ môi khẽ nói:

"Mây. Em biết yêu là gì không?"

Đây là lời thoại của Trọng Nhân ở khúc thứ sáu, ngày thứ hai khi thiên thần Mây ở nhà hắn, vì muốn kéo cô xuống vùng bùn đục vọng, hắn đã khơi gợi sự hiếu kỳ của Mây.

Thiên thần không biết yêu.

Cho nên Niệm Nô cũng phối hợp diễn lác đầu nói:

"Không."

Thấy Niệm Nô không đẩy mình ra mà diễn theo lời thoại, Đồng Khải Tuấn biết ý tưởng của hắn đã thành công. Cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhạt, hắn ôm chặt Niệm Nô ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tác giả an ủi mọi người một chút

Chiếc giường kéo kẹt một tiếng.

Đưa đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng nhỏ nhắn khuấy đảo, một nụ hôn nhẹ, dần dần chuyển thành môi lưỡi quấn quýt nhau. Đồng Khải Tuấn mút mạnh chiếc lưỡi, đầu lưỡi quấn quýt từng chiếc răng, nước miếng hai người tràn đầy trong khoang miệng rồi tràn ra khoe môi của Niệm Nô.

Một bàn tay đưa xuống, linh hoạt trượt trong chân váy ngủ, mu bàn tay cọ sát một đường từ đùi lên trên trên, mép váy cũng theo cánh tay của Đồng Khải Tuấn trượt lên, lộ ra chiếc áo ngực màu trắng, hòa với làn da mềm mại trắng nõn không kém.

Kinh nghiệm quá nhiều, chỉ với hai ngón tay, chiếc áo ngực đang siết chặt cặp núi ngọc to tròn liền bung ra, nửa vương nửa trượt trên đỉnh hồng, như ẩn như hiện sau những cái thờ dốc của Niệm Nô.

Ánh mắt hắn càng thêm tối tăm, hầu kết lên xuống liên tục, nhìn xuống phía dưới, nơi tam giác thần bí khiến cơn thịt cứng rắn càng to thêm một vòng, nhiệt độ trong phòng cũng ngấy một tầng cao.

Cảm giác toàn thân mát lạnh, Niệm Nô không quen rụt rụt người:

"Đạo diễn Văn nói vài cảnh còi đồ thì không cần nhân vật chính diễn."

Đồng Khải Tuấn đương nhiên biết được, hắn càng biết một người bị mù bẩm sinh sẽ không hiểu được chuyện làm tình thân mật, chả lẽ cha mẹ cô sẽ kể rồi trình diễn cho cô sờ soạng.

"Tuy đạo diễn Văn có nói vậy, nhưng bây giờ để hiểu rõ hơn kịch bản. Chúng ta diễn sâu sắc thêm một chút nữa thôi."

Nói xong, hắn lập tức cúi đầu tiếp tục hôn lên đôi môi hồng ngấn chặn lời nói của Niệm Nô, trong khi tay hắn cũng tích cực vuốt ve tấm lưng trần của cô.

Bị bàn tay xa lạ sờ soạng, cơ thể Niệm Nô run rẩy không ngừng, cảm giác tê dại nhột nhột này thật xa lạ. Đồng Khải Tuấn cảm giác được đỉnh hồng cứng cứng quệt lên xuống trên người mình, thật là chọc người khác phải hung hăng dùng cơn thịt đâm mạnh vào mả. Vòng cánh tay xiết chặt cơ thể bé nhỏ vào lồng ngực cứng rắn, ép buộc núi ngọc không thể nhúc nhích. Bàn tay còn lại thì lần xuống phía dưới, trượt vào quần lót nhỏ vuốt ve bờ mông mềm mại, rồi vòng ra phía trước xoa bóp rừng rậm mê hoặc.

Môi hắn bắt đầu phủ xuống cổ, xương quai xanh tinh xảo, vòng tay thả lỏng, bờ môi ngay tức há ra nuốt chửng một bên núi ngọc. Tay còn lại không quên xoa nắn gãi gãi nụ hoa. Hải lòng nhìn gương mặt lạnh lùng dưới thân đỏ ửng, bờ môi ít nói phải rên lên, miệng há ra thở gấp, hai cánh tay yếu ớt đẩy hắn ra.

"Không... D...ừng lại đi... Khó... chịu quá..."

"Khó chịu sao? Lát sau sẽ thoải mái ngay thôi."

Đồng Khải Tuấn tiếp tục trêu chọc núi ngọc, chiếc lưỡi trơn tru linh hoạt như xà của hắn rà soát đảo vòng đỉnh hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Biến cố đột ngột xảy ra

Không ngờ khi bàn tay Đồng Khải Tuấn đang định luồn xuống nơi thần bí, cả cơ thể dưới thân đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hầu như không còn một chút hơi ấm của con người. Hắn hoảng hốt ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắn vẫn là gương mặt lạnh nhạt ấy, nhưng đôi mắt xám tro trong suốt đã trở thành huyết đồng. Giống như yêu tinh vậy.

Dục vọng trong người thoáng chốc rơi xuống đáy cốc, Đồng Khải Tuấn bật người lùi lại về sau, đôi môi mấp máy:

"Cô là..."

Trong cơ thể Dục Niệm Nô vẫn luôn chứa một cột tín hiệu liên kết với phòng thí nghiệm, bây giờ đột ngột bị cắt đứt, nguồn năng lượng trong cơ thể tức khắc bị mất khống chế, không ngừng bạo động. Niệm Nô một mím môi, lập tức tách ra một tế bào nhỏ tan chảy vào điện thoại gắn sát bên gối. Cùng lúc đó, cơ thể của cô cũng lập tức nổ tung.

Cả căn phòng bốc cháy dữ dội, Đồng Khải Tuấn bị năng lượng của Niệm Nô hất văng vào tường, đau đớn đến hôn mê bất tỉnh.

"Mau mau dập lửa!"

"Cháy nhà rồi!"

"Tiểu thiên thần đang ở trong đó, mau chạy vào trong cứu người ra."

Đạo diễn Văn và nhân viên của đoàn đều cuống cuồng chạy tới dập lửa. Có người đàn ông xối ướt người chạy vào đám lửa tông văng cửa phòng. Một lát sau, đội xe cứu hỏa cũng chạy tới, chuyên nghiệp khống chế không cho lửa lây sang các phòng khác. Mà người đàn ông kia cũng đã cứu được Đồng Khải Tuấn chạy ra.

Về mặt của đạo diễn Văn hết sức khó coi nhìn Đồng Khải Tuấn đang hôn mê rồi nhìn căn phòng đã cháy rụi của Niệm Nô. Đờ trán, ông ngồi sụp xuống.

"Xong rồi..."

"Xẹt ~~~"

Ở một thế giới khác, trong không trung đột nhiên rơi xuống một giọt chất lỏng màu xám.

Chất lỏng đó giống như có sức sống, trượt từ ngoài đường vào trong một hẻm nhỏ tối tăm ẩm mốc.

Đại não Niệm Nô không ngừng phát ra tiếng cảnh báo năng lượng sắp cạn kiệt cần phải bổ sung năng lượng gấp.

Bây giờ Niệm Nô không biết mình đang ở đâu, nơi này không có chút tín hiệu nào của phòng thí nghiệm, không thể trở về khoang dinh dưỡng được.

Vậy chỉ có cách làm tình với đàn ông, thật chất cơ thể của Niệm Nô là một con búp bê tình dục, ăn được tinh dịch sẽ tự động chuyển hóa thành năng lượng cho cơ thể.

Trượt sâu vào bên trong hẻm, Niệm Nô nghe thấy tiếng bước chân loạng choạng phía trước. Một người đàn ông trung niên cao to bặm trợn đang dựa lưng vào tường nốc cạn chai rượu.

"Choang!" Chai rượu khô ráo bị quăng mạnh vào góc tường đối diện.

"Bà mẹ nó! Thăng chó giám sát công trường. Mày dám khai trừ ông. Đợi đó! Ông đây đi mua một can xăng đốt nhà mày! Thăng chó!"

Ánh mắt hơi lơ đãng của gã hiện lên tia hung ác, bàn tay thô to chai sạn cào cào mái tóc ngứa ngáy, đi vài bước, đột nhiên gã nhìn thấy một người đang nằm dưới đất, do trong hẻm nhỏ quá u tối, gã không thể nhìn rõ là nam hay nữ, neho mắt đi tới, ánh vào trong tầm nhìn của gã là một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp nhỏ nhắn đang nhắm mắt.

Đưa tay lay lay, gã ồm ồm nói:

"Này này."

Nhìn khắp toàn thân cô gái, cặp vú căng tròn, vòng eo thon nhỏ và đôi chân dài trắng nõn. Gã đàn ông liếm môi, đưa mắt nhìn xung quanh thấy không có ai thì tức tốc bế Niệm Nô lên, bước chân nhanh chóng đi về nhà trọ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Có H

Vừa vào nhà, gã lập tức đặt cô gái xuống giường gỗ cứng rắn, đầu lưỡi trơn ướt lập tức liếm láp hôn hít đôi môi nhỏ xinh.

Ngô Tráng cảm thấy cô gái trước mắt thật xinh đẹp, cái miệng nhỏ xinh thật ngọt, bàn tay thô to mạnh bạo xoa bóp một bầu vú căng tròn, biến hóa thành những hình dạng khác nhau.

"Ừm..." Niệm Nô nhũ mày mê man mở mắt, ngẩn ngơ mấy giây, cô lập tức tỏ ra vẻ sợ hãi đẩy đẩy gã ra.

"Ừ... ừm..."

Thấy cô tỉnh lại, Ngô Tráng càng thêm hưng hăng hút mạnh cái miệng nhỏ, bàn tay lần mò xuống tà váy đẩy quần lót nhỏ sang một bên chọc một ngón tay vào hoa huyết ẩm ướt.

Niệm Nô đau đón cắn cắn lưỡi gã, mùi máu tươi lập tức tràn ngập trong khoang miệng.

"A!"

"Bóp!"

"Tiện nhân! Lão tử dịu dàng thì không thích. Thích lão tử đâm chết nguoi đúng không?!"

Ngô Tráng ăn đau, vẻ mặt bặm trợn càng thêm hưng ác xé rách váy dài và quần lót mỏng manh trên người cô. Đôi mắt to chứa đầy dục vọng tham lam nhìn Niệm Nô hoảng sợ co rụt người khoanh tay che ngực.

Cười khẩy, gã đưa tay cỡi áo thun lấm lem bùn đất vứt sang một bên, cơ thể cường tráng nóng hằm hấp lập tức áp lên cơ thể trắng nõn mềm mại.

"Ha ha, tiện nhân! Xem lão tử đâm chết nguoi đây!"

Nói xong, gã há mồm to ngâm lấy một bên bầu ngực hưng hăng cắn mút, bàn tay kia không ngừng nhào nắn bầu thịt còn lại.

"Mẹ nó! Ngực bự như vậy chắc chắn là bị bao nhiêu người xoa bóp rồi hả?"

"Ừm! Đau quá..." Niệm Nô cắn chặt môi đến bật máu, bàn tay cào cào lên tấm lưng cứng rắn của Ngô Tráng.

"Mới cắn cô một chút mà đã kêu rên dâm dăng như vậy. Muốn dẫn dụ thêm vài người đến mới thỏa mãn cô đúng không?!" Kéo côn thịt thô to thâm đen ra, Ngô Tráng động thân thật mạnh tách hoa huyết chặt hẹp chen chúc chui vào, cảm giác ẩm áp co bóp khít khao khiến gã sung sướng thờ phào một hơi.

"Không ngờ lão tử lại có may mắn chơi được hoa huyết chặt hẹp như vậy!"

"A a ——" Bị côn thịt cứng rắn đâm vào, hoa huyết giống như bị tách ra làm đôi, đau đón khiến gương mặt của Niệm Nô trắng bệch.

"Kêu to lên. Lão tử rất thích nghe." Ngô Tráng thấy cô cắn chặt môi lắc đầu lập tức nắm chặt eo thẳng lưng đâm đến tận gốc, chỉ có hai túi thịt bị kẹt lại.

Niệm Nô nức nở liều mạng lắc đầu. Nhưng tiếng rên tí vẫn theo động tác đâm chọc của gã mà thoát ra.

Ngô Tráng cảm hai chân nhỏ nhắn của Niệm Nô vất lên vai, khiến côn thịt tiến càng sâu hơn, chơi hoa huyết càng triệt để.

"Tiểu tiện nhân, xem hoa huyết của cô đi, càng đâm càng ướt, càng cọ càng mềm, hút chặt côn thịt của lão tử giống như muốn thế còn muốn trang trình nữa."

Toàn thân Niệm Nô đã phiếm hồng, hai mắt phủ đầy hơi nước:

"Đừng... Đừng nói nữa uhm... Không muốn... Ừm..."

"Được được được! Lão tử không nói nữa! Không muốn đúng không?"

Ngô Tráng động càng thêm kịch liệt, càng đâm càng mạnh hơn, móc hết dâm thủy trong hoa huyết chảy ra, va chạm kịch liệt làm cho hai cánh mông bị đập đến đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: H tiếp theo

Khoái trá khi nhìn những dòng nước mắt lã chã tuôn dài từ hai con mắt nhắm nghiền của Niệm Nô, gã nháp thô bạo như vậy đã hơn năm phút rồi, cảm giác đau rất dần dần qua đi, cô bắt đầu cảm giác được côn thịt của gã thụt ra vô trong hoa huyết của mình ra sao, cảm giác năng lượng từ từ dâng lên, thoáng qua nhưng càng lúc càng rõ ràng, hoa huyết đã bắt đầu có những phản ứng với côn thịt xa lạ kia, nó bắt đầu co bóp, siết chặt từng hồi, đòi hỏi và khao khát được lấp đầy, cơ thể Niệm Nô như căng lên, vô thức ưỡn bộ ngực, quần quai, rên rì...

"Tiện nhân! Bị lão tử đâm sướng quá phải không? Xem kia. Còn ưỡn ngực mời mọc lão tử bú mút nữa sao! Dâm phụ! Lão tử đâm chết người!"

Ngô Tráng động thân cố tình làm đầu khắc của gã trật qua trật lại trong cổ tử cung, hoa huyết chịu không nổi run rẩy co rút phun ra một đồng dâm thủy. Ngon lửa nóng bỏng lập tức bùng lên thiêu đốt mọi lý trí còn sót lại của Niệm Nô, cô co rúm toàn thân, bản năng cơ bản của búp bê tình dục bùng bùng lộ rõ, ánh mắt trở nên mị hoặc quyến rũ, hai má đỏ bừng, bầu vú săn lại, núm vú cương cứng nhô cao, cặp đùi trắng dài vắt trên vai gã co rút lên một cách vô thức, dâm thủy tiết ra đầm dề.

Tốc độ đâm chọc của gã mỗi lúc mỗi nhanh, Ngô Tráng làm tình quá mạnh bạo, từng cú va chạm, từng cú thừa sấp của gã đẩy cô trượt dài trên sàn nhà, đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn hồi nãy đẩy gã ra giờ lại bầu cứng lấy vai gã, Niệm Nô đưa đẩy đôi mông liên tục hứng trọn từng cú đâm mạnh, côn thịt khổng lồ của Ngô Tráng đâm bành bạch lên mu thịt cao mụm múp của cô không một chút thương tiếc, gã nghiền chặt rằng đến mức kêu ken két vì quá sung sướng.

"M** nó! Sướng cực!"

Chỉ muốn ngậm côn thịt vào trong lỗ huyết của tiểu tiện nhân này cả đời. Thúc từng phát từng phát thật mạnh, côn thịt cứng rắn của gã thám hiểm tận nơi sâu nhất, tử cung của cô bị nó ép chặt tối đa, hoa huyết bị dẫn ra hết mức, cả phần dưới bị nong chặt cứng đến độ cái bụng phẳng thon nhỏ của Niệm Nô như cộm hẳn lên, côn thịt cứng rắn gân guốc to như trái bắp luộc dài hai tấc đã ngập trọn hoàn toàn trong hoa huyết, chui rúc đâm mạnh vào mọi góc ngách thâm sâu nhất.

Niệm Nô lắc đầu rướn căng người, cảm giác sướng khoái mãnh liệt chưa từng biết ào đến như sóng thần, cô như con thuyền không lái mặc cho bão tố dập vùi...

Ngô Tráng vẫn điên cuồng phi nước đại đâm chọc một cách không thương tiếc. "Lép bép...nhóp nhép...nhóp nhép...bình bịch...bình bịch..." Niệm Nô cảm thấy toàn thân nhẹ bồng như không còn nằm trên mặt đất, lâng lâng như đang bay trên bầu trời, cô thấy sao xẹt tứ tung...rồi không hết biết gì nữa...

"Dâm phụ! Bắn nước nhiều như vậy! Sướng chết rồi đúng không?!"

Không cần duy trì làm gì nữa, Ngô Tráng đâm mạnh mẽ thêm mấy chục cái rồi gằm lên một tiếng như con thú săn mồi đã thịt được con mồi, gã rùng mình phụt từng luồng tinh dịch mạnh vô thật sâu trong hoa huyết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 39: Kết thúc H

Bắn hết đạn, côn thịt cứng rắn nắn trong hoa huyết cũng thu nhỏ lại, nước dịch trắng đục vẫn luôn bị ngăn chặn tức thì tràn ra ngoài cửa động sưng đỏ, chảy xuống khe hở giữa hai cánh mông, hình ảnh dâm đang không chịu nổi.

"Đ*** m***! Có hàng ngon như vậy mà chơi âm thầm nhì." Trì Viên liếm môi, bàn tay to đẩy tung cửa ra, thân hình to béo đi rầm rầm vào nhà. Gã cùng Ngô Tráng từ trong núi ra thành phố làm công đã hơn chục năm nhưng vẫn không có tiền dư để cưới vợ, mỗi khi thèm khát đều đến chỗ đứng của mấy con đ*** cò kè mặc cả để làm tình một đêm, giờ khơi khơi thấy thân hình tuyệt vời của Niệm Nô, côn thịt heo của gã đã cứng rắn chọc thành cái lều giữa đống quần.

Ngô Tráng biết mình cần có chút thời gian để hồi phục tinh lực nên cũng thoải mái rút côn thịt ra, đứng dậy đi kiểm hộp thuốc, vừa hút vừa nhìn con heo to xác kia vuốt ve mon tron cả cơ thể của tiểu dâm đang.

Trì Viên há mồm to ngậm lấy cái miệng nhỏ xinh của cô. Ôi ngọt quá, không giống mấy con đường*** kia. Hai bàn tay to trượt xuống tích cực nhào nặn cặp vú căng tròn cao nhất, côn thịt heo cọ xát cửa động đang mấp máy.

"Ợp ợp~~"

"Ừm~" Bị côn thịt heo to béo đột ngột đâm vào, Niệm Nô lập tức rên rỉ ra tiếng.

"Đ*** m***! Bị chơi một vòng rồi mà vẫn còn bót như vậy, đúng là tiểu yêu tinh. Lão tử chịu không nổi!" Văng tục xong, Trì Viên lập tức đưa tay lật người Niệm Nô, để cô nằm nghiêng, nắm giữ một cẳng chân thon dài banh rộng ra hết mức, bản thân lập tức như máy đóng cọc đâm "phập phập" vào hoa huyết, nước dịch theo từng cú va chạm mà trượt ra rồi lại chạy vô.

Ánh mắt tham lam nhìn bầu vú theo nhịp lắc lư rung động lên xuống, Trì Viên buông một tay ra bế thốc Niệm Nô lên, cúi đầu vừa mút chùn chụt vừa gỡ "bành bạch".

Ngồi một bên nhìn Trì Viên, côn thịt của gã bắt đầu giật giật cứng rắn trở lại, Ngô Tráng quăng điều thuốc lá ra ngoài cửa sổ, cười hề tiện đi tới.

Hiểu ý gã, Trì Viên lập tức chen thêm một ngón tay vừa to vừa chai vào hoa huyết mềm yếu.

"Không!" Về mặt mê man của Niệm Nô lập tức trắng bệch, ngón tay của gã vẫn giống như khúc gỗ sần sùi chen chúc không kiêng nể, một ngón, hai ngón rồi ba ngón, hoa huyết nhỏ hẹp bị nong đến mức muốn rách ra.

Ba ngón tay của gã vừa rút ra, côn thịt cứng rắn khác lập tức thúc mạnh đâm vào, hai côn thịt trừa sáp khắp chốn, hương thụ khoái cảm nóng bỏng ướt át của hoa huyết mang lại.

Hai gã chơi các kiểu tới nửa đêm mới nằm ngả ngửa trên sàn thờ dóc, nhắm mắt một hồi liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Trên bầu trời đêm, ánh sáng của mặt trăng dần dần tỏa thay đổi thành màu đỏ, có người phát hiện điều kỳ lạ này liền hoảng hốt kêu lên, chỉ trong một thời gian ngắn, trên mạng internet lập tức có vô số đề tài thảo luận về hiện tượng mặt trăng máu này. Ở đâu đó trên thế giới, có vô số người đang bình thường đột ngột té xỉu, động vật nuôi trong nhà không biết vì nguyên nhân gì sủa kêu inh ỏi.

Không một ai có thể thấy mặt trăng máu đang truyền xuống trái đất một loại ánh sáng chết chóc.

Tận thế mở màn,

Cường giả vi tôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mạt thế

Khi Niệm Nô mở mắt ra thì ngoài trời đã sáng, trong căn phòng trọ nhỏ hẹp vang lên tiếng gặm nhấm "nhóp nhép", đánh giá cơ thể của người đàn ông hôm qua đã bị một "người" mập mập khác ăn thịt, đôi mắt cô hiện lên tia sáng đỏ.

Theo phân tích, cơ thể của gã đã bị nhiễm chất độc phóng xạ nào đó, biến chuyển thành zombie ăn thịt người. Chóp mắt, đôi mắt của Niệm Nô trở về màu đen, nơi này không có thiết bị điện tử, cô cần biết bản thân đang ở nơi nào.

Trên đường phố liên tục truyền ra tiếng hét thống khổ, kinh hãi, hoang mang, không có sự chuẩn bị nào đã phải đối diện với mạt thế ăn thịt người, con người luôn sống trong hoàn cảnh yên bình đều không thể chấp nhận nỗi sự thật. Ai cũng hy vọng chính phủ và quân đội sẽ xử lý được những "người ăn thịt người" này.

Ở trong trường đại học K, một cô gái ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong phòng học, bên tai lắng nghe tiếng cầu cứu của bọn họ, Kiều Anh từ từ hồi thần, ánh mắt đen lạnh lẽo nhìn một người bạn đã bị zombie ăn thịt.

Không ngờ cô ta lại có thể sống lại.

Trần tình bước đi, Kiều Anh linh hoạt né tránh zombie đi tới phòng hiệu trưởng, nơi đây luôn gọn gàng nghiêm túc giờ lại như bị cơn đồ ghê qua đập phá tanh bành tất cả đồ đạc. Nhìn thấy miếng ngọc Bạch Tượng vẫn còn treo cao trên tường, gương mặt lạnh lùng của cô ta liền hiện lên vẻ mừng rỡ.

Đây là miếng ngọc Bạch Tượng có chứa không gian, đời trước miếng ngọc này bị một nam sinh vô tình phát hiện được, cũng nhờ có không gian chứa đựng này, nam sinh đó đã sống sót đến lúc cô ta chết, còn được căn cứ tích cực bảo vệ, bọn họ không biết nam sinh đó có được không gian nhờ có miếng ngọc này bởi hắn ta giấu rất kỹ. Kiều Anh biết được chuyện này cũng là vì cô ta né tránh zombie nên chui rúc vào hộp gỗ trong kho, khi đó hắn ta cùng cả đội ngũ đi thu thập vật tư, sau đó hắn ta bị một người đàn ông trong đội ngũ khác uy hiếp đã khai ra bản thân không có dị năng gì cả, không gian hắn có được là nhờ miếng ngọc Bạch Tượng này.

Và giờ đây, miếng ngọc Bạch Tượng này sẽ thuộc về cô ta.

Đập chân lên bàn, Kiều Anh vươn tay tháo miếng ngọc xuống, tuy cô ta chưa biết cách kích hoạt không gian, nhưng đồ vật thu vào tay trước rồi nghiên cứu sau mới là chân lý sống.

Đã lấy được miếng ngọc không gian, Kiều Anh liền tiếp tục hướng tới phòng chứa kiếm của câu lạc bộ kiếm đạo. Không ngờ đi tới phòng học lại gặp mặt một đám nữ sinh ở cùng dãy phòng ký túc xá, trong những người này, cô ta chỉ để ý hai người sau này sẽ có được dị năng, một là Lưu Hồng Quế dị năng giả tốc độ và Phương Thúy Hoa dị năng giả hệ thủy.

Suy nghĩ thoáng qua trong giây lát, khí thế lạnh lùng của Kiều Anh giảm bớt vài phần:

"Các cậu mau đi theo tớ."

Mấy nữ sinh như rắn mất đầu lập tức hốt hoảng nghe theo lời cô ta, vừa đi vừa khóc:

"Tại sao lại như vậy?"

"Rõ ràng đều là bạn học với nhau vậy mà..."

Ninh Kiều hạ mi mắt, giọng nói bình tĩnh đến lạ thường:

"Bọn họ là zombie, không còn là bạn học của chúng ta. Nếu các cậu muốn sống sót, chỉ có cách đánh nát đầu của zombie như trong tiểu thuyết đã viết."

Sắc mặt của các nữ sinh lập tức càng thêm trắng bệch.

"Không còn cách nào khác sao?"

"Tớ sợ lắm..."

Cười lạnh, Kiều Anh không nói nhiều nữa, đi tới bồn hoa cầm một cục đá to rồi bước về cửa phòng câu lạc bộ kiếm đạo, dùng kỹ xảo đập rớt ổ khóa.

"Rầm!"

Đẩy cửa phòng ra, Kiều Anh chậm rãi quan sát từng thanh kiếm đặt trên giá.

Gia Thi Giao nhìn một loạt hành động của Kiều Anh thì nhin không được tò mò hỏi:

"Cậu dẫn chúng tớ tới đây để làm gì vậy?"

Cầm một thanh kiếm lên thử thử độ thuận tay, cô ta khẽ cười:

"Các cậu cũng lấy một cây tự vệ đi."

Phương Thúy Hoa nhận ra Kiều Anh hôm nay rất khác lạ. Có điều cô cũng cảm thấy nếu mọi người đi theo Kiều Anh sẽ có cơ hội sống sót nhiều hơn. Nghĩ vậy, Phương Thúy Hoa là người thứ nhất nghe theo lời Kiều Anh, đi tới kệ đặt kiếm cầm lấy một thanh kiếm, có một người dẫn đầu, mấy nữ sinh còn lại đều lục tục đi lấy kiếm cầm lỏng lẻo trên tay, giống như đang cầm một vật trang sức vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gặp mặt

Kiều Anh biết hai hôm nữa sẽ có ba xe quân đội do người kia chỉ huy đi ngang qua thành phố này, chỉ cần cô ta kích hoạt được vòng tay rồi thu thập được nhiều vật tư và không chế được đám nữ sinh này nghe theo lời mình, chắc chắn sẽ khiến người kia nhìn hơn một ánh mắt, đồng ý để cô ta gia nhập vào đội ngũ.

Ánh mắt Kiều Anh hiện lên tia kiên quyết, bước chân rời khỏi trường học càng thêm nhanh nhẹn, mấy nữ sinh đi sau có chút theo không kịp, xem nữa bị vài con zombie bắt được.

"Các cậu có kiếm trong tay thì đừng tỏ ra yếu đuối cần người khác phải bảo vệ như vậy. Tớ đã phụ trách mở đường rồi, những con bên cạnh, các cậu tự xử."

Nói xong, Kiều Anh cũng mặc kệ đám nữ sinh liên tục kêu la, vung tay chém nát sọ một con zombie, có lẽ là do được trùng sinh, cho nên cơ thể của cô

ta đặc biệt mạnh mẽ, một đường chém giết biết bao nhiêu con zombie mà chỉ thấy hơi mỏi tay. Không như mấy nữ sinh kia, chém không đứt còn làm mất kiếm, tuy vậy, mấy nữ sinh kia vẫn an toàn rời khỏi trường học.

"Giờ những ai muốn về nhà thì về, nhưng tớ nhắc nhở, những người thân thiện giờ của các cậu nếu biểu hiện bình thường đương nhiên không sao, còn giống như mọi người đã thấy phải lập tức xử lý. Còn những ai muốn đi theo mình, phải phục tùng lời nói của mình, không được ý kiến." Kiều Anh nghiêm túc nhìn mấy nữ sinh. Người nhà của cô ta tuy không bị biến thành zombie, nhưng cũng không kém gì đám zombie máu lạnh ăn thịt người kia.

Tại sao trên đời lại có sự khác biệt giữa tình thân và máu mủ như vậy?

Người nhà họ Kiều đều chỉ biết che chở cho con nhỏ đáng thương đó, vậy kiếp này hãy cứ tự dâng hiến mạng sống của bọn họ ra mà bảo vệ. Kể từ lúc cô ta chết vì bọn họ thì tất cả những ân tình cuu mạng đều đã trả hết. Sau này có gặp nhau thì lại xem tâm trạng của cô ta thế nào. Kiều Anh cô đã chết một lần, còn sợ hãi gì nữa chứ, đời này cô ta sẽ bất chấp tất cả để đi lên đỉnh cao, chỉ có cường giả mới không bị mấy kẻ hút máu ấy không chế sai khiến.

Trong lòng ai cũng có những suy tính riêng, tất cả nữ sinh rất muốn nhờ Kiều Anh đưa bọn họ về nhà, nhưng mỗi khi nhìn thấy tia sáng lạnh lẽo trong cô ta, ai nấy đều há miệng rồi lại không nói nên lời. Cuối cùng đám nữ sinh chia ra thành ba nhóm cùng đường với nhau đi về nhà, chỉ còn lại ba người do đi học xa nhà nên không thể mới chọn lựa ở lại, lần lượt là Giang Triệu Vy, Mạnh Thanh Tuyền và Phương Thúy Hoa.

Đối với việc hơn mười nữ sinh rời đi Kiều Anh cũng không có ý kiến gì, cô ta chỉ chú trọng chất lượng hơn là số lượng, ở mặt thể nếu dẫn theo một đám người vô tích sự thì không khác gì nuôi đũa bằng máu của mình. Còn lại ba người ngược lại rất hợp ý cô ta.

"Các cậu đã không tìm cách về nhà mà chọn lựa đi theo mình?"

Ba người gật đầu, chỉ cần có đầu óc, ai không biết trước tiên phải giữ được mạng sống, chỉ có như vậy mới có hy vọng trở về quê tìm người thân, nhưng nghĩ thì dễ hơn làm, cả một chặng đường từ trong trường ra đến đây đã thấy kinh hồn khiếp vía, nếu không có Kiều Anh mở đường, chưa chắc bọn họ có thể đứng ở đây. Bởi vậy, xuất phát từ nguyên nhân gì, cả ba đều đồng ý nghe theo lời của cô ta.

"Bây giờ tất cả mọi người đều trốn trong nhà tránh khỏi zombie, chờ quân đội hay chính phủ xử lý. Nhưng trước khi trốn vào một chỗ an toàn, chúng ta cần phải thu thập thức ăn và nước uống. Gần đây có một tiệm bán hàng 24 giờ, chúng ta tới đó xem xét tình hình rồi tính tiếp."

Nghe phân tích rõ ràng của Kiều Anh, ba nữ sinh đương nhiên không có ý kiến, cẩn thận đi theo cô ta tới tiệm bán hàng 24 giờ.

Rất may mắn cho bọn họ là sáng nay chủ tiệm không mở cửa, thấy ổ khóa cửa bên ngoài, ba nữ sinh đều ăn ý đưa mắt nhìn Kiều Anh. Cách phá ổ khóa lưu loát sáng nay của cô ta đã khiến mấy nữ sinh có ấn tượng sâu sắc. Giờ cũng không phải là thời kỳ an ninh trật tự phòng chống tội phạm nữa, Phương Thúy Hoa tất nhiên không lo lắng cầm cục đá to đưa cho Kiều Anh.

Nhìn biểu hiện của Phương Thúy Hoa, trong lòng Kiều Anh lại một lần nữa đánh giá cao độ thích ứng của nữ sinh này, đời trước cô ta chỉ biết Phương Thúy Hoa là thành viên rất có trọng lượng trong đội của người kia. Xem ra cô ta đã thu phục được một trợ thủ đắc lực.

"Rầm! Rầm!" Ổ khóa chắc chắn chịu hai cú đập của Kiều Anh liền rớt ra làm hai mảnh. Thấy ổ khóa đã được mở, Giang Triệu Vy, Mạnh Thanh Tuyền và Phương Thúy Hoa liền đi lên hỗ trợ cô ta mở cửa.

"Đi vào." Kiều Anh dẫn đầu đi vào, cả ba người cũng nhanh chóng đi theo.

"Thúy Hoa, cậu đứng ở ngoài trông cửa đi."

"Hai cậu mau chóng vứt hết sách vở trong túi ra, nhét đầy tất cả đồ ăn và nước lọc để được lâu ngày vào."

Gật gật đầu, Phương Thúy Hoa vứt hết sách vở bút mực ra hết, đưa túi cho Kiều Anh rồi chạy lại khép hờ cửa lại canh chừng, hai nữ sinh kia đều là dân quê nên cũng rất tháo vát lanh lẹ, lúc đầu vì quá sợ hãi nên mới bó tay bó chân, giờ có Kiều Anh dẫn đầu nên tâm trạng lập tức bình tĩnh hơn, làm việc cũng hợp ý.

Phương Thúy Hoa đang cẩn thận quan sát mấy con zombie đang lác lác bên ngoài thì phát hiện một cô gái đang chậm rãi đi ngang qua. Trực giác nhạy bén chợt xẹt qua, cô ta cảm nhận được sự khác thường của cô gái đang đi bên ngoài, nhưng lại không biết khác biệt chỗ nào, đắn đo mãi, Phương Thúy Hoa cũng cẩn mồi mở cửa chạy ra.

"Bạn ơi, ở bên ngoài nguy hiểm lắm." Vừa nói, Phương Thúy Hoa vừa quan sát cô gái trước mặt. Mái tóc bạch kim dài ngang vai, khuôn mặt tinh xảo như búp bê và đặc biệt nhất chính là đôi mắt xám không chút cảm xúc sợ hãi nào. Một lần nữa dựa vào giác quan của bản thân, Phương Thúy Hoa cảm thấy cô gái này còn lạnh tĩnh hơn Kiều Anh.

Một cô gái nếu không có gì đảm bảo, chắc chắn sẽ không có biểu hiện bình thường như vậy.

Đang khi Phương Thúy Hoa muốn mời cô gái trước mặt đồng ý đi theo thì Kiều Anh đã dẫn hai nữ sinh đi ra.

"Cậu không nghe lời mình nói tự ý chạy ra ngoài như vậy, lỡ như có zombie đi vào mà bọn mình không biết thì phải làm sao?"

Lạnh lùng nói, tuy biểu hiện của Phương Thúy Hoa rất tốt, nhưng nếu không nghe lời của cô ta thì cũng vô dụng. Lúc này, Kiều Anh mới nhìn sang cô gái lạ trước mặt.

Không biết vì sao, cô ta lại cảm thấy không thoải mái khi thấy vẻ mặt bình thản của cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lính đào ngũ

"Kiều Anh, coi như mình sai vì đã bỏ trách nhiệm chạy ra ngoài. Có điều bạn gái này rất đáng thương, cậu có thể cho bạn gái này đi theo chúng ta được không?" Phương Thúy Hoa cảm thấy hành động của mình không có gì sai, cô tin chắc cô gái trước mắt rất có thực lực. Chỉ có điều đã đi theo Kiều Anh, nên cúi đầu thì phải cúi đầu.

Kiều Anh nghe thấy hai chữ "đáng thương" thì cô càng cảm thấy Niệm Nô vô cùng giống con tiện nhân kia, tia lạnh lẽo càng dày thêm một phần.

"Được thôi, cho cô bạn này gia nhập không phải không được, nhưng cô bạn này có đồng ý nghe theo lời tớ nói hay không?"

"Cô không đủ tư cách." Ngoài chủ nhân tôn kính ra, không ai có thể ra lệnh cho cô. Niệm Nô phân tích rõ ràng trong mắt của Kiều Anh không có tỷ thiện cảm nào với mình, thậm chí còn cực kỳ chán ghét.

Bàn tay siết chặt cán kiếm, Kiều Anh cười lạnh nói:

"Đã nghe thấy chưa? Cô ta đã không muốn vậy chúng ta đi."

Phương Thúy Hoa nhìn Kiều Anh dẫn theo hai nữ sinh nhanh chóng đi trước, trong lòng vẫn còn mấy phần không buông, gấp gáp hỏi Niệm Nô:

"Cậu không chịu đi theo bọn mình là vì cậu đã có người nhà đến rước sao?"

"Không có." Niệm Nô ngắn gọn đáp lại.

"Thế cậu biết võ công hay có tuyệt chiêu gì lợi hại?" Trái tim của Phương Thúy Hoa trùng xuống, cố gắng vớt vát hơi dòn.

"Không biết. Tôi chỉ biết quyền rũ đàn ông và chơi game thôi." Nếu không có chỉ thị của chủ nhân, đa phần Niệm Nô đều rất thành thật, biết gì nói vậy.

Phương Thúy Hoa triệt để tuyệt vọng, vẻ mặt phức tạp nhìn sự bình tĩnh của Niệm Nô mà chửi thầm trong lòng, chẳng lẽ lại gặp phải một con nhỏ thần kinh mà lại tưởng là bảo vật. Cẩn môi, cô ta lập tức xoay người chạy thật nhanh đuổi theo Kiều Anh.

Con người thật kỳ lạ.

Niệm Nô tiếp tục đi tới quán Nét theo bản đồ chỉ dẫn, bởi vì có hơn một nửa số người trên thế giới bị nhiễm phải bệnh độc kỳ lạ này trở thành zombie, cho nên mạng lưới liên kết không người quản lý và bảo vệ đã bị hư hỏng rất nặng. Niệm Nô chỉ thăm dò ra đây là thế giới trong một cuốn tiểu thuyết trong điện thoại của mình. Giờ đây chỉ có cách xâm nhập thêm sâu vào cuốn tiểu thuyết này để thoát khỏi đây.

Cho nên bước đầu tiên của Niệm Nô là ra tiệm Internet ngồi chơi, do mạng bị cắt đứt, cô đành chơi game PK offline.

Bên ngoài có một chiếc xe jeep của quân đội chạy ngang qua, một thanh niên đang ngồi quan sát tình hình chung quanh lập tức dụi dụi mắt, không thể tin được những gì mình thấy.

"Mẹ kiếp! Mau dừng xe!" Chung Diệc gào lên, lập tức bị quán tính xe thẳng gấp hất văng xuống xe. May mắn là thân thủ của hắn không tồi, lập tức lộn vòng trên mặt đất.

"Không thấy zombie đầy đường sao mà hét to như vậy?!" Trên xe có ba thanh niên mặc áo lính nhập ngũ nhăn mày nhìn thẳng bạn đầu sỏ.

Bọn họ là lính nhập ngũ đã gần hai năm, chỉ cần thêm một năm nữa sẽ được giấy xuất ngũ, hôm qua cả bốn người bọn họ được giao nhiệm vụ nên được phép ra ngoài làm việc, không ngờ sáng nay lại gặp phải tình trạng người ăn thịt người, gọi điện về cho đơn vị cũng không có ai bắt máy. Cho nên cả bốn người quyết định đào ngũ chạy về nhà xem người thân. Dương Phong đang chạy ngon trơn thì bị tiếng hét của Chung Diệc làm giật mình nên theo theo phản xạ đạp chân ga thẳng gấp, đầu xém nữa là u một cục rồi.

"Bộ tao muốn à, bọn mày xem kia." Chung Diệc hất cằm về phía quán Internet.

Cả đám lập tức đưa mắt nhìn theo, sau đó lại nhìn nhau.

"Cái đêch! Ta phắc! Có phải cô gái đó cũng là zombie không? Chung quanh có nhiều zombie đang đi qua đi lại trong quán Internet mà lại không có con nào cắn cô ta.

Quá ảo rồi.

Điền Quân tỉnh mắt hơn, còn nhìn ra Niệm Nô đang chơi trò gì.

"Tao nghĩ không phải zombie đâu. Có con zombie nào chơi game PK không hả?"

Câu này vừa rơi xuống, bốn người liền trầm mặt.

Trên đường chạy tới đây bọn họ cũng vì bảo vệ mạng sống mà tự tay giết chết không biết bao nhiêu zombie, già trẻ lớn bé gì cũng đủ cả, đặc điểm của zombie bọn họ gặp được đều cứng đờ, hành động chậm chạp.

"ĐM! Có khi nào là zombie Chúa không?" Chung Diệc lại một lần nữa phá vỡ bầu không khí nghiêm túc. Lập tức ăn một chùy vào đầu.

"Zombie Chúa cái đầu mày. M***! Có zombie nào xinh đẹp giống như thiên thần thế không? Mày kiếm một con ra cho tao xem?" Dương Phong hung hăng phun tào IQ của thằng bạn.

"Tránh ra, mấy thằng đại gái. Xem lão tử." Hùng Cửu đẩy cửa xe bước xuống, tư thế đĩnh đạc đi vào quán Internet, bàn tay cầm gậy vung lên phang nát sọ mấy con zombie cản đường. Một đường máu tanh đi tới chỗ Niệm Nô. Thấy cô không để ý đến hắn dù chỉ một chút thì trong lòng có chút không vui, cúi đầu đưa tay nâng cằm nhỏ để cô ngược lên nhìn mình.

"Em là yêu tinh hả?"

"Cái đêch!" Chung Diệc, Dương Phong và Điền Quân trượt chân.

"M***! Thể hiện ghê thật. Bảo bọn này đại gái, mày chắc là không mà."

Ba tên vô cùng ăn ý giờ ngón tay giữa tặng cho Hùng Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Gia nhập vào đội của bọn anh đi

"Yêu tinh?" Bởi vì cơ thể bị nổ tung, nhiều dữ liệu thông tin trong não đều mất hết, về mặt Niệm Nô không chút thay đổi lên tiếng.

"Không phải sao, giống như nhân vật đây này." Ở trong đơn vị ăn chay gần ba năm, Hùng Cửu nhìn heo mẹ cũng thấy đẹp như Tây Thi luôn rồi, cho nên hắn bất chấp tình hình nguy hiểm muốn đến gần người đẹp.

Niệm Nô nhìn áp phích in hình nhân vật Cửu Vi Hồ Đắc Kỳ mỹ hoặc trong game Đại Chiến Ân Thương, sau khi quét xong, cô tan chảy thành chất lỏng màu xám rồi ngưng tụ thành y chang Cửu Vi Hồ Đắc Kỳ.

"Như thế này đúng không?"

Hùng Cửu trợn trừng mắt nhìn Cửu Vi Hồ tuyệt trần mê mị trước mặt, có điều sợ hãi rất nhanh bị đôi mắt câu hồn của Niệm Nô câu đi mất, tầm nhìn của hắn từ từ chuyển xuống đôi môi đỏ mọng gợi cảm, sâu hơn chút nữa là hơn nửa bầu ngực căng tròn được bao bọc bởi hai mảnh lông xù trắng, bụng thon nhỏ với lỗ rún xinh xinh, xuống thêm chút nữa... Hùng Cửu bịt mũi, ánh mắt cố gắng lướt nhìn chỗ khác nhưng không biết tại sao cứ không thể khống chế phiêu đến nơi nào đó.

"Hồ Ly muội muội à, em ở đây một mình mà không sợ sao?" Lúng túng mãi mới nói được một câu, nhưng hỏi xong hắn lại muốn tát miệng mình một cái. Cô ấy là Hồ Ly, làm sao phải sợ chứ.

"Tìm không được đường về nhà." Nhắc đến tình hình của chủ nhân, Niệm Nô mới nhú đôi mày, gương mặt xinh đẹp mỹ hoặc càng thêm chọc người thương tiếc, không muốn nỡ nhân phải phiền lòng dù chỉ một chút.

Hùng Cửu lập tức nổi lên tính cách đàn ông, vỗ ngực nói:

"Hồ Ly muội muội gia nhập vào đội của bọn anh đi, bọn anh nhất định sẽ giúp em tìm được đường về nhà."

Niệm Nô lắc lư chín cái đuôi tỏ vẻ suy nghĩ, cô biết bốn người này làm sao có thể giúp được bản thân nhưng ngồi ở đây chơi game cũng chán, biết đâu đi theo họ mình sẽ tìm được mất tích rồi khỏi thế giới này.

"Được rồi. Vay đi thôi."

"Khoan đã, em mau biến trở về hình thiên thần như lúc nãy đi."

Tuy rằng hấn cực kỳ thích dáng vẻ nóng bỏng của Niệm Nô lúc này, nhưng chín cái đuôi Hồ Ly này quả thật rất thu hút ánh nhìn. Cho dù tình trạng bây giờ không ổn, nhưng khi chính phủ và quân đội xử lý xong tình trạng này, chắc chắn Hồ Ly mười mười sẽ bị bắt mất.

Niệm Nô lập tức trở về hình dáng búp bê ban đầu rồi đi theo Hùng Cửu ra ngoài. Chung Diệc, Dương Phong và Điền Quân đều chứng kiến màn biến hóa vừa nãy của Niệm Nô.

Cả ba đồng thời nuốt nước bọt nhìn nhau.

Quả thật không phải là người!

Nhưng ai biểu Niệm Nô đẹp quá làm chi, làm bốn thanh niên đói khát đều nhìn không được YY trong đầu bộ dạng sexy của Cửu Vi Hồ. Người xưa không phải đã truyền đạt cho hậu thế một câu thâm thúy sao: Chết dưới hoa Mẫu Đơn, làm ma cũng phong lưu.

Nếu đổi lại là một cô gái xấu xí thì e rằng bốn anh lính này đã "dao sắc chặt đay rồi" rồi.

Người đẹp lúc nào cũng được ưu tiên, dù trong hoàn cảnh khó khăn, bốn anh lính lập tức xích người nhường chỗ tốt nhất cho Niệm Nô, chiếc xe Jeep lại tiếp tục lăn bánh. Đích đến của bọn họ là thành phố Đại Tùng, nhà của Chung Diệc, Dương Phong và Điền Quân đều ở đó. Có mỹ nữ ngồi cạnh, mấy gã thanh niên thô tục đều tỏ ra lịch sự ân cần hết mức.

"Hồ Ly mười mười tên gì vậy? Anh tên Hùng Cửu. Đẹp trai và mạnh mẽ nhất trong đám."

Chung Diệc lập tức cười khẩy:

"Hồ Ly mười mười đừng để ý tên đó. Chỉ giỏi nói phét thôi. Em cứ ngồi xích lại gần anh. Anh Chung Diệc sẽ bảo vệ cho em bằng cả thân thể anh."

Điền Quân làm sao can tâm, lập tức xắn tay áo, tỏ vẻ về gọi cảm nam tính nhất mà hấn cất công luyện tập gần một tháng trước gương ra:

"Hồ Ly mười mười, anh vừa thấy em đã nhất kiến chung tình, em thấy không? Trái tim anh đang đập mãnh liệt vì em."

Chỉ có Dương Phong vì phải chuyên tâm lái xe mà không thể tạo dáng tán tỉnh Niệm Nô được, hấn thật sự rất muốn nói chuyện với Hồ Ly mười mười nha. Nhìn ánh mắt muốn bắn ra tia sáng xanh của mấy tên lang sói qua kính chiếu hậu, Dương Phong hậm hực đạp chân ga lao vun vút.

P/s: Truyện chỉ để giải tỏa, không cần quá căng thẳng. Mọi người vui vẻ chờ ăn thịt là được rồi. Yêu mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điền Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ăn

Một ngày chạy trốn zombie, cho dù thể lực có tốt cũng cảm thấy uể oải, bốn người dựa vào kinh nghiệm ngày đi đêm ngủ nên rất nhanh chóng tìm được một ngôi nhà xa khu dân cư nhất nghỉ ngơi.

Vác ba lô trên lưng, Chung Diệc cười lấy lòng với Niệm Nô:

"Niệm Nô, em muốn ăn gì không? Trong ba lô của anh có rất nhiều thức ăn ngon lắm."

Niệm Nô đưa mắt nhìn vào nơi giữa hai chân hấn ta, tuy ngày hôm qua đã được bổ sung không ít năng lượng, nhưng năng lượng chuyển hóa bằng tinh dịch cũng phân ra ba loại.

Cực phẩm là loại tinh dịch đầu tiên nguyên chất nhất, hầu như không thể gặp.

Ưu tú là loại tinh dịch của người đàn ông có thể lực tốt.

Cuối cùng là loại bình thường, cũng chính là tinh dịch của hai người đàn ông hôm qua làm tình với cô.

Về mặt Niệm Nô không chút thay đổi lên tiếng:

"Tôi muốn ăn tinh dịch. Anh cho tôi đi."

"Loảng xoảng! Leng keng! Bịch" Vô số tạp âm liên tục vang lên.

Điền Quân đang chỉnh sửa bóng đèn không biết cái bóng trong tay đã rớt xuống sàn nhà vỡ tan tành. Hùng Cửu đang cầm cái nồi chuẩn bị nấu com cũng không biết nồi đã lăn lông lốc trên mặt đất. Dương Phong đang bước chân xuống xe thì bị hụt chân té sấp mặt. Cuối cùng chỉ có thanh niên cứng Chung Diệc là vẫn chưa bị làm sao, nhưng nếu để ý kỹ sẽ nghe tiếng tim đập "thình thịch" mạnh mẽ gấp ba lần bình thường của hắn.

Má ơi, lần đầu tiên trong đời có một người cô gái xinh đẹp như thiên thần muốn làm tình với con. Đây là mơ chẳng?

Nuốt một ngụm nước miếng, Chung Diệc lắp bắp nói:

"Em, em muốn... muốn... thật hả?"

Hai chữ "làm tình" rúc mãi trong họng không chịu nhảy ra, hắn chỉ có thể nói ít mà ý nhiều.

"Không thể sao?" Niệm Nô biết tình dịch rất quý, nếu người ta không đồng ý thì cô cũng không ép. Dù sao với nguồn tiêu hao năng lượng hiện nay, cô vẫn có thể duy trì được hơn hai tuần.

Câu này vừa rơi xuống, ánh mắt bốn người lập tức phát sáng. Hùng Cửu nhanh miệng nói:

"Hò Ly muội muội, em, anh cũng có thể... ý em sao?"

Chung Diệc bị chặn ngang liên tục trừng thẳng bạn, sợ Niệm Nô bị câu đi mắt nên vội vàng gạt đầu lia lịa:

"Anh đồng ý. Vạn lần đồng ý."

Niệm Nô quan sát vẻ mặt của bốn người, ai nấy đều thật sự muốn, cô cũng không thấy nhiều năng lượng thì có gì không tốt.

"Vậy tôi ăn cả bốn người luôn."

Tám con mắt quay qua nhìn nhau, hình như có gì đó sai sai.

"Cả bốn người cùng lên hay từng người một?"

Chung Diệc, Điền Quân, Dương Phong và Hùng Cửu lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau. Vẫn là Hùng Cửu khụ một tiếng, thanh thanh cổ họng nói:

"À, Hò Ly muội muội, đợi chúng ta tắm rửa một chút, sau đó ăn uống lấy lại sức rồi tiếp tục... được không?"

Niệm Nô rất nhanh chóng gạt đầu đồng ý, nhưng bởi vì vậy lại khiến bốn anh lính gãi gãi đầu không thể đoán được cô là người như thế nào. Cứ giống như được thì tốt mà không được cũng không sao.

Thấy Niệm Nô đã tìm một góc ngồi chơi game, cả bốn người liền không xoắn xuýt nữa, ai đang làm gì thì làm tiếp việc đó. Có điều tốc độ trên tay mấy anh lính này không tự chủ nhanh chóng hơn, trong đầu liên tục nhớ lại dáng vẻ nóng bỏng mị hoặc của cô khiến nơi giữa hai chân có xu hướng dựng lều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một chữ Thịt

Bữa ăn tối diễn ra trong bầu không khí hết sức căng thẳng, ai cũng không thể che dấu nơi căng cứng giữa hai chân khi ngồi xếp bằng trên sàn. Duy chỉ có Niệm Nô là vẫn không biểu cảm ăn từng cái bánh sô cô la của Hùng Cửu đưa cho, bàn tay thon dài vẫn chọt chọt lên màn hình.

Đột nhiên âm thanh phát từ loa điện thoại vang lên.

"Ủm... mạnh hơn nữa đi..."

Dương Phong chuyên gia xem phim AV quay tay đương nhiên biết đó là âm thanh gì, hắn còn đoán được nữ diễn viên trong phim là Thánh Nữ JaMi. Chiếc điện thoại mà Niệm Nô đang chơi chắc chắn là của một thanh niên chơi game trong quán Internet.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà Hò Ly muội muội còn mở phim AV mới chết chứ. Tâm trạng đ*** mà ăn com!

Đây là tiếng lòng của bốn anh lính ngay lúc này.

Tiếng rên rỉ lên xuống vẫn tiếp tục phát ra. Niệm Nô không biểu cảm chống đầu, hai chân gác lên tay vịn ghế ngồi xem một người đàn ông da đen có côn thịt thô to bằng bắp chân của cô gái liên tục đưa đẩy thừa sấp "bành bạch", nơi cục huyết cũng đang bị một cây đồ chơi giả to tròn run run khuấy động,

nước dịch trắng chảy ròng ròng xuống hai cặp đùi trắng.

Khi Niệm Nô đang đánh giá hình ảnh làm tình mãnh liệt trong máy tính, cô không biết mấy con sói đói đang chăm chú nhìn cặp đùi dài của cô, vì gác chân lên mà hai múi thịt múp míp được quần lót mỏng manh bao bọc bị bại lộ.

Cả đám bắt chập hình tượng cúi người xuống để xem nơi thần bí càng rõ nét hơn. Sau một lúc YY trong đầu, bốn người quyết định rút thăm xem ai nhào tới trước.

"ĐM! Thằng l*** chơi ăn gian vậy mày. Lướt này đ*** tính." Hùng Cửu rút cọng rom ngắn nhất, nghĩa là hắn là người cuối cùng. Điều này làm sao được, rõ ràng chính hắn là người không ngại nguy hiểm dụ dỗ Hồ Ly mười mười về đội cơ mà.

"Chấp nhận số phận đi. Số đã đen rồi có rút lại cũng vậy thôi." Chung Diệc hý hửng vỗ vai Hùng Cửu, ra hiệu cho ba người ra ngoài canh gác. Bản thân thì xoa xoa tay vào quần đi tới chỗ Niệm Nô, tuy rằng hắn cố gắng giả vờ trấn định ngầu lạnh nhưng vết hằn liên tục trượt lên trượt xuống và lều trại giữa hai chân đã bán đứng nội tâm nóng nực thèm khát dục vọng của hắn.

"Em, em... bây giờ chúng ta có thể tiếp tục đề nghị lúc này." Âm thanh trầm trầm đã khàn khàn đôi chút vì khản trương. Trời biết, hắn quay tay gần năm năm, hai lần quen bạn gái cũng chẳng sơ mũi được gì, cô nào cũng chia tay vì lý do thấy hắn dề dề làm sao ý. Đòi đúng bất hạnh, Chung Diệc hắn thề là ngay cả ngực đàn bà hắn còn chưa từng chạm vào, bảo kiểm lau chùi nhiều lần nhưng chưa một xông pha trên chiến trường. Đi lính hai năm, hắn cứ phải ra về Nam chinh Bắc chiến, duyệt qua vô số em gái, có điều sự thật phũ phàng, hắn vẫn còn là trai tân một trăm phần trăm.

Niệm Nô nghe hắn nói xong mới ngược mặt lên, bởi vì ra đa quan sát luôn hoạt động liên tục, nên những gì xảy ra chung quanh cô đều biết cả. Giờ phút này Niệm Nô học theo trong phim AV, biến thành nữ y tá sexy, áo Blue trắng dài không cài nút, chỉ có hai mảnh áo lót mỏng manh màu đen che chắn không xuê hai bầu ngực căng tròn to quá khổ, xương quai xanh, vòng eo thon và cặp chân dài miên man, nơi thần bí vẫn được quần lót đen ôm khít khao, lộ ra hình dáng và khe hở chết người.

"Nào, cơ thể của ngài đang bị trúng độc rất nặng, cần phải tiết độc vào trong này mới khỏe lại được." Giọng nói nghiêm túc như đây chính là sự thật khi kết hợp với dáng vẻ quyền rũ của Niệm Nô thì Chung Diệc còn nhận được thì hắn méo phải là đàn ông.

Máu nóng dồn hết hết còn thịt cứng rắn, Chung Diệc cười đồ nhanh chưa từng thấy, chỉ chưa đầy một phút đã tràn phần trên, bên dưới vẫn còn chiếc quần đùi xanh lá cây mát mẻ. Vươn hai tay ôm Niệm Nô thật chặt, vòng ngực rộng rãi cảm nhận từng tận hai bầu ngực mềm mại, bàn tay lần mò cời ra khóa cài, đồng thời hắn cũng cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng, áo ngực không dây ngay lập tức rớt xuống sàn, hai nụ hoa hồng không còn ngăn cách chia chia vào người hắn. Trai tân khó kìm nén, Chung Diệc bỏ qua bước dạo đầu, một tay vén quần lót màu đen sang một bên, còn thịt cứng rắn gần guốc thần tốc chen vào hoa huyết, đỉnh đầu vừa mới vào thôi mà hắn đã sướng đến xem bắn pháo tùm lum. May mà vẫn kìm hãm lại được, không là mất hết mặt mũi. Than thở một câu, Chung Diệc thô bạo đâm mạnh phát mạnh "phup" một tiếng vào lút cán. Cảm giác co thắt liên tục khiến hắn rụt sống lưng, vội vàng đâm mạnh vài cái liền bắn phụt phụt vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thịt tiếp theo

Tinh dịch tích trữ suốt mấy tháng trời không phải nhiều bình thường, khi còn thịt từ từ nhỏ lại thì tinh dịch trắng đục lập tức muốn tràn ra, chỉ có điều hoa huyết đỏ tươi đã lập tức co rút ngăn chặn. Bởi vì vừa nếm thử cảm giác làm tình tuyệt vời, còn thịt của Chung Diệc không chịu thua kém bắt đầu cứng rắn, lần này hắn không vội và như lúc đầu nữa, miệng hắn tham lam nếm ngon lành đôi môi mọng đỏ của Niệm Nô, hắn hôn như mưa lên mặt, lên cổ cô. Bàn tay to đầy chai sạn sờ soạng khắp tấm thân nóng bỏng.

Niệm Nô thờ đốc trước sự vồn vã và thô bạo của Chung Diệc, hai bầu ngực căng tròn trắng mịn và đầu ti nhỏ xinh màu hồng phấn dựng đứng đầy kích thích bị hắn nắn bóp mạnh mẽ mà trở nên đỏ bừng.

Miệng hắn thềm thường lần dần xuống khoảng ngực trắng muốt, mùi hương nữ tính tỏa ra ngào ngạt trên làn da trắng muốt nõn nà. Hắn nút chùn chụt da thịt của Niệm Nô, tựa như con ong đang hút những mật ngọt của bông hoa vừa mới hé nở. Chung Diệc cúi đầu xuống, vùi mặt vào khe giữa bầu ngực thơm ngát mà hôn như mưa, lưỡi hắn liếm khắp bộ ngực cô.

Da thịt thật ngọt, mùi của Niệm Nô làm hắn ngây ngất. Hắn bú nút chùn chụt đôi núm vú cương cứng của cô. Tay hắn se se nụ hoa bên kia làm Niệm Nô cứ trần người lên vì nhột nhạt. Rồi bàn tay của Chung Diệc tiếp tục kéo dần chiếc quần lót của Niệm Nô xuống, kéo đến đâu hắn hôn đến đấy. Chiếc quần lót ướt đầm tinh dịch và dâm thủy. Rùng cò đen tuyền không xoắn lại mượt mà, mềm mại, hắn vuốt ve, vuốt ve mãi mà không chán. Tách cặp đùi non trắng nõn của cô ra, cửa huyết đỏ hồng hấp dẫn, hai mép thịt đỏ hồng, ướt ướt ngon lành khép lại che kín nơi thần bí. Chung Diệc chui đầu vào đấy, miệng hắn say sưa hôn, bú, nút. Lưỡi hắn đánh qua đánh lại nơi hoa huyết. Trước những kích thích quá mạnh bạo của Chung Diệc, dâm thủy trong huyết động liên tục chảy ra xối xả. Còn thịt thô to giật giật, hắn không chịu nổi nữa, người hắn như muốn nổ tung. Chung Diệc cúi đầu hôn mút khuấy đảo khoang miệng nhỏ xinh ấy, tham lam hút hết nước bọt thơm mùi sữa cô của cô, còn thịt dưới thân cũng bắt đầu đâm mạnh vào thừa sấp, vì dâm thủy và tinh dịch rất nhiều nên mặc dù hoa huyết rất chặt hẹp nhưng còn thịt thô to của hắn vẫn không mấy khó khăn để tiến công vào nơi sâu nhất.

Tiếp tục được tận hưởng cảm giác như vào chốn thần tiên, Chung Diệc say sưa đây, những tiếng kêu nhóp nhép phát ra đều đặn do còn thịt cọ xát với

hoa huyết và do hai bụng thịt của Niệm Nô và hấn đập vào nhau. Sự cọ xát giữa hai bụng thịt làm tăng thêm sự thèm khát, hấn lại tiếp tục lên đôi môi hé mở của cô, hôn vào hai bên cổ, hôn dài từ cổ xuống ngực, đến cặp nhũ hoa căng tròn.

Chung Diệc lại tiếp tục dùng miệng ngậm nụ hoa của Niệm Nô rồi nút nhẹ, tay trái hấn xoa bóp nhẹ nụ hoa còn lại, hấn tạm ngừng vài giây để hộp lấy không khí, cảm giác hoa huyết vẫn giữ chặt lấy còn thịt làm hấn xém bắn pháo ra ngoài, Chung Diệc vội tập trung tư tưởng và kìm chế không cho mình buông vũ khí đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Kết thúc

Dương Phong, Diên Quân và Hùng Cửu đều dừng tai chăm chú lắng nghe âm thanh rên rỉ chết người của Niệm Nô, tinh thần không thể nào tập trung để ý chung quanh được. Kết quả khiến cho một con zombie mèo đen thân không biết quý không hay nhảy vào nhà, nếu không phải Niệm Nô là người máy sở hữu siêu não cảnh báo nguy hiểm thì e rằng cả bốn người đều phải bị thương. Một khi nhiễm trùng do zombie lây truyền, người nào cực kỳ may mắn lắm nhờ hoá được phúc kích phát được dị năng, còn hơn 95% là trở thành zombie.

"Quào...ào..."

Trong tích tắc zombie mèo lao tới nơi phát ra tiếng động, trên tay Niệm Nô cũng bắn ra sợi dây mỏng manh như mạng nhện lên tường, kéo cả hai bay theo tránh được một đòn. Bởi cơ thể theo quán tính va đập vào tường tạo ra tiếng động lớn, ba anh lính đứng bên ngoài đều lấy lại tinh thần, vội vàng cầm chắc vũ khí trên tay lao vào.

Khó nhất là Chung Diệc, còn thịt rắng kìm nén lại không bắn vì bị động tác kẹp chặt hông của Niệm Nô mà bắn pháo phụt phụt. Chưa kịp hưởng thụ cảm giác sung sướng đã thấy một con zombie mèo nhe hàm răng sắc nhọn dính đầy máu lao về phía mình. Chung Diệc cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, vội vàng ôm chặt Niệm Nô muốn né tránh, không ngờ hấn còn chưa kịp thể hiện thì đã thấy cả người đã bay lên tường.

Niệm Nô chỉ cần ba giây để vận dụng siêu não tính toán điểm yếu và hành động tiếp theo của con zombie mèo. Lại bắn ra một sợi dây lên tường bên kia, Chung Diệc lại một lần nữa trải nghiệm cảm trần trường bay trên không.

"Cửu, góc 12 giờ. Điểm yếu của nó ở bên sọ trái. Có điều phải đập gãy một chân của nó trước."

Niệm Nô lập tức lên tiếng cảnh báo.

Ngay lúc đó con zombie mèo đã lao tới Hùng Cửu, may mắn là hấn cũng phản ứng nhanh tung người nhảy sang hướng khác.

"Quào!"

"Phong, góc 5 giờ."

Bởi vì tốc độ của con zombie mèo này rất nhanh, nó bắt hụt người này liền thuận thế vỗ sang người bên cạnh.

Dương Phong là người thích chế tạo vũ khí, bởi vậy trong người luôn giấu kín vài món đồ chơi có lực sát thương rất cao, nhưng với tốc độ quá nhanh của con zombie mèo này, hấn không có thời gian lấy súng tự chế ra nhắm bắn.

Trong tình cảnh hiểm nghèo, "vèo" một tiếng, Dương Phong đã móc một tấm lưới dệt bằng sợi dây thép từ trong ngực ra ném vào bóng đen đang lao tới.

"Quào! Quào...ào..." Tuy bị dính lưới nhưng con zombie mèo này vẫn hung ác lao tới cào rách áo của Dương Phong, bốn vết cào liền chảy máu.

Cấn chặt răng, Dương Phong vội vàng móc súng ra bắn liên tục vào đầu con zombie mèo, ba người còn lại cũng cầm vũ khí lao vào đập túi bụi. Con zombie mèo cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng phóng ra dị năng. Bốn người không biết tại sao đầu óc lại đột ngột đau đớn như bị kim châm vào, vũ khí trên tay đều không nắm giữ được rơi xuống.

Đứng yên một bên, Niệm Nô đã thấy không gian đang bị lực lượng trắng của zombie mèo làm rung động. Siêu não lập tức tiến hành phân tích, đã phát hiện ra một lỗ hổng rất nhỏ. Tuy không biết lỗ hổng nhỏ này sẽ đưa mình đến đâu, nhưng chỉ cần có cơ hội trở về bên cạnh chủ nhân. Niệm Nô bắt chấp khởi động gần hết tất cả năng lượng tích trữ trong người, tan chảy thành một tia sáng lao vào con zombie mèo.

"Oành!!!" Nguồn sức mạnh hai bên va chạm vào nhau tạo nên một tiếng nổ lớn, con zombie mèo đã nát bét, máu và thịt vụn thối văng tứ tung, trên người ai cũng dính phải.

Còn hai ngoại truyện nữa thôi là sang thế giới Ma cà rồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47-2: Ngoại truyện thế giới thứ nhất 1

Bởi vì là người trùng sinh, Kiều Anh biết hai địa điểm cất chứa vũ khí của quân đội và căn cứ nào ít bị zombie tập kích nhất. Dựa vào hai điều này, cộng thêm tinh thần lực mạnh mẽ gấp đôi người thường, cô ta đã thành công khiến thiếu tướng bộ chỉ huy quân sự Quách Thành Long nhìn bằng ánh mắt khác. Một người đã từng trải qua sống chết, họ có một khuyết điểm trí mạng đó chính là rất thờ ơ với cái chết, họ không thể điều chỉnh nội tâm từng trải qua nhân tình bạc bẽo để hòa nhập với mọi người trong thời gian mặt thể mới bùng nổ.

Thời gian này, mọi người vẫn còn lương tâm và nhiệt huyết, họ vẫn ấp ủ hy vọng mọi chuyện sẽ được chính phủ giải quyết, họ ao ước được trở về với gia đình, quây quần ăn bữa cơm nóng với người thân. Nếu chẳng may họ phát hiện người nhà của mình bị zombie cào trúng, họ vẫn sẽ không bỏ rơi, không cảm thấy muốn chết thì cùng chết.

Cho nên việc Kiều Anh ra lệnh mọi người giết chết những người bị zombie làm bị thương đã khiến dấy lòng họ chôn dấu sự phẫn hận. Không phải họ không biết cứ để người thân của mình như vậy thì sẽ gây nguy hiểm đến đồng đội và mọi người đi theo. Nếu Kiều Anh để bọn họ tự động giải quyết riêng vấn đề này đương nhiên họ cũng sẽ chọn cách này, nhưng họ lại không cảm thấy Kiều Anh máu lạnh vô tình mà còn rất cảm kích. Tâm tính con người là thế, tự động bọn họ làm và bị ra lệnh là hai việc rất khác nhau. Kiếp trước Kiều Anh chỉ là một cô gái ở tầng thấp nhất mặt thể, sau khi trùng sinh cô ta lại ý vào hiểu biết hạn hẹp của mình là giới. Muốn đứng trên cao, ai cũng phải bỏ ra biết bao nhiêu máu và công sức, biết học hỏi, lắng nghe và khiêm tốn. Kiều Anh lại bỏ qua tất cả những điều này mà chỉ ích kỷ thu lấy mọi thứ tốt nhất vào người, chỉ chia bọn họ những gì cô ta cảm thấy không có ích.

Không phải có Quách Thành Long trấn áp và dẫn dắt mọi người, chắc chắn đội ngũ hơn năm trăm người đã chia năm xẻ bảy.

Ba người Chung Diệc, Điền Quân và Hùng Cửu cũng gia nhập vào đội ngũ của Quách Thành Long, nhờ kinh nghiệm kiếp trước, Kiều Anh biết Hùng Cửu là một trợ thủ đắc lực sau này của hần nên có vài lần chiếu cố, còn hai người Chung Diệc và Điền Quân, cô ta trực tiếp bỏ qua. Xem hai người này chắc không có bản lĩnh gì, nhưng trời xui đất khiến, trong một lần đi ra ngoài chiến đấu, cô ta chỉ thuận tay giết chết con zombie cấp 3 để lấy tinh hạch lại không nghĩ đã vô tình cứu được Điền Quân.

Nhờ ơn cứu mạng này, Kiều Anh thành công khiến Điền Quân động tâm, luôn âm thầm bảo vệ đi theo cô ta mỗi khi ra ngoài chiến đấu. Đứng thấy Hùng Cửu bình thường hào sảng thấy gái đẹp là sáng mắt mà lắm, nhưng động đến chuyện anh em, hần là người rất sáng suốt. Hần biết Kiều Anh không thích Điền Quân, cô ta có dã tâm rất lớn, nhưng trong chuyện tình cảm, Điền Quân lại là người rất có chấp, một khi đã yêu thì có khuyên cớ nào cũng vô dụng. Vì chuyện này mà không ít lần hai người xảy ra xung đột.

"CMN! Cái thứ máu lạnh đó chỉ đang lợi dụng thẳng ngu như mây thôi. Sao mày đ*** chịu tình ngộ vậy hả?!!!" Bình thường Hùng Cửu vẫn có thể chịu đựng được, nhưng hôm nay Điền Quân lại vì cứu cái thứ mắt chó nhìn người thấp đó mà xem mất mạng, còn liên lụy Chung Diệc bị thương nặng, lần này hần bạo nộ thật rồi.

"Tao xin lỗi..." Ánh mắt Điền Quân đỏ lên, vẻ mặt bị lăm lem bùn đất hiện lên sự đau khổ tột cùng. Một bên là anh em vào sinh ra tử, một bên là người con gái hần yêu. Hần biết phải làm sao đây?

Hùng Cửu nhìn vẻ mặt này của Điền Quân, lửa giận trong lòng cũng giảm xuống, công Chung Diệc trên lưng, hần quay người rời đi.

"Từ nay tao và mày không còn là anh em. Mày cứ làm con chó đi theo con quỷ máu lạnh đó đi. May mắn Dương Phong đã chết, không thì..."

Cười trừ, Hùng Cửu không trở về căn cứ mà cõng theo Chung Diệc bị hôn mê bắt đầu cuộc sống lang bạt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-3: Ngoại truyện thế giới thứ nhất 2

"Cửu ca. Đám người điên bên phòng thí nghiệm đã thành công bắt được Kiều Anh." Một người thanh niên kính cẩn đứng trước cửa phòng báo cáo.

Tuy rằng nghe được tin tức tốt, nhưng trong Hùng Cửu không có chút gì vui vẻ, kể từ ngày hần rời khỏi căn cứ phiêu bạt với Chung Diệc, không được hai ngày, người anh em kề vai sát cánh cuối cùng cũng bị biến thành zombie. Trời đất bao la, người thân không, Anh em không. Lúc đó, tinh thần hần hoàn toàn suy sụp, không còn mục tiêu để nỗ lực, hần mặc kệ zombie đang tới dần.

"Hô Ly muội muội..." Hùng Cửu đưa bàn tay chai sạn cực kì nhẹ nhàng vuốt ve tờ áp phích bị móng vuốt của zombie cào xé, chỉ còn gương mặt mị hoặc

quyến rũ là lành lặn.

"Muội là kì tích mà ông trời phái xuống cứu vớt bọn anh đúng không?"

Nếu không có tờ áp phích từ trên không bay tới chỗ hắn, đánh thức một vùng kí ức vui vẻ giữa đêm đông, chắc chắn, trên thế giới này đã không còn Hùng Cửu.

Thu hồi nỗi nhớ, Hùng Cửu khẽ nhếch môi, tia lạnh lẽo trong mắt tăng lên dày đặc:

"Kiều Anh. Nữ vương mặt thế sao?"

Không có ai là mạnh mẽ đến mức không thể phá hủy cả, một ngàn con kiến cũng thể hạ chết voi, huống chi chỉ là một con quỷ máu lạnh ích kỉ chứ? Ở trên đời là thế, cường giả cũng phải có đoàn thể đồng tâm hiệp lực mới có thể sinh tồn. Một người không biết chữ "Nhân" và "Tâm" viết như thế nào thì sớm hay muộn cũng rơi xuống kết cục này thôi.

"Điên Quân! Trước lúc mày chết, mày có từng hối hận qua? Tao sống trên đời này, đôi tay và lương tâm của tao cũng sắp lạnh lẽo như một con quỷ máu lạnh..."

Phòng thí nghiệm Đ.

Nơi này là nơi tập hợp vô số tiến sĩ nghiên cứu trên toàn thế giới, chỉ cần nói tên phòng thí nghiệm Đ ra thôi cũng đủ làm cho mọi người biến sắc. Bởi vì không có một người hay cường giả nào bị họ nhắm trúng mà thành công bình an trở ra cả. Tuy dị năng của họ không mạnh, nhưng những đồ vật họ chế ra đều vô cùng lợi hại, và đáng sợ nhất là, trong Phòng thí nghiệm Đ toàn là người điên.

"Vi sao ả lại có không gian không cần dị năng để điều khiển nhỉ?" Một ông tiến sĩ mập mạp đứng trước giường đánh giá toàn bộ cơ thể trần truồng của Kiều Anh từ trên xuống dưới.

"Ông già kia! Tôi cho ông cơ hội lần cuối. Mau thả tôi ra!" Kiều Anh cố gắng phóng xuất dị năng hòa ra khỏi cơ thể nhưng chưa một lần thành công, dây xích trói chặt tay chân cô ta giăng ra hết cỡ giống như con kiến cắn nuốt hết người cô ta vậy, vừa ngứa ngáy, vừa khó chịu. Từ khi trùng sinh tới nay, chưa bao giờ cô ta bị bắt lực đến vậy, còn đám tiến sĩ điên đáng chết kia, chỉ cần cô được thoát khỏi, nhất định cô sẽ trả lại cho mấy lũ chó điên này gấp trăm ngàn lần.

Ông tiến sĩ như không nghe thấy gì, vẫn chuyên chú nhìn vào từng chỗ trên người cô ta, bàn tay mập mạp sờ sờ bóp bóp bộ ngực Kiều Anh, khiến cô ả kinh tởm phần nộ đến nổi da gà.

"Đồ con heo! Bỏ cái móng heo ra! Cút ngay! Khốn nạn!" Bởi vì tông giọng của cô ả quá cao, ông tiến sĩ mập mạp mới nhú mày, thần kinh không được ổn định bị kích thích, cơn thịnh nộ say bắt đầu dựng thẳng. Đã có sẵn công cụ thí nghiệm ngay trước mắt, ông tiến sĩ mập mạp lập tức cởi quần ra để lên cơ thể mềm mại của Kiều Anh, hèn hạ liếm cái cổ thon dài của cô ta.

"Chửi nữa đi. Dám coi thường ông sao? Hôm nay ông sẽ cho mày nếm thế nào là tư vị bị một con heo làm đến xin tha!"

"Cặp đùi này sờ thật là sướng." Mặc kệ Kiều Anh đang giãy dụa, ngón tay bự của ông đâm vào huyết phần hồng đang đóng chặt, rồi đột ngột chen vào.

"A——!... Bỏ ngay ngón tay bẩn thỉu của ông ra..." Cô ta cảm thấy khuất nhục vô cùng, ánh mắt ngoan độc trừng trừng ông ta, cơ thể liên tục ớn lạnh, hoa huyết có rút lại muốn đem ngón tay đang ở trong nơi đó đẩy ra ngoài, nhưng không ngờ, ngón tay của ông ta không những không chui ra, ngược lại còn đâm vào sâu hơn, quật phá banh chành nơi tư mật của cô ta.

"Tiểu huyết động khí như vậy? Nhưng bên trong giống như là không có đấy vậy, vừa nóng lại vừa khô. Thật là một chủ nhân không tốt. Nó thèm tình dịch như vậy lại không cho nó ăn. Vậy để ông tưới nước, chăm sóc nó thay cho!" Đôi mắt ông ta híp lại, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt ngoan độc phần nộ của Kiều Anh. Ngón tay thô to không ngừng đâm tới đâm lui.

"Không được! Mau cút ra ngoài!" Kiều Anh cắn môi đến bật máu, điên cuồng la hét.

"Ngoài miệng thì kêu ông cút ra...nhưng sao cái tiểu huyết này hút chặt ngón tay của ông như vậy! Nói! Cái thứ đồ lẳng lơ dối trá!" Ông tiến sĩ cười khẩy bóp mạnh một bên ngực cao vút trắng nõn của cô ta, ngón tay tiếp tục ở trong hoa huyết khuấy đảo.

Cảm giác có một thứ cứng như gậy sắt nóng bỏng cọ xát ngoài hoa huyết, Kiều Anh tròn trừng mắt nhìn.

Một cơn thịnh nộ đen bóng đang cọ xát ở giữa hai mép thịt của cô ta!

"Không! Không được! Nếu ông dám...tôi sẽ băm vằm nó ra thành nghìn mảnh!"

"Dám cái gì? Dám thao chết cô sao?" Nói xong, ông ta liền đỡ cơn thịnh nộ to, nhắm ngay tiểu huyết khí khao sung đỏ mà đâm mạnh vào...

"A a ——! Cút raaa...Đồ heo mập." Bị cơn thịnh nộ xúi xục dồn che phá huyết khẩu, Kiều Anh không chịu được hét lên.

"Mẹ nó! Đến bây giờ còn dám mạnh miệng!" Ông đưa hai tay bóp chặt cái eo nhỏ của Kiều Anh, một phát hung hăng nhét toàn bộ cơn thịnh nộ vào.

“A!!”

“Chắc cô còn chưa biết sự lợi hại của ông. Hôm nay nhất định sẽ cho cô biết mùi!” Một tay cố định cái cằm nhỏ của Kiều Anh, ông ta cúi đầu bắt đầu hôn hít, động tác đưa đẩy dưới thân vẫn mạnh mẽ không ngừng.

“Ô ô..., ô ưm...buồn nôn...” Cô ta cố lắc đầu tránh thoát nhưng không được, đầu lưỡi đáng kinh tởm kia đang khuấy đảo hấp duyệt nước bọt của cô ta. Cảm giác hoa huyết bị trừa sấp không ngừng, nơi tư mật của cô ta theo bản năng cơ thể bắt đầu ngứa ngáy chảy nước.

Trong phòng toàn là âm thanh "bach bach" va chạm, kích thích màng nhĩ.

Sau khi giải quyết xong dục vọng, ông tiến sĩ mập mạp mặc lại quần, tiếp tục cầm bút viết viết một đồng số liệu gì đó rồi đi ra khỏi phòng.

"Cơ thể ả rất bình thường. Chẳng lẽ không gian này được di truyền?" Ông tiến sĩ mập mạp nói với một tiến sĩ khác.

"Vậy bảo En vào thụ tinh cho cô ả thử xem."

"Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dị giới Ma cà rồng

Bởi vì sử dụng gần hết năng lượng dự trữ, Niệm Nô không có cách nào biến thành hình dạng con người, giọt chất lỏng màu xám thẩm thấu vào làn da của một cô gái trẻ nằm trong quan tài.

Đêm đến, cô gái trẻ nằm trong quan tài tỉnh dậy, đôi mắt và làn môi đỏ tươi như máu, da thịt trắng bệch gần như trong suốt, cùng lúc đó, một người đàn ông nằm kế bên cạnh cô ta cũng tỉnh thức, bàn tay mạnh mẽ ôm cô gái vào lòng hôn cuồng nhiệt.

Đến khi cả hai thờ dốc, người đàn ông mới chịu tách môi ra, âm thanh quỵên rũ mê hoặc thì thầm bên tai cô gái:

"Allen, em không hề hối hận khi cắt đứt tình cha con với Jarikas để đi theo tôi sao?"

"Hankas, sao anh lại không tự tin đến thế. Em yêu anh. Ông ấy dùng thủ đoạn để tiện giết chết cha mẹ và em gái mới chào đời của anh, còn ngăn cấm em đến với anh, em không cần một người cha như vậy." Allen ngược cầm hôn một cái lên đôi môi mê người ấy, Nankas là chủ của cô, nhưng đối với Ma cà rồng, cho dù có quan hệ huyết thống cũng không quan trọng. Được ở bên cạnh một người đàn ông hấp dẫn và mạnh mẽ như Nankas, cho dù có phản bội cha mình, cô vẫn cảm thấy hãnh diện khi đi tham dự những buổi tiệc rượu sang trọng.

Nankas nở một nụ cười mê hoặc với cô, có điều ẩn sâu trong đôi mắt, chỉ là một mảnh hồ hững.

Sắp đến ngày đấu thuật giữa ba vị bá tước để chọn ra một người xứng đáng nắm quyền toàn lãnh địa Saint. Chỉ cần hắn có một con át chủ bài là Allen, Jarikas chỉ có một kết cục. Bị chính con gái của mình đâm thanh kiếm được khắc phù chú vào ngay trái tim. Cảm giác đó, chắc chắn sẽ rất khó quên đi.

"Em không nên mạo hiểm. Nếu ông ta bị trọng thương, chắc chắn thủ vệ sẽ không để em ra ngoài."

Allen chu đôi môi đỏ mọng, tràn đầy tự tin nói:

"Trong lâu đài Ánh Sáng có một đường hầm thông ra bên ngoài lâu đài. Chỉ cần em chạy trốn vào đường hầm, chắc chắn sẽ không có ai phát hiện."

Niệm Nô kí sinh trong người cô ta, nghe thấy những lời nói của hai người, siêu não bắt đầu phân tích giữa lợi và hại. Chờ khi cô gái này đâm chết cha mình, Niệm Nô tính toán nhân cơ hội đó chiếm đoạt quyền làm chủ cơ thể của cha cô ta. Hút hết tinh dịch trong người Jarikas, tinh dịch của bá tước Ma cà rồng, chắc chắn sẽ rất ngon đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thịt thối, bệnh gì cũ))

Allen nói xong, cả người đầy đặn đều dán sát vào lồng ngực rắn chắc của Nankas, thè lưỡi liếm cần cổ của hắn, hai cái răng nanh bởi vì hưng phấn mà chìa dài ra.

Trong mắt Nankas xẹt qua tia khinh thường, trên tay búng một cái, tức thì, tiếng gõ cửa phòng vang lên.

"Thưa Bá tước. Bên trưởng lão có chuyện cần Ngài tới bàn bạc." Một người đàn ông mặc quần áo thủ vệ cúi đầu kính cẩn nói.

Nankas tỏ vẻ tiếc nuối rồi dành người trong lòng:

"Allen. Tôi phải đi rồi." Nói xong, "xoẹt" một tiếng, trong quan tài đã không còn bóng dáng của hắn.

Allen mất hứng trừng mắt nhìn thủ vệ, khô nóng trong người khiến cô ta nhũn mảy, quát với thủ vệ:

"Vào đây!"

Thủ vệ ngược mặt nhìn cô ta, kính cẩn đi vào. Sau đó đứng yên như khúc gỗ.

Thấy phản ứng đầu gối của thủ vệ, Allen càng thêm bức mình, kiêu ngạo nói:

"Cởi đồ ta ra."

Thủ vệ sững sốt, khó khăn nói:

"Không thể. Tiểu thư."

Allen nhũn đôi mày đẹp, khí thế từ trên cao nhìn xuống thủ vệ:

"Ta là chủ. Ngươi là tớ. Ngươi muốn tạo phản?"

Thủ vệ lập tức quỳ xuống:

"Thần không dám."

"Vậy còn không mau cởi đồ cho ta." Allen chống tay lên gối, khó chịu nhìn thủ vệ.

Thủ vệ cứng ngắt đi tới, bàn tay thô to run rẩy cởi từng chiếc cúc áo, bộ ngực bự trắng nõn lập tức bung ra cọ xát vào bàn tay ngăm đen của gã, trên trán thủ vệ lập tức xuất hiện từng giọt mồ hôi. Mu bàn tay cố gắng né tránh nhưng bộ ngực của Allen quá lớn, gã tránh cỡ nào cũng không thể, vừa cởi xong cúc cuối cùng, thủ vệ vội vàng lùi lại ba bước.

"Đúng là vô dụng." Allen bứt văng áo ngực và quần lót, chiếc váy đen rộng thùng thình như ẩn như hiện vùng đất tam giác trắng muốt.

Ánh mắt thủ vệ lập tức dán chặt xuống mặt sàn, dù trong lòng rất muốn lùi bước chạy, nhưng gã không thể. Trung thành và nghe lệnh, đó chính là hai điều luôn khắc sâu trong tim mỗi một thủ vệ.

"Còn không lại đây!" Nếu không phải bản thân đang muốn thì cần một tên thủ vệ thấp kém phục vụ.

Thủ vệ nắm chặt khớp tay, cứng đờ người đi tới. Sau đó tiếp tục đứng yên không động đậy.

Allen hít sâu một hơi, vờn bàn tay nắm cổ áo thủ vệ kéo xuống, sóng mũi cao thẳng của gã lập tức cọ vào gò thịt múp míp, cho dù cách một lớp vải mỏng, nhưng gã vẫn có thể ngửi được mùi hương đặc biệt của phụ nữ. Khuôn mặt thủ vệ lập tức đỏ bừng, hai tay muốn chống đỡ thân mình đứng dậy, lại nghe tiểu thư ra lệnh:

"Mau liếm nó."

Động tác chống người của thủ vệ lập tức khựng lại, nan kham cúi đầu, ánh mắt nhìn thấy màu da trắng muốt thoát ẩn thoát hiện, nuốt một ngụm nước bọt, gã run rẩy há miệng thè lưỡi liếm ướt sũng vùng đất đỏ, cơn thịt dưới thân cũng từ từ có phản ứng. Bàn tay thô ráp bắt đầu khẽ vuốt ve căng chân dài miên man, tà váy đen dần dần được thủ vệ đẩy lên cao. Gò thịt múp míp trắng hơn tuyết ướt đầm nước miếng của gã lập hiện rõ trước mắt, kích thích thần kinh của gã

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Thủ vệ theo bản năng há miệng ngậm mút lưỡi hai mép thịt, chiếc lưỡi nham nhám lần tìm hạt thịt cọ xát.

Allen sững tê người, năm ngón tay ấn đầu thủ vệ càng vùi sâu vào giữa hai chân cô ả, liên tục kiêu ngạo ra lệnh:

"Mau dùng sức đẩy lưỡi vào trong cho ta... mạnh hơn nữa...ha..."

Gã cắm mặt vào hang sâu, lưỡi dài thọc mạnh vào, tách cửa hang ẩm ướt, khuấy đảo bên trong. Hoa huyết nhạy cảm lập tức phun nước chảy vào miệng gã, hai bờ môi dày mút mát, toàn bộ nước nôi đều bị gã uống sạch, hương vị đặc biệt khiến dục vọng nơi giữa hai chân càng thêm bành trướng, đến khi lưỡi dài của gã nhún vào nơi nhạy cảm nhất trong hoa huyết. Allen không nhìn được hết lên, liên tục thúc giục gã đẩy lưỡi nhún mạnh vào nơi đó.

Sau khi hưởng thụ đạt đến cao trào, Allen mặc lại áo quần, khinh miệt nhìn về chạt vật của thủ vệ.

"Hừ! Thứ thấp kém như ngươi, đừng có mơ tưởng dùng nơi bẩn thỉu ấy chạm vào ta."

Ưỡn ngực, cô ả cao ngạo rời đi.

Phía Tây lâu đài Bóng Tối, Nankas nhìn nhá nhìn một cô gái nhân loại đang lên cơn động tình, bộ ngực cao vút thở gấp, đỉnh nhũ hạ lên hạ xuống cực kỳ kích thích, tuy nhiên, hần vẫn bình tĩnh lấy mũi giày trượt xuống gò thịt cao múp míp, lật lắn vấy bẩn lên, luồn lách vào quần lót...Nơi hư không đói khát được mũi giày đâm mạnh vào, cô gái há miệng thở dốc, hai mép vôi vàng cắn chặt mũi giày không thả.

"Muốn...cầu xin ngài hãy cho em..."

Chảy dòng người huyết thống Ma cà rồng cao quý, tuy bề ngoài Nankas luôn tỏ ra rất thân sĩ, nhưng khắc sâu trong xương, hần vẫn kiêu ngạo khinh thường nhân loại. Mũi giày càng thêm dùng sức, hần không màng nơi yếu ớt của cô gái có chịu đựng được không, liên tục đưa vào rút ra, đến khi cô gái vừa đau vừa sướng đạt đến cao trào, hai răng nanh lập tức mọc dài bên môi. Nankas há miệng cắn "phập" vào cẳng cổ thon dài ướt át mồ hôi của cô gái, yết hầu gọi cảm trượt lên trượt xuống bởi vì hút no máu.

Ngày mai Niệm Nô vs Nankas. Muaaha. Các bạn nghĩ xem sẽ có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đánh nhau

Trước khi Allen rời khỏi, Niệm Nô đã tan chảy xâm nhập vào trong cơ thể của thủ vệ, tinh dịch sung mãn bày ngay trước mắt, có lý nào cô lại bỏ qua. Nếu là khi bình thường, Niệm Nô có thể quyến rũ gã, nhưng bây giờ năng lượng trong cơ thể cô không đủ để biến thành hình dạng nhân loại.

Thủ vệ đang định đi ra khỏi phòng giải quyết dục vọng, trong người đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, chỉ một phút sau, cồng thịt đang cứng rắn nóng bỏng từ từ xiêu xuống. Sức lực cuộn trào cũng biến mất, cả người gã như bị rút cạn sinh lực, ngay cả đứng cũng không vững. Loạng choạng chống tay vào tường ánh mắt gã hoa lên, ngất đi.

Tinh dịch của thủ vệ này quả nhiên không tồi.

Sau khi thoát ra khỏi cơ thể của gã, Niệm Nô đã có thể biến thành hình dáng chủ nhân yêu thích.

Nankas đang ngã người hưởng thụ tư vị máu tươi ngon còn vương lại trên môi đột nhiên cảm ứng được có một nguồn năng lượng kỳ lạ dao động ở căn phòng của hần và Allen. Nhếch khóe mắt, "xẹt" một cái, Nankas đã đứng trước mặt Niệm Nô. Nở nụ cười đánh giá cô gái, hần dùng âm thanh trầm thấp mê người quyến rũ cô:

"Cô gái xinh đẹp. Em từ đâu tới đây?"

Niệm Nô biết thế giới này có Ma cà rồng, nhưng không ngờ trong lúc vô ý cô đã khiến người đàn ông nguy hiểm này phát hiện, xem ra, lần sau cô phải cẩn thận hơn.

"Tôi sẽ rời đi." Niệm Nô lạnh nhạt nói.

"Lâu đài Bóng Tối của ta. Không phải là nơi em thích đến thì đến, thích đi thì đi." Nankas làm sao có thể để cô gái thần bí này chạy thoát, không nói đã sắp tới ngày đấu thuật, cho dù cô không phải là sát thủ của hai tên kia, hần cũng sẽ giết chết những người dám xâm phạm lãnh địa của hần.

Siêu não nhạy bén phát hiện được sát khí trong mắt của hần, Niệm Nô chớp đôi mắt xám tro, ngay trong tích tắc bắn dây thép đu lên tường, tránh được một quả cầu sấm sét đánh ngay chỗ cô vừa đứng.

Tia sét xẹt xẹt trong hồ đen, khói trắng bốc lên chứng minh nếu Niệm Nô không kịp thời đu lên tường, cô chắc chắn sẽ tan xác không thể nghi ngờ.

Siêu não liên tục thông báo nguy hiểm, Niệm Nô phải tung người dùng hai sợi dây thừng cố định thẳng bằng, chạy nhanh trên tường, đằng sau từng bước chân cô là vô số quả cầu sấm sét bám theo sát nút.

Chơi đùa với Niệm Nô ba phút, Nankas thấy cô gái trước mắt chỉ biết chạy trốn, không hề có biểu hiện đặc sắc như mấy sát thủ trước đó nên cũng cảm thấy nhàm chán, đã tính toán ra tốc độ nhanh nhất của cô. Bàn tay thon dài của hắn vẽ ra một chiếc cầu sấm sét lớn hơn gấp mười lần "Đoàng" một cái về phía Niệm Nô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thịt thối

Tốc độ vận hành của siêu não lập tức chạy nhanh hơn gấp ngàn lần, trong một tích tắc cuối cùng, Niệm Nô đã biến mất.

"Đoàng!"

Lâu đài kiên cố rung động "ầm ầm", tro bụi từ trên trần nhà rơi xuống tạo thành khung cảnh vô cùng hoang tàn. Nankas nhướn mày quan sát thật kỹ trong màn mưa bụi, bước chân chậm rãi đi tới phía trước. Đúng lúc này, Niệm Nô lập tức biến thành mũi tên bắn thẳng vào tim hắn.

Nankas cúi đầu nhìn mũi tên bạc đã tan chảy ả vào trong tim mình, ánh mắt đen hờ hững hiện lên màu đỏ, cả người căng lên, dùng tinh thần lực áp chế ý đồ muốn khống chế lý trí của hắn. Hai bên đầu tranh quyết liệt, Niệm Nô biết bản thân không có cách nào thắng được Nankas, như vậy, cô cũng không thể thoát khỏi nơi này. Bất đắc dĩ, Niệm Nô chỉ có thể ẩn thân vào trong tim hắn.

Cho dù Nankas có tinh thần lực mạnh mẽ cỡ nào, hắn cũng không thể trục xuất cô gái kia ra khỏi tim mình.

"Bá tước. Đã đến giờ." Quân gia Dian cúi đầu cung kính thông báo.

Nankas nhìn lồng ngực bản thân một cái, có chút phiền muộn vung áo choàng đen biến mất.

12 giờ đêm, ở dưới tầng hầm lâu đài Bóng Tối đều diễn ra buổi tiệc rượu máu. Bình thường Nankas cũng có chút hứng thú trêu đùa một cô gái xinh đẹp hợp khẩu vị, nhưng hôm nay cả người hắn đều toát ra khí tức căm lại gần.

Chống cằm nhìn các trưởng lão đang xoa bóp bầu ngực căng tròn của các cô gái, Nankas phiền chán đưa mắt sang hướng khác. Trong đầu không tự chủ hiện lên gương mặt của cô gái chết tiệt đang núp trong tim hắn.

Không ngờ, trong lúc hắn đang phân tâm, một cô gái nóng bỏng bạo dạn cởi quần lót nhỏ ra, tự đưa hai ngón tay nhỏ vào nơi hồng nhật ướt át đưa đẩy, rút ra, lại đưa lên đôi môi căng mọng, lè lưỡi liếm, ánh mắt xéch vô cùng mê hoặc nhìn Nankas.

Cười lạnh, Nankas đứng dậy, trong ánh lửa bập bùng, vẻ mặt tuấn mỹ gợi cảm của hắn càng thêm quyến rũ, từng bước đi tới cô gái đó, đến khi khoảng cách chỉ còn lại ba bước chân, hắn liền dừng lại, bàn tay mang theo bao tay trắng nâng cằm cô gái, hắn cúi đầu bên tai cô thì thầm như đang tâm tình với người yêu:

"Người muốn sao? Ta sẽ để toàn bộ thủ vệ cho người thỏa mãn."

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của cô gái lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Nankas hừ lạnh, vung áo khoác trở về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Diên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Người thích ta

Căn phòng đã được quân gia xử lý sạch sẽ, Nankas ngồi xuống chiếc ghế bành gần cửa sổ, ánh trăng sáng rọi chiếu vào phòng qua khung cửa sổ càng khiến căn phòng thêm phần lạnh lẽo.

"Cô. Đi ra." Trầm ngâm một lúc, Nankas đột nhiên mở miệng nói một câu. Qua một thời gian suy nghĩ, hắn đã bỏ ý định giết chết cô. Nghĩ đến việc sau

khi cô ta đi ra chắc chắn sẽ cảm động muốn trao thân cho hắn. Nankas cong khóe môi, rồi lại "hừ" lạnh một tiếng. Nếu tâm tình hắn tốt, miễn cưỡng cho cô ta chút ân huệ cũng không sao.

Nhưng hắn chờ đợi cả một lúc lâu, cô gái chết tiệt này lại không biết điều vẫn yên tĩnh ẩn sâu trong trái tim hắn. Mím chặt môi, trong mắt Nankas lóe lên tia buồn bực.

Lại qua một lúc, hắn bắt đầu dùng tinh thần lực để xem xét lại toàn bộ sự việc phát sinh trong căn phòng này lúc hắn rời khỏi. Cho dù thấy cảnh Allen và gã thủ vệ làm chuyện đó, sắc mặt của Nankas vẫn không chút thay đổi, mãi cho đến khi hắn tình cờ phát hiện một giọt chất lỏng màu xám từ trong người Allen chạy tới người tên thủ vệ, ánh mắt Nankas lập tức bắn ra tia sát khí.

"Chết tiệt!"

Có điều, hắn chợt nhớ ra là tên thủ vệ lúc này đã bị tan xác khi hắn đang muốn giết cô gái ngu xuẩn trong tim.

Nhiều may, Nankas đột nhiên đưa tay vỗ nhẹ vào vành ghế, hắn đã phát hiện ra điểm khác thường của tên thủ vệ.

"Cô muốn làm tình?"

Lúc này Niệm Nô mới nhúc nhích.

Cảm nhận được sự động đậy của cô gái ngu xuẩn, khóe môi Nankas khẽ cong, giọng nói lại vô cùng miễn cưỡng:

"Cô đi ra đi." Dừng một chút, hắn mới nói tiếp:

"Nếu cô khiến tôi hài lòng. Tôi cũng có thể cho cô một lần."

Siêu não phân tích độ chân thật trong lời nói của Nankas, Niệm Nô biết hắn không nói dối, cô cũng không thể ở trong tim hắn quá lâu, tính toán một lúc, cô liền từ từ đi ngoài, chất lỏng màu xám biến thành người.

Bốn mắt nhìn nhau, Nankas đưa tay chống cằm, bày ra tư thế quyến rũ nhất. Nhưng vẻ mặt của Niệm Nô vẫn lạnh lùng không chút thay đổi, cô chậm chậm đi tới trước mặt hắn, cúi đầu, đến khi bốn phím môi sắp chạm nhau thì cô liền dừng lại. Nankas hít một hơi, lại không ngửi được mùi hương gì trên người cô gái thần bí trước mắt, giống như cô chỉ là một đồ vật chứ không phải một sinh vật sống.

"Người thích ta?"

Đột nhiên nghe được một câu như vậy, làn da trắng nhợt của Nankas bỗng chốc đỏ bừng lên, hắn nhìn sâu vào đôi mắt xám tro, cũng vẫn không thể nhìn thấu một chút suy nghĩ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điện Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chứng minh

"Cô quá tự tin rồi đấy!" Nankas nhếch môi trào phúng.

Niệm Nô hạ mi mắt, siêu não phân tích chưa sai bao giờ, rõ ràng âm giọng của hắn đang rung động.

Trong lúc cô im lặng, Nankas lại đột nhiên đưa hai ngón tay niết cầm cô kéo càng thêm gần sát, chỉ cần động môi là có thể chạm vào nhau.

"Cô phải thích tôi." Một câu ra lệnh này khiến vẻ mặt lạnh lùng của Niệm Nô thay đổi, ngoài chủ nhân, không một ai có thể ra lệnh cho cô. Nhưng trong tình hình này, Niệm Nô lại nở nụ cười, đôi mắt màu xám tro ẩn ẩn tia mỉa mai:

"Ta thích ngài."

Bốn phím môi lạnh lẽo cọ xát vào nhau, trong lòng Nankas lại dâng lên cảm giác không thoải mái, cô gái này rõ ràng không có chút thành thật nào.

"Chứng minh? Tôi không thích lời nói suông."

Nếu không phải Nankas chọc vào điểm mấu chốt của cô, Niệm Nô thật sự không ngại bày ra hết thủ đoạn quyến rũ khiến hắn vui vẻ, nhưng hiện tại...

"Ta có thể giúp ngài giết chết đối thủ của ngài."

Nghe tới đối thủ, sắc mặt Nankas lập tức lạnh xuống, trong mắt giảm bớt tia bối rối, tăng thêm tia suy tính, hắn không quên cô gái trước mắt này có thể

tập kích bản thân. Nếu cô ấy có thể khiến Jarikas bị trọng thương, quyền nắm giữ toàn lãnh địa Saint còn không phải thuộc về hắn?!

"Được thôi. Ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi đến tham dự ngày khai mạc trận đấu. Đến đó, cô chỉ cần đi theo sát bên cạnh tôi là được." Nói xong, Nankas búng tay một cái, trên cổ tay Niệm Nô tức khắc xuất hiện một ấn ký hình giọt máu đỏ.

"Đây là dấu ấn của ta. Chỉ cần cô còn ở trên đại lục Saint, dù cô ở bất cứ đâu, tôi cũng sẽ tìm ra cô. Cho nên, đừng bao giờ chơi trò chạy trốn với tôi. Rõ chứ?"

Cô gái mà Nankas đã để mắt tới. Cho dù không còn thích, hắn sẽ tự tay hủy diệt. Nếu dám lừa hắn để chạy trốn, ngày mà hắn tìm ra cô, chắc chắn cũng là ngày chết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Tiến Sĩ Điên Cuồng: Chế Tạo Người Máy Dục Niệm Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.